DLOUHÁ POUŤ ČASEM

Román jedné duše od Ulricha Erwina Haslera

Dr. med. U.E. Hasler nachází často při rozhovorech u svých pacientů duchovní prázdnotu. Je přesvědčen, že lidé mají splnit také duchovní úkol, a že pozemská smrt neznamená v žádném případě totální konec lidské existence.
Tyto myšlenky byly motivací k napsání této knihy. Jedná se o symbolickou povídku z křesťanského duchovního pokladu. Pojednává o Irminově dlouhém putování, o jeho chybách, jeho lítosti a upřímné snaze započaté chyby napravit. Tato snaha ho nakonec vede k tomu, aby se v naději a důvěře ve svého Stvořitele, těžkou nemocí osvědčil a nalezl svůj původ.

Dr. med. U.E. Hasler, narozen 12. března 1923 v Bernecku, v St. Galenském kantonu ve Švýcarsku. Od roku 1953 má vlastní lékařskou praxi s holistickým přídavným léčebným způsobem. Je zakládajícím členem Švýcarské lékařské společnosti pro medicinu získanou zkušenostmi. Doposud vydané knihy: “Eubiotik”, “Ihr geistiges Kapital”, “Das Leben überleben” , “Eine eigene Apotheke ist in dir”. Často přednáší doma i v cizině a publikuje ve vědeckých a v populárně vědeckých časopisech.

Ulrich Erwin HASLER

DLOUHÁ POUŤ ČASEM

Román jedné duše.

1. DÍL

PRVNÍ REVOLUCE

2. DÍL

TVRDÝ TREST

3. DÍL

NAZPĚT DO OTCOVA DOMU

DLOUHÁ POUŤ ČASEM

Hasler, Ulrich Erwin
Der lange Weg durch die Zeiten; Roman einer Seele
Osiris Verlag, CH-9037 Speicherschwendi
ISBN 3-907504-00-3

Obálku navrhl Rober Geisser, St. Gallen

Český překlad 1996, přeložil J. Houska

PŘEDMLUVA

Před vámi ležící kniha je symbolická povídka. Po krátkém zamyšlení nalezne čtenář ve svém životě situace, ve kterých se může nějakým způsobem s osobou Irmina ztotožnit. Náš život je stálé zpracovávání vnitřních konfliktů v materielním prostředí. Učení je pro náš vlastní vývojový proces, neustálá tvorba a zápas o vnitřní témata. Neřídí-li se člověk touto vnitřní úlohou, dochází k přerušení vývoje. Dítě se cítí v matce v bezpečí, ale musí se od ní oddělit, aby bylo samostatné, aby rostlo a vyvinulo svou osobnost. Ke stavbě našeho života a k naší životní filosofii potřebujeme exoterickou oblast a esoterickou cestu do vlastního nitra. V exoterické oblasti bere mládež budoucnost útokem, chce tvořit a získávat, myšlenky se jí točí kolem vzdělání, zaměstnání a rodiny. V druhé životní třetině se dostaví ustálení a člověk částečně rozpoznává vlastní zkušeností poznané hranice. V poslední životní třetině bychom měli nastoupit na esoterickou cestu do vlastního nitra. Teprve dosažené sebepoznání nám ukáže pravé hodnoty. Doufám, že čtenář této knihy pocítí radost v poznání, odkud přichází, kdo je a kdo bude. Samozřejmě, jednotlivé příběhy jsou volně vymyšlené ale právě možná tato obrazná řeč přispěje k vnitřní proměně.

St. Gallen, leden 1988 *Ulrich Erwin Hasler*

1. DÍL

PRVNÍ REVOLUCE

1. KAPITOLA

ŠŤASTNÝ DOMOV

Náš dům má překrásnou polohu. Procházím se překrásným parkem se záhony květin, po břehu potoka, kolem rybníčku s lekníny. Na všechny strany pozdravuji přátelským pohledem své okolí, ale nezdržuji se, protože chci dojít až nahoru na kopec, kde mne rozhled do kraje vždy hluboce dojme. Teď docházím k lavičce zvoucí k posezení. Z větví stromu se ozývá ptačí zpěv. Do široka se přede mnou rozkládá údolí s krásnými obytnými domy, obrostlými zelení a obklopenými zelenými parky. V pozadí se třpytí jezero na němž se tu a tam stydlivě objevují osamocené plachetnice.

Má Miriam zůstala dole na terase, protože má dnes mnoho k vyřizování. Umí vše připravit pro přijetí návštěvy rychleji a lépe než já. Moje síla je v jiných oborech. Doplňujeme se výborně a tvoříme spolu ideální pár.

Dnes k nám přijdou sousedé k důležitému pohovoru. Brzy totiž jedeme všichni do sousedního města, abychom spatřili našeho Krále. Právě jsem zahlédl bílý vůz našeho souseda Baráka s rodinou, jak projíždí vraty. Nechci propást příchod přátel a běžím po schodech dolů. Všechno připravila mezitím Miriam na terase s naší sousedkou. Anna s rodinou bydlí nedaleko od nás. Jsme rádi když nám občas pomohou. Pomáhají nám rádi. Každý dělá to, co mu nejlépe odpovídá. Neexistuje žádný nižší nebo vyšší stupeň činnosti. Nesnažíme se o získání většího majetku nebo vyššího vlivného postavení. Každý z nás je si vědom, že žije a hospodaří na správném, jeho schopnostem odpovídajícím místě. Máme všeho dost a žijeme v přebytku. Zkrášlujeme si podle svých představ dům i zahradu.

Samozřejmě, že jsou rozdíly ve velikosti obdržených darů. Také náš způsob života je různý. Náš život se skládá z řetězu

veselých zážitků, skládajících se z uspokojující práce, veselých her, zábavných besed a sportu, ale především z našeho neustálého spojení s naším Pánem, Nebeským Otcem. Na znamení Jeho všemohoucnosti, všudypřítomnosti, vševědomosti a lásky nás obklopuje Jeho Duch.

Slyšíme zvuky koňských kopyt. Rychle vstávám, abych pozdravil našeho souseda Adamila. Adamilovi sestupují z koní, které vedeme dál na blízkou louku, kde budou moci volně pobíhat. Musím se v duchu usmát naším vlastnostem a zvykům. Já a Miriam chodíme rádi pěšky, Barákovi jezdí i pár kroků velkým vozem, zatímco Adamilovi obvykle jezdí na koni. Všichni chceme jít na slavnost do sousedního města. Náš Král Kristus navštěvuje čas od času naši zem a všichni obyvatelé ho chtějí pozdravit. Díky jeho dobrotivé vládě žijeme v míru a štěstí.

Abychom se mohli na slavnost svátečně obléci, rozhodli jsme se, že pojedeme do města vozem. Byli jsme s Miriam již několikrát na Královské návštěvě. Pokaždé byla jiná a na jiném místě. Obyvatelé se vždy radovali a plesali s vědomím cti, které se jim dostalo. Tentokrát se dostalo této cti našemu kraji.

Našeho dnešního setkání se zúčastní nově příchozí: rodina Varrových se synem a dcerou. Se zájmem se ptáme na důvod proč se rozhodli usadit se v naší krajině.

“Milí hosté”, začínám, “většina z nás žije v našem údolí již delší čas. Příležitostně dostaneme přírůstek a máme radost. Byla by škoda, kdyby taková nádherná země zůstala neobydlena. Náš panovník se jmenuje Ismael. Byli jsme po svém` stvoření přiděleni do jeho knížectví. Během milionů let nás stále přibývalo. Náš Nebeský Otec předal, Jím stvořený vesmír, Svému prvorozenému Synu. Nově stvořené bytosti jsou rozdělovány do různých zemí a tak jsou velká nebesa obydlována. Na našem dnešním setkání vám chci oznámit, že Kristus brzy navštíví naše hlavní město Ambrosii, ležící v blízkosti. Uvítání budou přítomni také panovníci sousedních zemí, Gabriel a Michael a pravděpodobně

také Lucifer, nositel světla. Milujeme našeho knížete Ismaela, který naší zem vede s velkým přehledem. Obyvatelé jsou dobří a láskyplní a jsou zde šťastni. Neznáme bolest ani smutek. Srdečně vás vítáme. Přijímáme vás bratrsky do naší velké údolní rodiny. Je zde ještě mnoho volné země. Vyberte si hezký koutek a my všichni vám pomůžeme při výstavbě vašeho domu. Je mezi námi mnoho stavbařů. Řemeslníci a umělci se těší, že vám pomohou při zařizování vašeho budoucího domova."

"Jsme vaším srdečným přijetím velice potěšeni" odpovídá oslovený, "byli jsme před krátkým časem propuštěni ze svého rodného domu, kde jsme byli stvořeni ve Jménu Krista ze zplnomocnění Nebeského Otce, silou Svatého Ducha. Tam jsme ukončili základní vzdělání a byli seznámeni se svými právy a povinnostmi. Víme, že plamínek v nás má Boží původ, a že naším vlastním přičiněním vzplane v oheň, který z nás zformuje osobnost. Podobáme se paprsku Božího Světla. Když Bůh stvořil naší duši, chtěl abychom žili z Jeho lásky. Dal nám však také svobodnou vůli, kterou však Kristu pokládáme k nohám. Jsme naplněni vděčností, že se můžeme společně s vámi vyvíjet a růst. Učili nás, že tento vývoj a růst nikdy nekončí. Všechno se rozvíjí, vše bude stále krásnější i když to naše oči ještě nedokážou rozpoznat. Tento vývojový zákon je v nás duchovních bytostech zakotven, ale nejen v nás, nýbrž i ve zvířatech a rostlinách."

Všichni se těšíme z rozšíření příbuzenstva. Jeden z našich pensionů je prozatím Varrovým k volnému použití. Po slavnostech pomůžeme nové rodině, aby brzy mohla bydlet ve vlastním, hezkém, novém domě.

2. KAPITOLA

SVÁTEČNÍ DEN

Konečně jsme se dočkali dlouho očekávaného dne. Časně budím svoji ženu, naše tři syny a obě dcery. Náš nejstarší budí Varrovi myšlenkovým telefonem. Oblékáme se slavnostně, chceme svým vzhledem vyjádřit radost a vděčnost svému Králi. Poté vstupujeme do připravených vozů. Vedle mne sedí Miriam a vzadu Varrovi, zatímco děti se usadily do sportovního vozu. Po cestě nás předjíždějí, my jedeme pomaleji. Cestou se k nám přidávají stále další a další příslušníci naší velké rodiny, a tak začínáme tvořit pohlednou kolonu. Na druhé straně vidíme projíždějící rychlík, který přiváží návštěvníky na slavnost ze vzdálenějších míst. Cestou si stále více uvědomujeme, v jaké krásné krajině žijeme. Po cestě potkáváme různá zvířata, srnce a jeleny, koně a dokonce mladé medvědy s jejich matkami. Bez těchto důvěřivých zvířat by náš život nebyl tak nádherný a nepřestáváme svému Otci děkovat, že myslel při stvoření také na rostliny a zvířata.

Přijíždíme do blízkosti města. Ze všech stran se sjíždějí bytosti patřící do Ismaelova knížectví. Všichni jsou svátečně ustrojeni. Ve městě je velký shon. Na hlavní ulici jsou položené koberce vyrobené z velkého množství květin. Po těchto květinových kobercích jedeme teď dále. Všechno je krásné. Všechno je svátečně vyzdobeno. Uprostřed města se vypíná velká otevřená aréna. Okolo ní jsou velká parkoviště, kde parkujeme svůj vůz.

Je to tu jako v mraveništi. Ze všech stran sem proudí Ismaelité. Sedáme si před tribunu na které jsou shromážděni členové nebeské hierarchie. Starostové měst a velkých obcí jsou shromážděni okolo svých zemských panovníků. Můžeme rozeznat vyšší úředníky podle jejich krásnějších oděvů a vybraných ozdob. Nyní si lidé začali vzrušeně něco šeptat. Právě vešel do arény pevným

krokem Nositel Světla, kníže Lucifer. Všichni mu dělají místo, aby se dostal na své čestné místo. Má na sobě rudý, vlnitý kabát se světlými body. V ruce drží svítící hůlku a na hlavě má knížecí korunu. Má mohutnou postavu, ostře řezaný obličej a pevný krok. Zatím co se řady plní, začíná hrát nebeská hudba. V řadách nahoře sedí mládež z města a z venkova. Naše děti měly sedět vlastně také nahoře ale sedí s námi. Následují je řady mužů a žen. V celé aréně je výborná akustika, takže je hudba všude zřetelně slyšet. Hudba ustala a mohutný mužský sbor začíná zpívat Aleluja a objevují se zářící postavy. Vypadají jako hořící pochodně. Jsou to nejbližší sloužící Krista. Tvoří v aréně kruh. Nyní se objevují důvěrníci Pána. Je absolutní ticho a celé prostranství je zářivě osvětleno.
Objevuje se Kristus. Jeho tvář září ještě jasněji než všechno ostatní. On je skutečně Pán a Král, velký, majestátný a zároveň plný lásky. Je pro nás viditelným Božím obrazem. Jiskra z něho je v každém z nás. Všechna naše srdce tlukou pro něho. Já také cítím k svému Pánu hlubokou úctu a vděčnost. Jemu vděčím za to jaký jsem a co mám. Kristus si sedá na trůn. Znovu se ozývá hudba. Velký sbor zpívá oslavnou píseň. Celé shromáždění se přidává. Teď promlouvá starosta. Pozdravuje přítomné a děkuje. Nyní následují představení, na která se občané týdny připravovali. V pestrém sledu předvádějí děti tance z našeho údolí. Je vidět, že se Kristu představení líbí. Starší chlapci a děvčata teď předvádějí hru, ve které symbolicky znázorňují hrou a zpěvem stvoření duchovních bytostí.Všechno stvořil Bůh. Jeho myšlenky dostaly formu a Svatá slova stvořila světlo. Z části těchto myšlenkových vln vznikly krajiny se stromy a květinami, s jezery a horami, s pískem a mořem. Potom se objevila zvířata. Ve vodě ryby, na obloze ptáci a na pevnině naši čtyřnozí přátelé. Nakonec se objevujeme my duchovní bytosti. Kristus nás stvořil společně se Svým Otcem silou Svatého Ducha podle Svého obrazu a podoby. Duchovní bytosti obydlovali během milionů let tento

kraj. My k nim také patříme. Máme rozum, neseme v sobě Jeho božskou myšlenku a jsme Jeho dědici. Jsme rozděleni do různých knížectví. Bůh ve Své moudrosti a Svým rozhodnutím vybavil různé bytosti zvláštní mocí a krásou a udělal z nich panovníky nad velkým územím. Na příklad Nositele Světla, Lucifera, nebo Gabriela, Michaela, Rafaela a také našeho knížete Ismaela a méně známého Araba. Tito panovníci jsou se svými národy podřízeni našemu Králi Kristu, prvorozenému ve Stvoření, který žije v úzkém spojení se Svým Božím Otcem a jehož prostřednictvím Boha ctíme.

Chlapci a děvčata nám láskyplně a s uměleckým přednesem symbolicky ukázali naší vlastní minulost. Vesele se přidáváme k chóru, kde zaznívá: Svatý, Svatý, Svatý jsi Ty, Pane všech Světů. Poté hovoří Kristus. Je to jen několik slov, která však vnikají hluboko do našich srdcí a mysli. Vysvětluje: "Moji milí sourozenci, nemohu bez vás být. Musím vás čas od času vidět a být vám na blízku. Chceme, abyste byli šťastni. Vyvíjejte se v radosti a pokoji. Podřiďte si Stvoření. Budete stále více rozpoznávat jeho zákonitosti. Máte k tomu dosti rozumu. Budete odhalovat jeho zákonitosti a poznáte, kolik krásy do něho Náš Otec vložil. Dodržujte Jeho promyšlený pořádek a budete věčně žít šťastně. Všechny vás miluji. Chci, aby se vám dařilo pořád dobře, miluji vás a žehnám vám." Všichni nadšeně tleskají.

Nyní pozorujeme v aréně třpytící se spřežení, tažené bělouši zdobenými květinami. Kristus se svými nejbližšími nastupuje do vozu a jeho nebeský služebník, se zlatou stuhou ve vlasech, řídí spřežení z arény. Všechno je jako ve snu. Kristus žehná zástupům a lidé mávají rukama a někteří praporky.

3. KAPITOLA

PLÍŽÍ SE K NÁM NEZNÁMÉ

Dnešní den chci začít vyjížďkou na svém zamilovaném koni, který se pase v blízkosti. Na moje zavolání zvedá hlavu a přichází ke mně. Hladím svoji Finettu láskyplně po krku a po hřívě a ona mi to oplácí lehkým postrčením do prsou a paže. Přitom pořehtává a pohlíží na mne svým věrným a bystrým zrakem plná očekávání. "Já vím Finettko, vím co si přeješ, hned dostaneš svoji pochoutku." Poslušně a něžně si berou její měkké, teplé koňské pysky mrkev z mé ruky. Radostně vyskakuji na koňský hřbet a Finetta, jakoby cítila moji náladu, ještě zcela ovlivněnou nádherným zážitkem z návštěvy našeho Pána.

Řídím koně k lesu a krátkým galopem se blížím dolů k jezírku. Sestupuji ve své zamilované zátoce. Rychle se svlékám a brodím dál do vody. Na Finettu musím hlasitěji zavolat, aby překonala počáteční strach. Pak se řehtaje brodí za mnou. Mým cílem je dosáhnout malého ostrůvku s útesy na zadní straně. Nechal jsem si tam totiž potápěcí brýle. Nemohu se nasytit pozorování života pod hladinou. Pomalu plavu u dna. Zvláště zajímaví jsou živočichové na vyčnívajících kamenech. Je tu množství třpytivých ryb. Opravdová mozaika. Na skalách jsou mušle a raci, na dně leží hvězdice.

Vracím se, pomalu plavu zpět, Finetta se sluní v trávě. Jsme oba posilněni a osvěženi. Vracím se poklusem, volím cestu okolo pensionu, chci krátce navštívit Varrovi. Moje chytrá klisna zná velmi dobře cestu. Nacházím celou rodinu ve velké hale skloněnou nad plány a diskutující o svém budoucím domově.

"Mohu se k vám posadit?" ptám se rodičů a sedám si hned ke stolu. Plány však nejsou zdaleka hotovy, stále přicházejí nové myšlenky a přání. Vzpomínám si na svoje vlastní stavební období. Jak veselé

bylo plánování, kreslení, vylepšování a vyměřování. V tom byla moje Miriam výborná, ona je umělkyně v tvarování a formách. Podobně to probíhá u Varrových. Diskutují o dvojích okenních dveřích z obývacího pokoje do zahrady. Ostatní místnosti jsou ještě neúplně navržené. Mají ještě mnoho nevyřešených přání.
"Moji milí, plánujte vesele a až budete mít všechno pohromadě, jděte s výkresy k architektovi Fontanovi, který bydlí nedaleko. Je pravým umělcem ve svém oboru. Bude mít radost, když bude moci vaše plány ještě lépe přizpůsobit vašemu přání. Zná také dobrého stavitele a my všichni vám při stavbě pomůžeme."
Zpět se vracím cestou okolo uměleckých dílen. Sedí tu ženy a vážou koberce. Dále vpravo dělá malíř Monti poslední tahy štětcem na svém nejnovějším obraze. Vedle něho pracuje zlatník, vsazuje velký zářící diamant do safírového náramku. Z práce se všichni těšíme.
Po návratu z mé raní vyjížďky potkávám svoji ženu v zahradě pohrouženu do četby. Mám chuť si zahrát na klavír v naší hudební místnosti. Začínám improvisacemi abych si procvičil prsty a poté přecházím k své zamilované komposici, k symfonii sfér. Mám nejraději třetí větu, adagio. Vyžaduje velmi měkký úder, který ovládám a jsem naň trochu hrdý. Brzy zapomínám na své okolí a propadám čarovné síle skladby. Hudba mě spojuje, aniž si to uvědomuji s hvězdnými světy a nekonečným vesmírem a činí mne šťastným.
Ztrácím pojem času. Neobvykle nervosní štěkot našeho Bella mne vrací do skutečnosti. Věrný a chytrý pes neštěká přátelsky a vesele jako obvykle při ohlašování návštěvy. Slyším dokonce krátké zavrčení. Vycházím ven a hledím ke vchodu. Příchozí je cizinec, poznávám to podle oblečení. Má na sobě rudý, zvlněný plášť, posetý světlými blýskavými body. Hladí a laská našeho psa, který jak se zdá překonal počáteční nervozitu. Přicházím blíže a cizinec mi podává ruku k pozdravu. Jeho ruka je zdobena

drahocennými prsteny, které u nás nosí jenom vyšší hodnostáři.
“Těší mne, že tě poznávám”, začíná cizinec rozhovor. “Obyvatelé z okolí mě k tobě poslali. Ty jsi představený tohoto údolí.” Jeho řeč se mi zdá trochu divná, nejsem vlastně žádný představený, i když mám určité postavení. “Buď pozdraven. Zdá se mi, že přicházíš z daleka. Pojď dál a buď nám vítán."
Miriam přichází ze zahrady a zdraví hosta s tázavým pohledem. “Je nejvyšší čas, abych se vám představil”, praví cizinec při odkládání svrchního oděvu. Pozoruji zblízka vetkané blesky, které svítí jako jiskry v teplé karmínově rudé barvě látky.
Náhle si uvědomuji odkud přichází, při návštěvě Krista byl šat knížete Lucifera ve stejných barvách, jenom trochu zářivějších.
“Jmenuji se Hermacho”, představuje se neznámý, “jsem poslem našeho knížete Lucifera a přináším ti od něho osobní poselství. Jistě jste viděli, že náš kníže byl se svým doprovodem jeden z nejkrásnějších na čestné tribuně v aréně v Ambrosii. Mému knížeti jsi, jako představený tohoto údolí, padl do oka a proto mě k tobě posílá. Zeptal jsem se na vaše jména a vím, že se jmenujete Irmín a Miriam.” Hluboce se uklání před Miriam. Spěšně nabízím našemu hostu Hermachovi náš nejhezčí pokoj pro hosty. Posel tak významného knížete musí přece poznat, že my Ismaelci víme jak přijmout tak vzácnou návštěvu.
Hermacho odchází do svého pokoje aby se osvěžil a na verandě si v lehátku krátce odpočinul. Co ho k nám přivádí? Ptáme se jeden druhého.
“Je přehnaně zdvořilý, tento posel knížete Lucifera”, říká Miriam. “Je možné, že v jiných zemích jsou lidé zdvořilejší, a že se nápadněji oblékají ale něco se mi na něm nelíbí. Doufám, že nezůstane dlouho.” Snažím se jí uklidnit. “Je to přece velká čest pro nás a náš dům, když u nás přebývá knížecí posel. Slyšela jsi, všiml si nás na slavnosti mezi tolika lidmi. Naopak, Miriam, těším se z jeho návštěvy a nemohu se dočkat rozhovoru s ním.

Myslím, že přichází nová éra přinášející štěstí."
Miriam sestrkuje několik křesel k sobě a dává čerstvé růže do vypouklé vázy, kterou jsme před nedávnem obdrželi z naší umělecké dílny. Milujeme charakteristickou vůni těchto tmavě žlutých růží. Právě přichází Hermacho, osvěžen po schodech dolů. Přichází bez pláště, má na sobě těsnou zelenou vestu s černými ornamenty.
"Posaď se do pohodlného křesla", zdravím ho. "Hermacho, jsi naším hostem, buď jako doma. Nebyli jsme ještě nikdy ve vašem knížectví. Myslíme si ale, že u vás musí být velice krásně, váš kníže Lucifer se svým doprovodem zanechal v aréně skvělý dojem."
"Irmíne a Miriam, zdravím vás jménem našeho knížete a přináším vám pozvání k návštěvě jeho dvora. Po včerejší návštěvě by můj pán chtěl uskutečnit svoje dlouho utajované přání. Bůh vložil do svých bytostí ve svém Stvoření sémě a vroucí pramen touhy po stále vyšší dokonalosti. Totéž vyzvedl také Kristus ve svém krátkém projevu. Vzpomínáte si? Pamatuji si přesně jeho slova: Podřiďte si vesmír, budete neustále nacházet nové moudré zákonitosti, které jsou vám doposud neznámé. Máte dosti rozumu k tomu abyste je odhalovali.
Pod Luciferovým vedením jsme ve svém knížectví tyto myšlenkové pochody už uskutečnili. Dosáhli jsme potěšujících výsledků. Přesně jak nám to Bůh předpověděl. Naše země vzkvétá a roste nepředstavitelně rychle. Umělecká krása je ve všech směrech uchvacující a obyvatelstvo velmi pokrokové. Neviděl jsem u vás ani v žádném jiném knížectví tak krásné stavby, tak krásná umělecká díla, tak krásné slavnostní oděvy. Naši obyvatelé nosí ty nejvybranější šperky."
Hermacho povstal a chodí po místnosti. "Řekněte všem mým přátelům v Ismaelské zemi", srší jeho slova, "protože náš kníže Lucifer je tak velký, chytrý a znamenitý, jde vývoj pod jeho vedením tak nepředstavitelně rychle vpřed, že ho to nutí

informovat také vás. Nechce si dosažené úspěchy nechat jenom pro sebe. Z lásky k vám má zájem o to, aby se všechny Boží bytosti společně podíleli na tomto úspěšném vývoji.
Z tohoto důvodu přišel Lucifer na vaší slavnost, která byla ve vašich očích vynikající, v našich spíše trochu chudobná. Neberte to jako výtku. Neznáte nic jiného, nemůžete za to, že váš vývoj zůstal pozadu. Protože něco lepšího je nepřítelem dobrého, cítíme povinnost vám to oznámit. Přijďte a přesvědčte se sami! Možná, že to u vás vzbudí zájem a budete se chtít také podílet na zdokonalování Stvoření, a tím uskutečňovat slova našeho Nebeského Otce."
Hermacho se opřel do křesla a jeho oči nás zkoumavě pozorují a snaží se rozpoznat působení svých slov. Slova působila různě. Cítím, že Miriam není srozuměna. Jsem tím zmaten a je to pro mne úplně nová situace. Doposud jsme vždy oba mysleli shodně a tato myšlenková harmonie nás vždy znovu nadchla.
V hlavě mi víří myšlenky. Před chvílí jsem byl ještě nadšen příchodem našeho Krále Krista a myslel jsem, že nikde nemůže být slavnost krásnější než u nás. A teď nám Hermacho vypráví, že na jiných místech to může být mnohem krásnější. A zve mne dokonce na dvůr svého knížete. Měl bych pozvání přijmout, abych se poučil. Mohl bych to nové, pro nás užitečné, u nás v údolí zavést. Vzpomínám si na Kristův výrok, ve kterém nás povzbuzoval abychom svůj rozum chytře používali, abychom porozuměli mnohým tajemstvím. Možná, že jsou ještě skryté zákonitosti, které neznáme. Říkám své myšlenky nahlas a uvažuji o přijetí pozvání, přestože vím, že Miriam bude proti. Vím přesně, že se mnou nepůjde. Dozvídáme se, že Hermacho chce v příštích dnech navštívit ještě jiná údolí a pozvat i jiné obyvatele. Nejsem tedy jediný, kterého si vybral, blesklo mi hlavou, jsem ale vlastně rád, že nebudu tak dalekou cestu podnikat sám. Rozmýšlím se, jestli se nemám zeptat Fontana a Montiho zdali by mne

nedoprovodili. Hermacho u nás ještě zůstává a je vítaným hostem našich sousedů. Všichni, včetně žen jsou nadšeni jeho pozváním do Luciferovy země. Miriam však chce zůstat doma.
Hermacho je potěšen mojí kladnou odpovědí a slibuje, že pro nás pošle Stříbrného ptáka. Do té doby se musíme ještě všichni několikrát sejít a vše prodiskutovat. Miriam se mne snaží od mého záměru odradit, má dojem, že podnikáme něco nedobrého. Moje rozhodnutí je však pevné.

4. KAPITOLA

MĚSTO LUCIEN

V určený čas se na letišti shromažďuje skupina přibližně padesáti účastníků. Přicházejí z různých míst našeho knížectví. Jsme skupina sama pro sebe, je nás pět z našeho údolí, oba Fontanovi, umělec Monti se svojí ženou a já. Právě k nám přichází jeden můj známý a pozdravuje mně srdečně. Je to představený sousedního města Zitaul; je mi lehčeji u srdce, když ho zde vidím. Byli jsme s Pavlem společně již několikrát na vzdělávacích kursech. Jsem moc potěšen, že jede také. Miriam nechce abych jel. Když je však tento muž také tady, tak si myslím, že je vše v pořádku.
Teď spatřuji také našeho hosta Hermacha. Pomocníci nakládají naše zavazadla. Vše jde velice rychle a my vstupujeme do velkého letadla, které připomíná gigantickou skořápku ústřice. Nahoře se letadlo podobá velkému talíři, který pravděpodobně slouží pohonu. Uvnitř je vše zařízeno jako v luxusním domě. Světlo přichází z talířového stropu do velké obývací haly a odtud do všech pokojů pro hosty. Dostávám pokoj číslo tři. Vstupuji a jsem překvapen vkusným zařízením. U okna stojí polstrovaná sedací souprava a postel u zdi vyložené dřevem . V knihovně vidím cenné knihy. K uším mi doléhá příjemná, jemná hudba. Jaká škoda, že není se mnou Miriam, všechny krásné chvíle jsme doposud trávili společně. Další dveře vedou do koupelny se širokou vanou a se sprchou. Jsem potěšen a jsem rád, že nás Hermacho navštívil a že jsem se rozhodl jet.
Z ampliónu se ozývá příjemný ženský hlas a přeje nám dobrou cestu. Všechno je připraveno ke startu. V několika vteřinách se tento velký pták Ajax zvedá do výše. Následuje takřka nepozorovatelný otřes a už se vznášíme do dalekého světa. Jdu zpět do obývací haly a nacházím tu Fontana ve vzrušeném rozhovoru

s Pavlem. Jako architekt ví o technice samozřejmě mnohem více než já. Vysvětluje, že tento létající objekt je dokonalejší, než jemu známá technika. Problém odporu a přitažlivosti je zde řešen úplně jinak než u naší běžné letecké techniky. Pohybujeme se tiše a neslyšitelně rychlostí světla. Je to nádherný let.
Po chvilce se vracím do svého pokoje. Lehám si na pohovku, z knihovny si beru cestovní průvodce Luciferovou zemí. Hudba mně uspává. Netrvá dlouho a usínám. Sním o domově a o kráse návštěvy našeho Krále Krista v aréně v Ambrosii.
Budí mně zaklepání na dveře. Přichází vzrušeně Pavel a hlásí mi, že za chvilku přistáváme na letišti ve městě Lucien. Skoro současně hlásí totéž hlas z ampliónu. Jak rychle jsme překonali tu obrovskou vzdálenost! Skutečně přistáváme. Lehký otřes a stojíme. Díváme se z okna. Nacházíme se na obrovském letišti. Všude vidíme činnost. Tucty létajících objektů podobných ústřici tady stojí připravené ke startu.
Vystupujeme z Ajaxu po pohyblivých schodech a jsme vítáni stovkami lidí. Vlají prapory a jsou slyšet dělové rány. Lidé nám mávají. To všechno na naši počest. Přichází k nám vysoký, šlachovitý muž s výrazným obličejem a podává všem ruce. "Zdravím vás", říká, "jménem našeho knížete Lucifera. Vítám vás srdečně. Jsem Beliál jeho zástupce. Je nám ctí a potěšením, že u nás smíme přijmout hosty ze země Ismael. Váš příchod je jistě počátkem živé výměny zkušeností. Můžeme se poučit z oboustranných zkušeností. A naše snahy budou přispívat k neustálému pokroku našich národů."
Po těchto slovech hraje orchestr hymnu a rychlý pochod. Venku již stojí vozidla, která nás odvážejí do vládního domu pro hosty. Budova letiště je velkolepá. Lesknoucí se mramorové desky a obrovské skleněné stěny se harmonicky doplňují. Je to skutečný architektonický zázrak.
Potřásám obdivně hlavou také nad krásou domu pro hosty .

Neviditelný personál nám do pokoje přinesl zavazadla a složil věci do skříní. V hale dostáváme občerstvení a dozvídáme se program. Jako první podnikneme prohlídku města a poté přijde prohlídka jedné továrny, návštěva parlamentní schůze, koncert a sportovní hry na naši počest. V následujícím čase budeme odpočívat s krátkými výlety do blízkého okolí. Na později je plánováno přijetí u knížete.
V hale visí neobvykle veliký obraz knížete a před ním čerstvé květiny. Skoro poníženě vzhlížejí hosté a letecký personál na svého šéfa, který na ně shlíží v mladistvé zářící kráse. Vzpomínám si, že stejné obrazy byly na letišti, po cestě k hotelu a v mém pokoji. Proč vlastně jenom kníže a ne náš všech Král, náš Pán Kristus? To přece není správné. Kristus je Pán Stvoření. Při přemýšlení mi přeběhl mráz po zádech. Jdu do svého pokoje, abych se uvolnil a hned si všímám, že nad mojí postelí visí také Luciferův obraz. Provrtává mne svým pichlavým zrakem, jakoby mne chtěl donutit, abych se před ním také ponížil. Odvracím od něho zrak. Co asi doma dělá Miriam? Jak bych s ní rád hovořil o svých poznatcích. Cítím se přes všechno nové, co jsem tu viděl, bez její přítomnosti osamocen a začíná se mi stýskat.
Zavírám oči a uvolněně ležím. Přede mnou víří ty nejpodivnější postavy a obrazy. Náhle vidím úplně jasně Miriam. Sedí v křesle a čte si, ale její myšlenky nejsou u čtení. Myslí na mne. Cítím její blízkost, jsem u ní. Znenadání si uvědomuji že vím, že tímto způsobem můžeme překonávat vzdálenosti bez letadel a techniky. Nikdy jsem však tuto zkušenost neudělal. Jsem však teď s Miriam tak viditelně spojen, že nemohu pochybovat o realitě tohoto duchovního spojení. Hladím Miriam po vlasech. Zvedá ke mně oči a je viditelně potěšena mou přítomností. Můžeme si spolu popovídat. Vyprávím jí o svých zážitcích a rozporech. Nezažil jsem doposud nikdy tak zřetelně pocit sounáležitosti se svým duálem. Jsme skutečně dvě části, které dohromady tvoří celek.

Modlíme se společně k našemu Pánu a Králi a prosíme aby nás ochraňoval Svatý Duch.
Náhle zaznívá zvonivý falešný tón. Spojení s Miriam se ztrácí. Haraší ve zdi a cítím sirný zápach. Zároveň se ozývá klepání na dveře. Prudce vchází Hermacho a měří mi puls. "Irmíne jsi po cestě unaven", říká mírným uklidňujícím tonem. "Přinesl jsem ti lék." Současně si kape několik kapek vonící tekutiny na ruku a potírá mi s ní čelo a tváře. Skutečně cítím harmonisující působení. Hlazení jeho rukou mne uklidňuje a přichází na mne příjemná únava. Hermacho se usmívá a odchází.
Probouzím se svěží a odpočinutý. Těším se na dnešní den. Koupel mne osvěžila. Ve vodě byla přimíchána příjemná vůně. Vzpomínám si, že stejná vůně vycházela z Hermacha když nás prvně navštívil.
Návštěvníci se scházejí`k projížďce městem. Před hotelem čeká velký vůz. Projížďka je velký zážitek. Projíždíme obchodní čtvrtí s vysokými stavbami, které se zdají nově postavené. Na ulicích je to jako v mraveništi. Všichni spěchají. Jsem překvapen jak jsou lidé dobře a vybraně oblečeni. Nemohu však pro jejich spěch rozeznat výraz jejich jednotlivých tváří. Úsměv je vidět vzácně, ale celkově působí tento činorodý provoz imponujícím dojmem. Přijíždíme na vyvýšeninu na které stojí třicet metrů vysoká mramorová socha knížete Lucifera, vyčnívajíce nad město. Kocháme se rozhledem. Vidíme množství mořských zátok. Bílá pěna přílivu dělí písečné pláže od tmavě modré mořské vody. Kolem dokola jsou geometricky rozestavené domy, obklopené parky. Všechno je o mnoho impozantnější než u nás.
Na zpáteční cestě zastavujeme u velké budovy, ve které jsou čtyři velké dílny. Celé zařízení stojí v mořském zálivu. Na obou stranách jsou parky a hřiště obklopené stromy. Musí být radost tady pracovat.
Před vchodem jsme kontrolováni muži, kteří mají na oblecích

znamení blesku, jehož jsem si už dříve všiml na Hermachově obleku. Nevím co má tato kontrola znamenat. V našem knížectví něco podobného neznáme. Tady je všechno organizovanější.
Vstupujeme do jedné dílny, poté co Hermacho krátce pohovořil k pracujícím mužům a ženám. Místnost je prostorná a světlá a line se jí tichá hudba. Na běžícím pásu se pohybují pro mne neznámé kovové předměty, které mají vpředu zvláštní kouli v krátkém otvoru. Mají to být "zbraně" pro Luciferovu "armádu", vysvětluje Hermacho. Nevím co znamená slovo armáda a nevím co je zbraň. Bude to pravděpodobně nějaký spotřební předmět, který tu potřebují. Ani Pavel neví o co jde. Po návratu jdu okamžitě do svého pokoje. Toužím se spojit zase s Miriam. Skutečně dochází ke spojení. Slyším její hlas a mluvím rychle v obavě z přerušení. Uklidňuje mne ujištěním, že požádala o pomoc vyšší příbuzné bytosti. V tom okamžiku... prask...spojení se ztrácí a já okamžitě usínám.
Příští den má naše skupina navštívit schůzi parlamentu. V určený čas se scházíme v hotelové hale. Tentokrát nemusíme jet daleko. Vládní budova stojí v centru města na malém vrchu. Ze všech stran vedou hvězdovitě ke kapitolu, jak budovu nazývají, široká stromořadí. Široké mramorové schody vedou vzhůru k impozantní vstupní hale. Sálový sloužící nás vede různými chodbami na jejichž stěnách jsou upevněna krásná umělecká díla. V každém sále výrazně vystupuje obraz zdejšího knížete. Cítím se zaskočen, že nikde nevidím obraz Krista. U nás doma nevisí nikde obraz našeho knížete Ismaela, ale zato našeho Krále.
Sedáme si do měkkých křesel na balkoně nad parlamentním sálem. Pod námi je množství poslanců a vpředu několik mě neznámých hodnostářů - poznávám jenom Beliála, který byl na letišti při našem příletu. Právě přistupuje k řečnickému pultu cize vyhlížející poslanec. Uklání se před obrazem Lucifera, který není osobně přítomen. Podává zprávu z odlehlé oblasti a zdůrazňuje,

že obyvatelstvu se daří dobře. Příslušníci armády jsou vyučování vojenskými vůdci. Z hlavního města byly dodány nové zbraně, které vzbudily v oddílech nadšení. Nemohu si pod tím nic představit! Po zakončení krátké zprávy se řečník opět uklání před Luciferovým obrazem. Nelíbí se mi to, mám raději nenásilný tón jako při jednáních naší vlády.
Hermacho nám naznačuje, že máme návštěvu ukončit, a že vůz stojí před vchodem.
Cesta vede různými městskými čtvrtěmi. Lidé jsou všude velice zaměstnaní. Pravděpodobně je tento spěch cenou za větší blahobyt. Otázkou je co je výhodnější. Doufám, že najdeme příležitost o tom mluvit. Uvažuji také o tom, co znamená "zbraně" a "armáda". Vyjíždíme do krajiny. Také okolí města je jako v pohádce. Úrodná pole se střídají s upravenými vinicemi. Všímám si, že klasy jsou větší než u nás, a že kuličky hroznů jsou nejméně dvakrát větší. Zůstali jsme opravdu stát ve vývoji? Všechno krásné v naší vlasti se nedá srovnat s tím co tady vidíme. Jak je možné, že jsme tak zaostali? Co je špatného na našem systému? Nebeský Otec dal přece všem svým dětem stejná nadání.
Vůz zabočil na poloostrov a zastavuje před budovou podobnou zámku. Vystupujeme a shromažďujeme se na zahradní terase. Těšíme se z klidu. V dálce přejíždějí plachetnice. Na pobřeží stojící palmy se zrcadlí ve vodě. Vane k nám čarovná vůně oleandrů a jiných vzácných stromů. Přítel Fontan by nejraději hned začal s uskutečňováním nově získaných nápadů. Také Monti dostává nové impulzy pro svou uměleckou dílnu. Pavel je také velmi nadšen. Tento pořádek, tento pokrok, říká, že tolik krásného ještě nikde neviděl. Chce doma začít podobně jednat a navrhne hned změny jakmile se vrátí. Hermacho nás poslouchá a je vidět, že má z naší diskuse radost. "Neříkal jsem vám to? Našemu knížeti se nikdo nevyrovná. Přeje si, aby se jeho myšlenky rozšířily. Má již vypracovány přesné plány, abyste dosáhli téhož pokroku. Vy

jste v pravdě vyvolenými vašeho národa. Smět spolupracovat na tak velkém díle je vždy něco nádherného. Nepotřebujete přece zůstávat pozadu."
Po krátkém občerstvení vstupujeme do koncertní síně, kde zdejší orchestr bude hrát na naší počest. Také tento sál je mimořádně překvapivý ve své výzdobě. Dirigent zvedá taktovku a tóny vycházející z nástrojů nás dočista okouzlují. Nejvýraznější, je zvláštní povznášející rytmus měkkého tympánu a bubnu. Je to, jakoby hudba nabádala k pokroku.
Po koncertě nám Hermacho oznamuje, že v příštích dnech máme volno k odpočinku, což všichni vítáme.
Volné dny se nám velice líbily; jednou jsme se šli koupat, podruhé jsme jeli do blízké hornaté krajiny. Zvláštní podívaná se nám nabízela při shlédnutí tak zvaného vojenského cvičení. Tady jsem uviděl na co jsou ty zvláštní kovové roury se zajímavými koulemi v krátkém otvoru vpředu. Ze všech stran se hnali muži v ruce držíc tu rouru. Náhle vylétl blesk z tohoto otvoru a ozvala se ohlušující rána a krátký čas jsme díky mlze nic neviděli. Hrozně jsme se lekli. Když se mlha rozplynula přišli k nám ti muži smějíc se a potřásali nám rukama. Byli spokojeni dojmem, jaký jejich cvičení na nás udělalo. Oči jim zářily hrdostí.
Jsme nyní v koncertním sále a Hermacho nám dává důležité poučení, kterým má změnit náš celý příští život.
"Moji milí Ismaelité", začíná, "byli jsme spolu delší čas a stali jsme se přáteli. Jsem velmi potěšen, že vás mohu doprovázet. Musím našeho knížete Lucifera neustále chválit a obdivovat, že tak prozíravě plánuje, a že se zasazuje nejenom o děti svého národa, ale že chce nechat i jiné, aby se podíleli na našem štěstí a pokroku. Viděli jste na vlastní oči, že u nás je život příjemnější. Vládne u nás větší pořádek a disciplina. Vědci odhalili mnohé skryté zákonitosti a inženýři jich použili k rozšíření pokroku. Podívejte se na naše letadla! Porovnejte naše stavby s vašimi!

Povšimněte si přísného pořádku v našem obchodním životě! Naše úspěchy si však nechceme nechat jen pro sebe.
Samozřejmě bychom mohli být šťastni a plní hrdosti, že smíme prožívat své štěstí sami. To by však neodpovídalo záměrům našeho knížete, který by se nejraději sám rozdal a chce, aby se i druzí mohli podílet na stejném blahobytu. Proto jsme vás zvolili, abyste pomohli zavést nový pořádek ve své zemi. Nejste sami. Na naší straně je všechno obyvatelstvo země Arab. Nechceme spěchat. Máme čas. Trvalo léta než jsme přesvědčili naše obyvatelstvo a obyvatele Arabu. Potrvá to delší čas než všichni obyvatelé Ismaelu budou na cestě pokroku. Věříme, že s vaší pomocí tento vývoj urychlíme. Pozorujte dál všechno kolem a rozmyslete si, chcete-li spolupracovat. Jsme toho mínění, že potom na místo Krista bude vyhlášen Králem náš kníže Lucifer. Vždyť za tento pokrok vděčíme konečně jemu. To je spravedlivé. Všichni jsme přesvědčeni, že náš Bůh Otec s tím bude souhlasit. Teď chápete také předvedené vojenské cvičení. Vyzbrojujeme těmito bleskovými rourami naše muže a později vyzbrojíme i vaše. Bude-li to nutné donutíme také národy Michaela, Gabriela a Rafaela k obratu. Budou stejně užaslí jako vy dnes a dojde rychleji k sjednocení pod Králem Luciferem."
Tak hovořil Hermacho. Hlavou mi víří zmateně myšlenky. Co tomu všemu řekne Miriam? Bude souhlasit? Ostatní jsou nadšeni a dlouho hlasitě tleskají. Můj pohled se upírá na mého přítele Pavla, který mi přátelsky mává. Tedy on také! Dvakrát se zhluboka nadechuji a také ve mně vítězí myšlenka na nové a pokrokové.
Hermacho je viditelně potěšen vlivem svých slov a přátelsky každému osobně gratuluje k jeho rozhodnutí. Připomíná, že se s námi samozřejmě počítá jako s vedoucími. Nabídnutý nápoj a rytmická hudba, která při následující diskusi zaznívá mne unavila. Jdu brzy spát. Myslím na pokrok a sním jak budu jako vyvolený vůdce Ismaelské zemi užitečný. Neustále odháním

trýznivé myšlenky na Miriam. Ale nedaří se mi to. Náš pobyt v Lucienu se blíží ke konci. Chodíme dále na prohlídky, na oslavy a sportovní hry.
Krátce před cestou nazpět dostáváme pozvání k samotnému Luciferovi. Přebývá v obrovském paláci. Při vstupu do okázalého přijímacího sálu jsme přátelsky přivítáni. Vpředu, několik stupňů vyvýšen, stojí zlatý trůn. Krátkou chvíli po nás se objevuje kníže Lucifer. K jeho poctě povstáváme a on si sedá na trůn. Kolem něho je světlá záře. Je skutečným, od Boha stvořeným, nositelem světla. V krátkém projevu říká, že má radost a že v nás vidí budoucí vůdce v nově uspořádaném knížectví Ismael. Říká, že bude celou svou mocí stále s námi. V tom okamžiku vyšlehly z jeho očí jiskry. Pozvedá ruce a diamanty na jeho prstech metají na nás blesky a jejich magická síla v nás budí pevné odhodlání. Propukáme v jásot, a když se jeho zkoumavý pohled kříží s mým vím přesně, že v něm leží budoucnost, že on je i pro mne průkopníkem.
Audience je krátká ale má trvalý účinek. Mám pocit, že nemohu tento obraz nikdy zapomenout. Na rozloučenou dostáváme upomínkovou medaili. Je to jeho obraz, který umělci zarámovali do drahokamů. Budu ho stále nosit u sebe.
Z Lucienu nás k letišti doprovází mnoho lidí. Srdečně se s námi loučí také Beliál a Hermacho. Pavel děkuje za nás všechny za pohostinnost. Poučeni se vracíme domů. Zpracování všech nových dojmů však potřebuje čas. Vzplála v nás jiskra. Mávajíce, jedeme pohyblivými schody do létajícího stroje Ajaxu, připraveného ke startu. Tentokrát už nejsme nováčky. Zvykli jsme si už na pohodlí a pokrok. Lehkým pohybem začíná zpáteční let do našeho rodného města. Hovoříme nenuceně a neujednáváme si nic, jen že se po čase sejdeme.

5. KAPITOLA

KAPKY PŮSOBÍ

Při příletu mne očekává Miriam s oběma dcerami. Jsem tím překvapen a cítím se šťasten. Také všichni ostatní jsou očekáváni. Každá rodina obdržela zprávu z Lucienu o našem příletu. Bylo to myšleno jako dárek na rozloučenou.
Objímám svou Miriam a naše obě dcery Elizabetu a Gabrielu. "Chyběli jste mi moji milí, mám vám mnoho co vyprávět", zdravím je. Loučíme se se všemi spolucestujícími, se kterými jsme díky společným zážitkům spojeni společným osudem. Se svým přítelem Pavlem si rozumím nejlépe. Loučíme se srdečně a slibujeme si, že se brzy sejdeme.
Doma je všechno připraveno k srdečnému přijetí. Anna vyzdobila náš zahradní altán květinami a prostřela na stůl ovoce, perník a jiné dobroty. Hrozny nedosahují velikosti Lucienských ale zato chutnají výborně po domácí půdě.
Náš Bello se otírá o má kolena, vrtě ocasem. Hladím a drbávám ho a on se radostí točí dokola, skučí a vyskakuje na mne. Dojímá mne jeho příchylnost.
Vyprávím povšechně o svých cestovních zážitcích, detaily si ponechávám pro hosty z našeho údolí, které Miriam pozvala a kteří se u nás brzy sejdou.
Už se těším na dlouho postrádanou vyjížďku. Jdu pro Finettu. Můj syn vytušil moje přání a přivádí ke mně vesele řehtající klisnu. "Děkuji ti Valentine za tvou pozornost. Chtěl bych si skutečně vyjet přes les k zátoce." Hladím důvěrně koně. Opírá se hlavou o mou hruď a podusává. Pružným skokem jsem v sedle a cvalem odjíždím.
Život na venkově je přece o mnoho hezčí a zdravější než v moderním městě s obrovskými stavbami a nekonečným spěchem.

Když přijde nový pořádek, chceme tu pod vedením našeho krále Krista uchovat klid a pohodu. A co Lucifer? Proč chce na místo Krista? Vždyť může ve svém knížectví rozhodovat a vládnout jak se mu zlíbí. I když jsou bohatší a v technice pokročilejší, my jsme u nás šťastni a v bezpečí.
Cítím v náprsní kapse medailon, který jsme dostali na rozloučenou. Vyjímám jej a prohlížím si pozorně na něm zobrazenou Luciferovu tvář. Jeho pohled je panovačný a chladný. Jak hrdé a sebevědomé bylo jeho vystoupení v jeho paláci! Neměl bych ten medailon zahodit? Napřahuji se, že ho hodím do potoka. A tu jakoby mne něco zadrželo. Jakási cizí vůně mne bere do zajetí. Vidím Hermacha jak ke mně přichází, nahmatává můj puls, kape si několik kapek své medicíny na ruku a potírá mi jimi čelo a tváře. Hlazení mne uspává a ztrácím vědomí. Je to začarovaná medicína. Prožívám znovu let, okouzlující město a zvláštní rytmickou hudbu. Náhle si uvědomuji, že jsem to já, který přinese pokrok a štěstí Ismaelské zemi. Tu mizí usmívající se Hermacho a já jsem zase sám s koněm v lese. Finetta zneklidněla. Hýbá ušima a kůže jí pocukává, pohazuje hlavou. "Ale Finetto! Uklidni se, jsme sami". Moje pohlazení odhání strach a pokračujeme v klidu dále. Moje myšlenky se ještě pořád točí kolem prožitého obrazu. Vyzařuje medailon při dotyku tajemnou moc? Je to nebezpečné nebo užitečné?
Nevědomky jsem se dostal dál, než jsem při dnešní vyjížďce chtěl a náhle zjišťuji, že se nacházím u novostavby Varrových. Stavba velmi pokročila. Sousedé a moji tři synové horlivě pracovali pod pilným stavbyvedoucím. Stěny už stojí do prvního patra. Architekt Fontan je už zase činný. Nakreslil již plánek na schody do prvního patra. Měly by vést velkým obloukem podél stěny nahoru. Podobná konstrukce není zde v kraji známa ale je používána v Lucienu. Vzpomínám si na podobné krásně rozložené schodiště, které mi tehdy padlo do oka. Nemyslil jsem si, že nápady odtud tak

brzy najdou uplatnění. Fontan se na mne prohnaně usmívá. “Víš”, vysvětluje, “náhle jsem dostal tolik myšlenek, že jsem nemohl zůstat v klidu. Náhle jsem uviděl před sebou ten nádherný dům odtamtud a hned mne napadlo správné řešení. Změna se nechá beze všeho provést. Vidíš, odvážně a svěže začínáme budovat novou budoucnost. Koho by napadlo začít něco nového právě stavbou domovních schodů? Jakoby ty schody byly symbolické. Vstupujeme do nové doby.” Jeho nadšení mi pomáhá překonat moji duševní rozervanost.

V otevřené řadě skleněných dveří našeho obývacího pokoje, vedoucích do napůl zakrytého otevřeného prostoru, vítáme početné hosty. Kouřící tyčinky, přivezené z cesty, přispívají svou cizozemskou vůní k příjemné atmosféře.
Když jsme se po pozdravu uvolněně posadili, ujímám se jako hostitel slova a hovořím s nadšením o letu, o vzrušujícím městě, o velkém provozu v ulicích, potom také o schůzi parlamentu a o tom, jak se mi zdá přehnané, jakou poníženou úctu prokazují poslanci svému knížeti. Mluvím tu a tam kriticky, protože cítím, že Miriam není touto cestou nijak nadšena. Fontan sedící proti mně zjevně s mými vývody nesouhlasí, protože kroutí hlavou!
V příštím výkladu se trochu zmateně snažím naše zážitky vykreslit v zářivějších barvách, což se mi kupodivu se stoupajícím zápalem daří. Jakoby mne povzbuzovala Hermachova vůně. Slova jakoby ze mne sršela. Nemusím rozmýšlet co říci. Myšlenky přicházejí a slova mám na jazyku.
Později mi Miriam s obdivem říká, že mne ještě neslyšela tak nadšeně hovořit. Zdálo se jí jakoby z mých očí létaly blesky. Je tedy Luciferův slib skutečností, když vyhlásil, že bude stále svou mocí s námi? Nebyl jsem doposud příliš výřečný.
Moji posluchači jsou nadšeni. Dlouhé hodiny se tlačí okolo nás, tří cestovatelů, a ptají se na každou maličkost. Jejich nadšení stoupá,

když hovoříme o pomoci, která nám byla přislíbena. Všichni souhlasí, abychom se podíleli na pokroku. O tom, že tušíme, že Lucifer usiluje být naším králem, neříkám vědomě nic a moji ostatní přátelé o tom také mlčí.
Život se vrací opět do starých kolejí. Všichni žijí svorně a v pokoji. Tu se ohlašuje návštěva; přijdou k nám hosté. Před dávným časem jsem doprovázel našeho knížete Ismaela při návštěvě hlavního města Gabrielova knížectví. Země a obyvatelé nám byli velice podobní. Cítili jsme se u nich dobře. Na výletě do jednoho údolí nedaleko hlavního města jsem bydlel krátký čas u rodiny Gabinských. On byl členem obecního představenstva. V hovoru jsme si dobře rozuměli, protože jsme na mnohé problémy měli podobný názor. Vzpomínám si, že jsme hovořili o jednom setkání s Kristem. Tehdy byl u něho také jeho přítel Tobit z Rafaelova rodu. Tito dva se ohlásili k návštěvě. Oba jsou v Ambrosii na návštěvě a vzpomněli si na mou adresu. Oba jsou nekomplikovaní a doprovázejí mne na mé obvyklé procházce.
"U vás se mi líbí", připouští Gabinský teplým hlasem. "Přesně tak jsem si váš domov představoval. Člověk se tu hned cítí v bezpečí a jako doma. Krátce před odjezdem k vám jsme viděli našeho Krista při návštěvě u knížete Gabriela. Prožili jsme ty dny ve vroucí oddanosti a budeme z toho ještě dlouho žít. Byl jsem tentokrát v jeho těsné blízkosti. Z něho vyzařuje nepopsatelná láska. Jeho zářící osobnost mne uchvátila. Myslel jsem si, že se vznáším a že se s ním spojuji v jedno. Jaké to musí teprve být v blízkosti Nebeského Otce? Nevydrželi bychom Jeho blízkost a hned bychom shořeli. Jak je dobré, že Kristus, obraz a podoba Boží, je nám podobný. Můžeme v něm zároveň oslavovat našeho Otce. Cítíme působení neviditelného Otce a žijeme z jeho Svatého Ducha. Ale Krista jeho Syna vidíme a můžeme se ho dotýkat".
Tobit se s pochopením usmívá citovému projevu svého přítele Gabinského. On je také věrný Kristův následovník. Nikdy jsem ještě neviděl jejich knížete Rafaela, ale vím, že v jeho překrásné

zemi žijí obyvatelé ve štěstí a blahobytu.
Miriam začíná vyprávět o mých zážitcích z Lucienu a jak jsem se vrátil plný nadšení pro novoty. Oba už také slyšeli o knížeti Luciferovi a o pokroku, který vládne v jeho zemi. Pokrok je však dosahován nátlakem, nucenou prací jeho poddaných. Neměnili by za žádnou cenu. “Samozřejmě, že jsi nenaletěl na jeho pokryteckou a svádivou hru. Bylo nám řečeno, že všude visí obrazy knížete Lucifera a ne našeho Krále Krista”, říká vzrušeně Gabinský, “zdá se mi jako by tam byl narušen Boží pořádek. Jsem raději u nás nebo u vás. Nestal jsi se snad stoupencem této fanatické víry v pokrok? My zůstaneme věrni našemu Králi. Naše srdce chtějí k Němu a k Otci."
Jeho slova způsobila křeč v mých prsou. Co se to se mnou stalo, že už nemohu tak čistě, upřímně, samozřejmě a pravdivě myslit na svého Pána a Krále Krista?
Odpovídám vyhýbavě, nemá smyslu se tady zaplétat do slovních potyček. Nejsem nijak potěšen, že Miriam zavedla hovor na to téma. Během procházky se pokouším dále bavit s hosty, ale mé nitro je naplněno zmatenými myšlenkami.
Tu jako bych vdechl tu zvláštní Hermachovu vůni a vzpomínám si jak oznamoval, že možná bude nutné k obrácení národů Gabriela, Rafaela a Michala použít ty podivné bleskové roury k zastrašení a k donucení podřídit se novému pořádku. Ve chvilce jsme u domu. Jsem skutečně rád, že Gabinský a Tobit se chtějí vrátit do Ambrosie, protože mají naplánovány ještě jiné návštěvy.
“Nashledanou, šťastnou cestu a díky za návštěvu”, říkám trochu ztrápeně na rozloučenou. Jinak cítí Miriam. Oba ji padli do srdce. Jakmile odjeli jdu pro Finettu. Musím být sám se svými myšlenkami. Mýlím se? Nevím co si mám myslet.

6. KAPITOLA

CO ŘÍKÁ KNÍŽE ISMAEL

Po nějakém čase dostávám od Pavla poselství! Radostně přelétám obsah a je mi hned jasné, že začíná nová kapitola v mém životě. Po obsáhlých přípravách, oznamuje Pavel, je nyní tak daleko aby mohl všechny účastníky tehdejší cesty pozvat k sobě do Zitaulu. Má jen jedno přání: smí se zúčastnit jenom účastníci a schůzku nesmíme zveřejňovat.
Miriam je vším, co je ve spojení s tehdejší cestou bolestně dotčena. Přála by si, abychom oba podnikli cestu do Gabrielova knížectví ke Gabinskému nebo Tobitovi. Protože se však cítím povinen přijmout pozvání ke schůzce, neochotně souhlasí.
Úplně opačně reagují Fontanovi a Montiovi. Oba páry jsou pozváním nadšeni. S lítostí pozoruji, že Miriam nemá o tuto záležitost nejmenší zájem; nepozorovaně se vytváří stěna mezi ní a mnou.
Dnes odjíždíme do Zitaulu. Pavlův dům leží na kopci nad městem. Nás pět z našeho údolí projíždí Ambrosii, tímto klidným hlavním městem, které moji spolucestující prohlašují za ospalé. Trvá nám chvíli, než se dostáváme do Zitaulského okresu. Snadno nacházíme Pavlovo stavení. Po několika zatáčkách projíždíme velkolepým parkem s letitými stromy a upravenými květinovými zahradami. Uprostřed parku stojí hezký dům. Na rozích kvetou velké růžové keře. Domácí pán a jeho paní nás přátelsky pozdravují. Jeden z jejich synů nás doprovází do přistavěného sálu, pravděpodobně skleníku, který dnes slouží jako zasedací síň. Dostavilo se všech padesát účastníků.
Při své pozdravné řeči připomíná Pavel nezapomenutelné zážitky z Lucienu. Vědomě nespěchá, nechává si čas, aby se neunáhlil. “Mluvil jsem”, říká, “o možnosti pokroku s vedoucími lidmi,

přijetím pořádku podle Luciferova příkladu a jsem překvapen ohlasem. Musím přiznat, že jsem nečekal, že to bude tak snadné. Byl jsem náhle naplněn takovým elánem, že mi slova jakoby sama vycházela z úst a moji posluchači byli v okamžiku přesvědčeni."
Moje tehdejší tušení se tedy potvrdilo. Jsme neviditelnou silou podporováni v rozšiřování těchto nových myšlenek. To je ta Luciferova pomoc, takže mohu plně spolupracovat, duchovní pomoc je prokázána. Nic mne nemůže odradit od tohoto plánu, ani moje vlastní nejistota, ani Miriam, která je proti všemu novému.
Poslouchám se vzrůstajícím nadšením Pavlova chytrá slova.
"Přátelé, nejsme už sami. Na naší straně je první spolupracovník našeho knížete, jeho zástupce hrabě Reno. Naše budoucnost je v novém pořádku, pod vedením nového krále Lucifera. A teď budete mít ještě větší radost. Dostali jsme návštěvu. Smím vám ho představit? Pojď prosím dále!"
Nemohu věřit mým očím. Ve dveřích se objevuje přátelsky nás zdravící Hermacho. Za ním se objevuje hrabě Beliál! Oba mají na sobě rudé kazajky plné blýskavých figurek. Vdechuji zase ten známý bičující pach, který tak dráždí nervový systém.
"Moji přátelé a spolupracovníci", zdraví nás výřečný Beliál, "konečně můžeme být zase s vámi pohromadě. Plní netrpělivosti pracujeme na svém velkém díle. Kníže Lucifer vám žehná. Aby se plán mohl splnit, vyzývá ke spěchu. Naše zem je připravena k uskutečnění převratu, naše armáda je dobře vyzbrojena, všichni stojíme za naším knížetem. Od vaší návštěvy se vývoj velkými kroky urychlil. Národ je nadšen. Je těžké udržet muže v čekání na okamžik úderu. Není možné naše záměry udržet ještě delší čas v tajnosti před Gabrielovým, Michalovým a Rafaelovým knížectvím. Přejeme si převrat a provedeme ho i kdybychom museli použít násilí. Jednou nám budou všichni za to vděční. Ze spřáteleného Arabského knížectví máme také dobré zprávy. Aby se mohla naše přání vyplnit, potřebujeme ještě vaší pomoc.

Budete nasazeni jako činní spolupracovníci; práce musí okamžitě začít. Později dostanete samozřejmě vedoucí postavení. Mít moc je skvělý pocit.
Potěšilo nás Pavlovo sdělení, že hrabě Reno je na naší straně. Po zasedání pojede několik z nás ke knížeti Ismaelovi. Lucifer je v duchu s námi. Nepochybuji, že váš rozumný kníže bude souhlasit se zavedením nového pořádku. Vývoj u vás se poté také urychlí a v krátkém čase bude vše připraveno k převzetí moci. Pokusíme se převzít moc v míru, ale nevěříme, že se to podaří.
Víme, že Irmín má kontakt s Gabinským z Gabrielova knížectví. Nedávno byl dokonce Gabinský u něho na návštěvě. Irmín by mu mohl návštěvu oplatit a odhadnout situaci. Kdybychom také tam našli oporu, byly by vyhlídky na mírové změny v celém vesmíru větší. Budeme pak mít převahu a Rafael a Michael se podřídí a nebudeme muset použít násilí. Hned po zasedání si Hermacho s Irmínem o jeho návštěvě promluví. My z Luciferovy země nemáme povolení vstupu do těchto zemí, protože rozdíly jsou již příliš velké. Nyní vám každému předám osobní dar našeho pána. Opatrujte tento vzácný drahokam. Když ho budete třít bude vám jeho zář dávat v každé situaci sílu, odvahu a pomůže vám."
Hermacho a Beliál otevírají krabici a každého z nás podarovávají krásným drahokamem. Můj je modrý safír ohraničený zářícími diamanty. Na Hermachův pokyn jdeme do parku na krátkou procházku.
Hermacho se nejprve ptá jak se daří Miriam a přiznává se, že mi už několikrát v duchu pomohl. Bude mi pomáhat také v budoucnosti. A také nový talisman má doplňující čarovnou sílu. Uvidím jak všechno hladce proběhne. "Nebudeš litovat, že jsi na naší straně. Neposlouchej Miriam nerozumí tomu. Miluje starý pořádek a nemá odvahu a potřebný přehled aby se novému pořádku podřídila."
Hovor je mi nesympatický. Chci sice spolupracovat, ale Hermacho

by neměl negativně hovořit o Miriam. “Zaplaš ty záporné myšlenky”, vysmívá se mi, “budeš se divit jak snadno přemluvíme knížete Ismaela. Pojedeš k němu s námi.”
Příští den jsou Pavel, architekt Fontan a já určeni, abychom společně s oběma Luciferovými posly jeli na audienci ke knížeti Ismaelovi. Kostky jsou vrženy. Jsme očekáváni v úřadovně hraběte Rena.
Neznám ho, a tak jsem na něho zvědav. Na naše zaklepání přichází sám otevřít. Je středního věku, má trochu vystouplou, kostnatou horní čelist, hladké tváře a na všechny strany blikající pohled. Není to můj typ. Je asi ctižádostivý a chtivý moci, myslím si.
S rozpačitým úsměvem nás přátelsky zdraví a říká, že pro naše záměry je právě vhodná příležitost. Před krátkým časem navštívil společně s knížetem Ismaelem jeden výrobní podnik a mohl ho upozornit, jak v porovnání k Luciferově říši je u nich všechno zaostalé. “Proto jsem váš příchod plánoval na dnešek, protože právě dnes je u nás také Luciferova delegace. Doufám, že si na mne kníže Lucifer vzpomene, jak jsem všechno dobře zorganizoval”, říká samolibě a doprovází nás do přijímací místnosti.
Všímám si hned velkého Kristova obrazu, jeho krása a láskyplný pohled mi způsobují tlak u srdce. Jaká jsem nevyrovnaná bytost! Nemohu ale už zpět; doufejme, že se mi podaří uzavřít pro všechny strany přijatelný kompromis.
Během mého rozvažování se objevuje náš kníže. Pozdravuje každého jednotlivě a mne zvlášť, protože si vzpomíná na náš společný výlet.
Luciferův zástupce Beliál se ujímá slova: “Vzácný kníže, přinášíme ti pozdravy a přání dobra od velkého knížete Lucifera. Rád vzpomíná na své návštěvy u vás. V posledním čase se u nás mnohé změnilo. Naši vědci a technici odkryli nové zákonitosti, rozkvetlo umění a architektura a vznikl velký rozdíl ve vývoji našich národů. To nutí našeho knížete Lucifera dát i ostatním

možnost se podílet na našem pokroku. Chtěl by k vám poslat techniky, aby vám pomohli v budování nové éry. Tebe velký kníže Ismaeli zve k návštěvě do své říše." Pozoruji Beliála a vidím jak z jeho očí létají blesky přímo k našemu knížeti a slučují se s jeho aurou. Všímám si jakoby malé otřesy procházely jeho tělem až postupně jeho osobnost ovládá stejný rytmus s Beliálem.
Hermacho drží druhou pozdravnou řeč. Nejprve pokládá svoji cestovní brašnu na stůl a slavnostně ji otvírá. Před našimi zraky staví na stůl zářící klenoty nebývalé krásy. "Zde můj kníže", začíná, "ti náš panovník posílá vzácný dar. Podívej se na tuhle knížecí korunu, kterou zhotovili naši nejlepší umělci. Světlo a zář těchto vybraných kamenů ti budou dávat doposud neznámou sílu a moc. Současně ti předávám vladařské žezlo, které ti propůjčí přesvědčivost."
Ismaelovi oči jsou vlhké a láskyplně pozoruje své nové znaky hodnosti. Současně se mění celé jeho počínání. Jeho postava se narovnává, jeho obličej a rty dostávají majestátně tvrdý výraz, láskyplný výraz jeho očí se mění v pánovitý.
Mrazí mne ze síly, které jsem také vystaven a která je v tomto přesně propočteném záměru.
Hrabě Reno také dostává dar. Při pohledu na korunu dostávají jeho závistivé oči výraz poddaného, a s vděčností přijímá šesticípou hvězdu, jakou nosí Luciferovi vůdci, orámovanou řadou blesků. Ze zvláštní přihrádky dostává jednu z těch divných rour s kterou lze vystřelovat kulové blesky.
"Hrabě Reno", Hermachův hlas zní vojensky, "s těmito znaky se stáváš velitelem nové armády této země. Takové roury obdrží tvoji lidé, aby měli sílu prosadit nový pořádek i násilím, když to bude nutné."
Že obcházejí našeho knížete a Reno dostává takovou moc mi vyráží dech. Zdá se, že kníže Ismael si toho nevšiml, s láskou stále hladí knížecí korunu a žezlo. Renovy oči se zaleskly, on určitě dokáže svou moc nemilosrdně používat.

Oba vyslanci mají magickou moc. “Chceme s vámi hovořit otevřeně, milí přátelé”, pokračuje Hermacho dále, “Lucifer si přeje, aby se nový pořádek ve vaší zemi rychle prosadil. Jenom tak dosáhneme našeho cíle. Pošleme vám v krátkém čase z Lucienu tisíce techniků a vojenských cvičitelů. Budeš určitě rád, kníže Ismaeli, když ti ubereme práci. Zůstaneš samozřejmě dále panovníkem. Uvidíš jak rychle bude vše zavedeno. Tvůj národ žízní po pokroku a novém spravedlivém pořádku. Za všechny tyto dary chce Lucifer velmi málo. Chce, aby byl králem nad všemi namísto Krista. Až budou naše tři země dobře vyzbrojeny a dosti silné, oznámí Lucifer náš plán našemu Nebeskému Otci a bude provedena jeho korunovace a potvrzeno nové uspořádání.” Teď je Ismael s plánem seznámen. Jak bude reagovat? Všichni pozorují co udělá. Nové uspořádání ho nadchlo a dává bez váhání svůj souhlas. “Vážení vyslanci a moji spolupracovníci, stojím na vaší straně. Hoří ve mně nezvyklý oheň odvahy a jsem připraven k činům. Podřizuji se vašemu knížeti Luciferovi a jsem mu k službám. Z lásky k svému národu a z věrnosti svému úřadu, podniknu všechno, aby byl nový pořádek všude co nejdříve zaveden. Příliš dlouho jsme byli v nečinnosti. Budoucnost je naše, nové vymoženosti přinesou našemu národu pokrok a štěstí. To všechno nové potřebuje také nového krále, to je mi jasné. Myslel jsem nejdříve na kompromis, abychom celé stvoření rozdělili na dvě říše, tady aby vládl náš nový král Lucifer a tam jako doposud Kristus. Ale to by dobře nešlo. Bude lepší když všichni utvoříme jednotné království. Myslím, že s tím bude náš Nebeský Otec souhlasit a že i Kristus bude srozuměn a ustoupí na druhé místo.” Tím je zlomen začarovaný kruh, který nás držel v zajetí i přes naši důvěru. Jakoby mi spadl kámen ze srdce a totéž cítí i moji přátelé Fontan a Pavel. Teď se i sám náš kníže postavil za nové uspořádání. Nemusíme už jednat v tajnosti a mít špatné svědomí. Ukazuje se, že touto novou cestou jít musíme, když se chceme podílet na všeobecném pokroku. Objímáme se plní radosti.

Zodpovědnost teď přebírá náš kníže Ismael a my budeme plnit jeho pokyny. Jsem plný optimismu. Rád budu pomáhat. Doufám, že mi bude uloženo navštívit Gabrielovo knížectví a že tam budu moci šikovně získávat stoupence pro nové zřízení a že celý převrat proběhne v míru.
S úsměvem ke mně přichází Hermacho. Zřejmě četl moje myšlenky. "Příteli Irmíne", hovoří velmi něžně a poklepává mi na rameno, "tím se vyřešily také tvoje problémy. Vím o tvém vnitřním boji. Ale teď když tvůj, Bohem stanovený představený a vladař, stojí na naší straně, můžeš věrně pomáhat na našem velkém díle. Můžeš počítat s mým přátelstvím a pomocí."
Teď hovoříme uvolněně. Kníže Ismael nás vede do svých soukromých komnat. Na zdi visí - nemohu věřit mým očím, nádherný Luciferův obraz z kterého na nás majestátně pohlíží.
Tak rychle došlo ke změně. Stejně rychle a bez komplikací se uskuteční i ostatní plány. Hovořím vzrušeně se svým knížetem o své rodině. Sděluje mi, že chce brzy navštívit Lucien. Chce ale, abych předtím navštívil Gabinského. Oznámí předem dopisem moji návštěvu, abych byl přijat s poctami jako jeho důvěrný vyslanec. Mám využít svých známostí a pokusit se o rozhovor se samým Gabrielem. Byl by raději, aby k převratu došlo mírovou cestou. Když bude Gabriel souhlasit, budou souhlasit i Michael i Rafael. Tito dva bratři byli vždy trochu tvrdohlaví a tak by chtěl zabránit střetnutí. Vzrušeni opouštíme knížecí palác a vracíme se ke svým přátelům, kteří na nás ještě stále u Pavla čekají.
Výsledek audience vidí na výrazech našich obličejů. Přicházejí k nám ze všech stran. Je vidět, že ze všech zmizelo vnitřní napětí. Hrabě Reno dává první pokyny. Účastníci jsou jmenováni jeho zástupci. Jejich úkolem je orientovat úřady a obyvatelstvo v jejich okresech.
U nás se stává velitelem Fontan. Bude společně s přidělenými techniky a poradci organisovat odvádění branců a výcvik nosičů

rour.
Mým úkolem je podniknout cestu dobré vůle do Gabrielova knížectví.

7. KAPITOLA

NA CESTÁCH JAKO VYSLANEC

Klid v našem údolí na mne působí hlubokým dojmem. Také v budoucnu se postarám aby byl zachován, abychom po převratu nebyli zachváceni spěchem. Za to však jsou zodpovědní Fontan a Monti. Doufám, že smýšlí stejně jako já.
Připravuji se na cestu. Chtěl bych dnes zasvětit Miriam do našich plánů. Měla by být do nich důkladně zasvěcena, aby potom stála na naší straně. Po úspěchu u knížete Ismaela by to neměl být žádný problém. Navíc mám slíbenu Hermachovu pomoc.
Jsme sami doma. Toho bych chtěl k rozhovoru využít. Lámu si s tím již dlouhou dobu hlavu. "Milý Irmíne", začíná hovořit moje žena, zatím co já dosud přemýšlím jak začít. "Jsem ráda, že jsi zase doma. Mám poslední čas podivné pocity strachu, které mne připravují o vnitřní klid. Od té doby, co nás navštívil Hermacho, vloudil se do našich harmonických vztahů falešný tón. Často o tom přemýšlím. Dokonce ani náš věrný pes Bello ho nemohl vystát. Vzpomínáš si? Nemám toho muže ráda. Není upřímný a nepřinese nám nic dobrého.
Potom přišla ta cesta do Lucienu, jak jsi se vrátil divně vzrušený! Dodnes jsi mi všechno neřekl. Cítím to a jsem z toho smutná. Tak ráda bych ti chtěla pomoci. Všimla jsem si také, že naše společné modlitby ztratily na duchovní hloubce. Modlíme se sice pravidelně, vnitřně se koncentrujeme a meditujeme a ty se modlíš jenom k Nebeskému Otci a vůbec ne ke Kristu. Ale on je přece náš Pán a Král a jím jsme byli stvořeni. Jak jsi jím byl dříve nadšen. V poslední době se do tvého vztahu k Němu vkrádá něco cizího. Patříme přece k sobě. Byli jsme přece stvořeni abychom se doplňovali. Úplnou harmonii dosáhneme až tehdy, když si budeme ve všem rozumět.

Když u nás byli na návštěvě Gabinský a jeho přítel, myslela jsem si, že se zase všechno vrátí do starých kolejí. S jakým potěšením jsme spolu hovořili a jak nás těšilo jejich nadšení pro našeho Pána Krista. Potom přišel náhlý obrat. Podivná vůně u mne vzbudila mrazení a tebe přemohla. Zmlkl jsi a nezúčastnil jsi se již hovoru. Když se přátelé loučili, zjevně jsi si oddychl."
Po Miriamině tváři se kutálí slza. Beru svou ženu do náruče. Všechny moje plány se hroutí. Jak teď najít vhodná slova? V objetí náhle cítím tlak medailonu. Bez rozmýšlení ho krátce třu a okamžitě je tu hotový plán, který mi vrací důvěru a jistotu.
"Irmíne", pokračuje Miriam, "tvé přání jet do Zitaulu se ti splnilo. Teď mám také já prosbu. Nemohli bychom brzy letět k našemu příteli Gabinskému, abychom si s ním pohovořili? Pojď, pojeď."
Jsem překvapen jak rychle tato čarovná pomoc dokáže ovlivnit naše myšlenky. "To je výborné", odpovídám, "tvoje přání se ti brzy vyplní. Chtěl jsem tě tím totiž překvapit. Kníže Ismael mne v Ambrosii pověřil, abych jako vyslanec naší země navštívil knížete Gabriela. Pojedeme ke Gabinskému a odtud ve jménu našeho knížete, oficielně navštívím vladaře Gabriela."
Miriam je potěšena, že se její přání tak rychle vyplnilo a já teď nechci vzbuzovat další neklid a odkládám potřebné vysvětlení na později.
Přípravy na cestu proběhly rychle. Vlády v Ambrosii a Atonu, hlavním městě Gabrielova knížectví, si vyměnily poselství a v krátkosti byl stanoven program. Miriam napsala našim přátelům Gabinským dopis a oni nám oznámili, že nás rádi uvítají.
V den odletu nás naše děti dovezly na letiště v Ambrosii. K rozloučení se dostavil také kníže Ismael. Předal mi dar pro knížete Gabriela a znovu zdůraznil, jak mu záleží na úspěchu mé cesty.
Letadlo naší letecké společnosti není sice žádný Ajax, ale Miriam je přesto nadšena. Let trval déle než tehdy do Lucienu, přesto, že Gabrielova země není tak vzdálena. Letadlo nedosahuje takové

rychlosti. Již vidíme obrysy města Atonu. Stejně jako tehdy při cestě s knížetem Ismaelem, připomíná obrovské zahradní město. Nikde nestojí velké budovy. Do dálky se rozkládají zahrady a parky. Miriam je nadšena touto barevnou nádherou.
Letadlo nasazuje k poslednímu okruhu. Tiše se snášíme přes rozložité vrchy a obdivujeme se zářivé kráse květinových záhonů. Každý dům má zahradu a zdá se, jakoby s ostatními soutěžil v kráse. Měkce přistáváme. V letištní budově nás srdečně vítají Gabinský, jeho žena Marta a jejich tři synové. V jejich autě projíždíme městem. Na ulicích je malý provoz. Potkáváme vzácně nějaký vůz a řidiči se vzájemně zdraví.
Po delší cestě nezastavěným krajem, který na nás příjemně působí svou původní krásou, se zase dostáváme do obydlené oblasti. Teď si vzpomínám, že za příštím kopcem se už musí objevit Gabinských dům. Je to tu stejné jako tehdy. Před námi stojí nádherně stavěný venkovský dům ve stylu bungalovu.
Po vstupu do haly nás paní domu vede do pokoje pro hosty, který má vlastní vchod do jedné části zahrady. Pokoj je útulný, na stěně visí vyšívaný obraz tří andělů, jak ochraňují dům a zahrady.
Z Miriam září radost. Tiskne se ke mně a děkuje mi za naší společnou návštěvu u našich přátel. "Teď bude zase všechno v pořádku", šeptá si tiše sama k sobě. "Děkuji ti můj Pane a Králi Kriste, že jsi nám tuto cestu umožnil k uzdravení našeho nemocného vztahu!"
I já cítím vřelé teplo. Je mi, jakoby byla tato vlna vřelosti něčím zadržována, aby nevstoupila do mého nitra. Cítím dokonce jak protichůdné vlny na sebe narážejí. Tam kde na mých prsou leží Luciferův medailon cítím stále silněji studenou bolest, která se přenáší na mé celé tělo. Třesou se mi rty a po zádech mi přechází studený mráz, který zmrazuje i výraz mého obličeje. Ztrápeně se dívám na svoji šťastnou Miriam, která mne polekaně prohlíží a tiskne se ke mně ve snaze mi pomoci. "Miriam, pokus se mi

porozumět", tlačím ze sebe, "všechno je jinak než si myslíš. Změnil jsem se a když chceš, abychom dále žili v souladu, musíš se mi přizpůsobit. Chtěl jsem ti to říci už dříve, ale nenašel jsem k tomu sílu."
Třu zoufale svůj drahokam a očekávám změnu. Neděje se nic a chybí mi dále vhodná slova. Toto selhání mne leká a cítím se nesmírně osamocen, jako by se všechny mosty přede mnou i za mnou zřítily. Díváme se jeden druhému do očí plní překvapení, výčitek a proseb. Tu se Miriaminy oči zajiskří a paprsek naděje uklidňuje její napjatý obličej. Kleká a modlí se se slzami v očích ke Kristu a našemu Nebeskému Otci, aby nám pomohl. Ztrácím rovnováhu a v příštím okamžiku moje chladem se chvějící tělo polévá příjemné teplo.
Náhle však přichází přece síla drahokamu. Cítím Hermachův pach a slyším jeho utěšující slova. "To je pokušení, buď silný, nezapomeň co jsi slíbil. Není v pořádku, když my žijeme v přebytku a vy zůstáváte na nízkém stupni hlouposti. Cesta k lepší budoucnosti je kamenitá. Musíš se překonat pro dobro věci. Tvůj národ ti bude vděčný a i Miriam, která tomu nerozumí. Jsi průkopníkem nového hnutí a vůdcem budoucího pokroku. Mimochodem, že ti nepřišla pomoc hned, jsi sám vinen. Když jsi třel drahokam, byl jsi plný rozporů. Musíš na pomoc pevně věřit, pak se dostaví okamžitě." Tato slova působí jako balzám na mé ztrápené srdce. V okamžiku jsem zase při síle.
"Milá Miriam", objímám jí něžně, přesto, že se trochu brání, "podívej, není to tak zlé. Všechno ti vysvětlím, abys konečně mohla být mojí věrnou spolupracovnicí. Poznali jsme v Lucienu obrovský pokrok, jako výsledek nových vědomostí, že jsme si všichni řekli, že se vynasnažíme také u nás tento pokrok umožnit. Lucifer za to chce protislužbu. Chce postoupit na Kristovo místo. Zpočátku se mi zdála tato myšlenka nepřijatelná, ale teď vidím, že to jinak nejde. Je to jenom výměna rolí. Kristus ustoupí na druhé místo a Lucifer převezme královskou hodnost. Oznámíme

naše přání svému Nebeskému Otci, který určitě bude souhlasit. Ostatní účastníci cesty jsou o mnoho aktivnější než já. Byl jsem úplně přesvědčen teprve když se náš kníže jednoznačně připojil k novému hnutí. V celém knížectví bude teď zaveden nový pořádek. Během našeho pobytu tady budou zavedeny změny. Po našem návratu uvidíš sama s jakým zápalem se náš národ probudil ze spánku a jak se těší z pokroku. Jako podřízený svého knížete musím teď pomáhat. Prosil mne, abych tady v Gabrielově knížectví zhodnotil jejich názory a pokusil se knížete získat pro nové hnutí. A jako vyslanec svého knížete splním tuto úlohu k jeho spokojenosti. Uvidíš, budeme mít snadný úkol. Knížectví Lucifer, Arab a teď také Ismael drží pospolu. Když se k nám přidá také Gabriel, jsme v převaze a knížectví Michael a Rafael se podvolí a k převratu dojde bez boje. Tato dvě knížectví mají být tvrdošíjná a proto máme trochu obavy. Tady, v Gabrielově knížectví nebudeme potřebovat žádné velké přesvědčovací umění. Kníže Gabriel je velmi rozumný a laskavý a stará se o blaho svého národa."
V očekávání svoji ženu pozoruji. Nemohl jsem ji přesvědčit, ale její oči už nejsou tak odmítavé jako předtím.
Pohlíží na mne smutně. "Teď ti teprve rozumím, milý Irmíne. Proto jsi se v duchu potácel sem tam. Proč jsi mi nic neřekl? Ráda bych ti bývala pomohla a měla tě k tomu, abys zůstal našemu Králi Kristu věrný. Nejsem si jista jak se máme zachovat, jestli náš kníže bude chtít opravdu nový pořádek zavést. Můj vnitřní hlas mi říká: Zůstaň Kristu věrná ať se stane cokoliv. Dovolíš mi, abych se na to zeptala našich hostitelů? Myslím si, že mi Gabinský dobře poradí. Tobě však znovu opakuji, svěřuj se mi se vším. Kdykoliv budu moci, budu tě podporovat. Možná, že budu muset nesouhlasit s tvým jednáním, ale má vnitřní snaha míří vždy k tomu, abys byl šťasten. Kristus, tvůj a můj Král nás stvořil k jednotě. A v tuto jednotu věřím, i kdyby měly přijít zlé časy."
Tím skončila důležitá rozmluva, které jsem se tak obával. Tušil jsem, že nebudu moci Miriam přesvědčit. Ale nepochybuji ani

okamžik, že se na ní mohu ve všech situacích obrátit. Někdo klepe. Náš hostitel se ptá, zdali jsme připraveni k procházce jejich parkem.
Radostně se loudáme upravenou zahradou. “Smíme si od těchto neznámých květin vzít domů semena?” ptá se Miriam. “Velice ráda pěstuji květiny. Škoda, že jsme jako dárek nepřivezli sazenice našich květin. Bylo by hezké, kdybychom se vzájemně navštěvovali. Mohli byste bydlet v našem domě pro hosty.”
Miriam si vymyslela plán. Chce mne tím odradit od mého úmyslu, prochází mi hlavou. Pokusím se Martu získat pro naše myšlenky a naše společné návštěvy mi budou pak docela po chuti. Tím bude také Gabinský na naší straně a založíme tím důležitou buňku. Paní Marta se mi velice líbí. Její postava, její chování a její výraz na mne dobře působí. V každém případě se cítím výborně.
V příjemném rozhovoru jsme přešli udržovaný, sytě zelený trávník. Vím kolik práce, zručnosti a vytrvalosti je potřebí k udržení takového trávníku. Je to konečně moje zamilovaná činnost. Gabinský je mým zájmem potěšen a s úsměvem odpovídá, že se při jeho poslední návštěvě u nás naučil ode mne moji techniku a že ji používá se vzrůstajícím úspěchem.
Docházíme k potoku, který se vlévá do půvabného rybníčku. Na okraji je vytvořen kruhový výstupek na kterém stojí bílý stůl se čtyřmi židlemi. Na stole stojí koš s ovocem a je prostřeno pro čtyři. Studená polévka nám přichází k chuti. Jako zákusek si vybírám sladký hrozen, který má výbornou chuť.
Okolí jakoby vyzývalo k zamyšlení a k přátelskému rozhovoru. Usedáme v zahradním zákoutí a Gabinský začíná rozhovor. “Dověděl jsem se od svého knížete Gabriela, že přinášíš jako oficiální vyslanec zvláštní poselství svého pána. Budu přítomen při předávání, protože jsem v současné době přestavitelem našeho kraje. Nebudeme o obsahu poselství hovořit, protože nechci být informován o obsahu dříve, než můj kníže. Marta i já jsme rádi, že jste u nás, jak jsme si při své poslední návštěvě u vás slíbili. U

nás neproběhly od té doby žádné podstatné změny. Ctíme našeho knížete a udržujeme dobré vztahy k našemu Pánu a Králi Kristu. Michaelovi vědci a technici před nedávnem vynalezli přístroj, který umožňuje vidět do dálky. Michael vynálezce vyznamenal a nechal přístroje ve velkém množství vyrobit a rozdělit mezi občany. Před nedávnem jsme je dostali i my darem. Je to fantastický vynález. Umožňuje nám navázat kdykoliv viditelný kontakt se vzdálenými obyvateli i v ostatních knížectvích. Tak si můžeme zlepšovat svůj pocit sounáležitosti. Můžeme navázat spojení i s naším Králem Kristem. To nás naplňuje ještě silnějším pocitem Jeho stálé přítomnosti.
Jak se zdá, nemáte ještě tento přístroj. Darujeme vám jeden, abychom tím posilovali naše počínající přátelství. Podívej, zkusíme se spojit s naším společným přítelem Tobitem, prozatím jednostranně. Otočíme tímto knoflíkem doprava a okamžik počkáme. Začíná se tvořit obraz, jak vidíš. Můžeme jeho postavu rozeznat, je právě v knihovně. On sám neví o našem kontaktu. Zatím se nemůžeme slyšet, momentálně to ještě nejde. Vím, že vědci na tom pracují a jsem přesvědčen, že problém brzy vyřeší."
Dar mne těší ale budí ve mně rozpor. Jak to vypadá s naším utajováním? Je skutečně nutné, abychom své plány co nejdříve uskutečnili, nebo budou už v počátcích zmařeny. Tvoříme jakoby automaticky dvě skupiny. Miriam se baví vzrušeně s Gabinským a já nacházím v Martě pozornou posluchačku. Chce vědět všechno o životě v Lucienu a tak jí v zápalu vyprávím o svých dojmech. Když se zmiňuji o přesvědčení našeho knížete o cestě pokroku, chválí jeho rozhodnutí a říká, že by si přála, aby se podobné změny udály také u nich.
Hovořila o tom často se svým mužem, ale je nemožné ho vyvést z jeho pomalosti.
Hovoříce takto v párech, blížíme se k domu. Miriam jde s Gabinským před námi a my za nimi. Cítíme jako bychom

k sobě patřili. Marta dává zřetelně najevo, že je ráda, že se seznámila s vůdcem budoucího hnutí. Doufá, že dokážu o nové cestě přesvědčit knížete Gabriela a jejího manžela. Nemám být překvapen, když se to napoprvé nepodaří ale ona je na mé straně.
"Snadněji se o tom mluví než provádí, milá Marto", odpovídám a v duchu prosím Hermacha o pomoc v rozhovoru- "změny vyžadují odvahu, obratnost a určitou připravenost. Do popředí se dostane kníže Lucifer a může se stát, že Kristus bude muset ustoupit na druhé místo. Z počátku mi to bylo nesympatické ale z lásky k novému a k pokroku jsem s tím srozuměn."
Marta neukazuje žádné známky překvapení. Souhlasně kývá a šeptá: "Nové víno potřebuje nové hadice, nové myšlenky nové vůdce. Jsem šťastná, že jsem získala nového přítele."
Tato slova působí jako balzám na moje myšlení a city. Neukazuje se tu zase zřetelně Hermachova pomoc? Jsem přesvědčen, že rozhovor s knížetem proběhne úspěšně. Doháníme pár před námi. Jsme všichni šťastni jak si rozumíme a přejeme si vzájemně, příjemný odpočinek. Miriam je v tak dobré náladě, v jaké jsem ji již dlouho neviděl.
Budí nás zpěv ptáků. Překvapeně pozoruji, že slíbený dar stojí už na stole. Rychle přístroj zkouším. V myšlenkách si představuji náš domov a otáčím knoflíkem. Na obrazovce se skutečně objevuje náš dům. Rozeznáváme naše oba syny jak právě opouštějí dům. Bez problémů je můžeme sledovat, jdou k Fontanům. Je tam schůze. Neznámí muži v rudých kabátech je poučují. Pravděpodobně jsou to nám přidělení techničtí poradci. "Miriam, podívej, zavádění nového pořádku už u nás začalo, doufejme, že se mi podaří přesvědčit knížete Gabriela." Vypínám přístroj.
Miriam je dotčena. Prosí mne, aby naše děti přijely sem a natrvalo zde zůstaly. Stydím se za ní, za toto její nesplnitelné přání. Proč mi musí právě moje vlastní žena dělat potíže, právě když se snažím o rychlý postup v kariéře. Nenechávám na sobě znát

své rozčarování, líbám ji na tvář a nabádám jí k důvěře ve mne. Všechno dobře dopadne.
Odcházíme do rozsáhlé haly, kde nás již naši hostitelé čekají. Rozdělujeme se jakoby automaticky na dvě skupiny. Miriam si jde s Gabinským prohlédnout skleník a já jdu s Martou do jiné místnosti.
“Irmíne”, začíná bez dechu, “nemohla jsem vzrušením ani spát. Chci se také zúčastnit zavádění nového pořádku. U nás máme také větší skupinu, která není srozuměna s pomalým tempem našeho vývoje. Vede ji hrabě Rossi, který je vedoucím jednoho z našich úřadů. Je to už dávno, co navštívil na pozvání Lucien, ale potom byly styky přerušeny. Nedostal poté již povolení k další cestě a Luciferovi lidé k nám nesmějí. Před krátkým časem byl v Michaelově a Rafaelově zemi a všude potkal stejně smýšlející, kteří chtějí za každou cenu nový pořádek. Můj manžel o tom nic neví a kníže také ne. Oba jsou velmi konzervativní a jsou pro starý pořádek. Jsem ráda, že ti to mohu zavčas oznámit. Mám plán. Pomoz mi s tvým čarovným drahokamem, aby se vyplnil. Zítra máš audienci u knížete. Ráda bych předtím zorganizovala setkání s Rossim, ale musíme jet sami.”
Vím okamžitě, že se plán zdaří, cítím intuitivně Hermachův souhlasný úsměv.
Právě se vracejí Miriam a Gabinský z prohlídky skleníku. Miriam má, zdá se, zase dobrou náladu a slova z ní štěstím jen tryskají: “Tak krásné květiny jsem Irmíne ještě nikde neviděla. Gabinský je velkorysý a dá nám s sebou domů mnoho mladých rostlin, odtud a z blízkého vrchu. Mohli bychom tam dnes podniknout výlet. Pozval mne.”
Usmívám se tomuto řízení osudu. “Mám porozumění k tvému přání a radosti. Samozřejmě, že tam můžeš jet, moje milá”, odpovídám. “Náš kníže si však přeje, abych poznal zdejší bytosti a kraj. Proto podniknu před zítřejší audiencí raději cestu po okolních

vesnicích. Budeš mi o orchidejích doma vyprávět. Marta mne pozvala na výlet po okolí."
A tak jede každý pár na svůj výlet. Projíždíme rychle krajinou. Moje nová přítelkyně mi ukazuje mamutí stromy, pro mne úplný přírodní zázrak. Ještě nikdy jsem tak obrovské stromy neviděl. U země jsou tak silné, že se člověk za nimi ztratí. Hnědočervená kůra je rozpraskaná, jehličnaté větve se doširoka rozprostírají a tvoří jakoby stinný baldachýn. Celý les dýchá kořenou vůní. Zastavujeme ke krátkému odpočinku. "Za chvilku jsme u hraběte Rossiho. Před odjezdem jsem naši návštěvu ohlásila. Těší se na nás. Jsem tak ráda, že se mohu podílet na zavádění nového pořádku. Ženy by se měly také veřejně účastnit, není to jenom mužská záležitost", připomíná mi Marta se zářícím pohledem.
Po krátké chvilce vidíme s vršku v rovině rozložité venkovské sídlo. Domácí pán bydlí v nádherném hrazděném stavení. Pracovníci bydlí ve velkém statku a v okolních menších domcích. Marta vjíždí na velký dvůr na kterém je studna.
Domácí pán nás srdečně zdraví. "Nechal jsem osedlat dva koně, třeba vám udělá radost, projet se naším krajem?" ptá se zdvořile. "A jakou", odpovídám, "nejsem ani tak dlouho z domova a už postrádám každodenní vyjížďku." V přilehlé místnosti u stáje jsou pro nás připraveny oděvy.
Je to krásný pocit sedět na hřbetě cvičeného temperamentního koně. Při projížďce poli a loukami se vesele bavíme. Oba moji průvodci jsou znalci tohoto sportu. Těší mne, že se jim vyrovnám.
Po návratu nás v hrazděném stavení očekává znamenitá přesnídávka. Můžeme konečně začít svůj důležitý rozhovor. "Jsem velice rád, že tě mohu u nás pozdravit", začíná hrabě Rossi rozhovor. "Marta mne už informovala. Je tomu už dávno co jsem byl také hostem v Lucienu. Nebylo mi však dovoleno, abych nový pořádek veřejně zaváděl. Z tohoto důvodu jsem rád, že dostanu zprávy z první ruky."

“Děkuji ti za přátelské přijetí”, odpovídám s ulehčením. “Kníže Ismael mne posílá do vaší země, protože chceme pro náš národ vybudovat novou, lepší budoucnost. Byli bychom rádi, kdybyste šli s námi, nebo se při eventuelní roztržce chovali neutrálně. Nový pořádek ssebou nese některé, řeknu otevřeně, pro mne nepříjemné změny. Kníže Lucifer chce pro sebe získat královskou hodnost a Kristus by měl ustoupit na druhé místo. Nebeský Otec s tím bude doufejme srozuměn. Změna vlády by měla proběhnout bez velkých těžkostí, protože tři národy jsou sjednoceny a přiměřeně vyzbrojeny, myslím knížectví Lucifera, Ismaela a Araba. V případě, že tvůj kníže bude spolupracovat, nebo alespoň zůstane neutrální, budeme mít většinu a plán se vydaří. Chci zítra při audienci prohovořit celou záležitost. Doufám, že mne podpoříš a jsem přesvědčen o úspěchu.”
“Dovol, abych tě objal, milý příteli, Irmíne”, volá Rossi. “Čekal jsem dlouho na tuto příležitost, konečně přichází pokrok také k nám. Samozřejmě, že vám pomůžeme kde budeme moci. V tajnosti jsem už udělal přípravy! Nejste v žádném případě sami. Odhaduji, že čtvrtina národa by při demokratické volbě byla okamžitě na vaší straně. Přibližně polovinu bude tento problém sotva zajímat a zbytek bude bojovat za nynější pořádek. Mimochodem, také v Rafaelově zemi je silná skupina, která v případě revoluce je připravena k úderu na podporu vaší strany. Dokonce v Michalově knížectví jsou v armádě legie, které se v krajním případě obrátí proti jejich knížeti. Nevěřím, že náš kníže Gabriel bude otevřeně souhlasit se zavedením nového pořádku. Je možné, že zůstane neutrální. V tom případě vám se svou ochrannou skupinou přijdu na pomoc. Knížata Michael a Rafael nebudou určitě s novým pořádkem souhlasit. Obě knížata tuší možnost povstání a začala tvořit vlastní ochranné jednotky. Bylo by tedy dobré, aby k povstání došlo co nejdříve.”
Jsem hraběti Rossimu velmi vděčen za tyto informace. Jsem si

jist vítězstvím. Nepočítali jsme přece s přímou podporou z těchto třech knížectví. Je mi však jasné, že chceme-li zvítězit bez boje, musíme si pospíšit.
"Děkuji ti z celého srdce, milý hrabě, za účinnou spolupráci", odpovídám. "Zmíním se o tvojí činnosti u příslušného úřadu a jsem si jist, že v novém zřízení se pro tebe najde vlivné místo nebo dokonce knížecí koruna." Rossiho obličej po těchto slovech září, Marta mu hladí ruku a už teď mu gratuluje k úspěchu.
"Budeme akce koordinovat. Promluvím si o tom ještě s našimi veliteli. Jakmile revoluce započne dáme vám znamení. Buďte pak připraveni k zásahu, buď převezmeš ty se svou skupinou sám moc anebo vám přijdou na pomoc naše padákové skupiny a budete postupovat společně. K domluvě použijeme dálnopis a televizi. Pošleme ti dálnopis: Pozor, důležitá zpráva: Květiny kvetou modře. Od té chvíle musíš mít zapnutou televizi. Až uvidíš skupinu sto mužů, která pětkrát za sebou s bleskovými rourami střelí kolmo do vzduchu, tak přišel čas k úderu. Je to můj osobní návrh ale cítím, že je to inspirace od Lucifera a jeho vůdců. V případě, že naši vůdci budou souhlasit s naší domluvou, pošleme ti zprávu: Díky za jídlo a pití."
Delší čas probíráme ještě mnoho detailů. Marta je velice chytrá žena, která svými cennými radami velice rozmluvě přispívá. Čas rychle uplynul. Po srdečném objetí sedáme do svého vozu a jedeme k sídlu rodiny Gabinských.
Krátce po našem příjezdu se vrací také Miriam a Gabinský. Vesele mne zdraví a ukazuje mi na zadním sedadle velké množství orchidejí. "Všechny je vezmeme na zpáteční cestě s sebou. Přesadíme je do svého skleníku a do zahrady. Uvidíš jak všechno pokvete", říká, zářic štěstím. Po krátkém posezení v zahradě odcházíme do pokoje, abychom byli na zítřejší audienci svěží.
Ráno, druhého dne, na nás čeká služební vůz. Gabinský a Marta nás doprovázejí. Ve městě jsou vyvěšeny vlajky našich barev.

Obyvatelé nám mávají. Před sídlem vlády hraje kapela státní hymnu. Spojuji se tajně v duchu s Hermachem, ale nepřišla přesvědčivě silná odpověď.
Kníže Gabriel vstupuje do sálu a s úsměvem ke mě přichází. "Srdečně tě zdravím v naší zemi. Přinášíš nám dobré zprávy? Pod vládou Krista jsme všichni bratři a je nám velkou ctí slyšet poselství našeho bratra Ismaela." Podává nám všem ruku a představuje nás svým nejvyšším úředníkům. Necítím se nijak dobře. Teprve když nás přestavuje hraběti Rossimu, který se na mne usmívá svým rozzářeným zrakem, získávám zase jistotu. Všichni čekají na moji pozdravnou řeč.
"Velký kníže Gabrieli", začínám, "přicházím jako posel našeho knížete, protože bych rád prohloubil naše přátelství. I my žijeme v míru a štěstí ale začínáme zavádět změny a chtěli bychom abyste se také vy podíleli na našem pokroku. Náš národ zachvátila mohutná vlna pokroku, která si vynucuje některé změny. Největší pokrok zaznamenává bezpochyby Luciferovo knížectví. Vaše hlavní město Aton je jistě krásné, zrovna tak jako naše trochu ospalé město Ambrosie, ale k Lucienu se nedají přirovnat.
Po zralé úvaze je přáním našeho knížete, podřídit se vládě Lucifera, aby se našemu národu v co možno největší míře dostalo pokroku, přinášejícího štěstí. Arabovo knížectví je také na naší straně. Obě knížata tě vyzývají, abys myslil na dobro svého národa a nás všech a byl poddajný a přístupný. Připoj se k nám. Přijmi tento dar na znamení přátelství." Předávám mu drahocenný prsten. Cítím, že moje řeč neměla sílu, nebyl jsem schopen mnohé myšlenky správně formulovat.
Kníže Gabriel svrašťuje čelo a jeho pohled se stává přísným.
"Co si představuje můj bratr Ismael pod slovem nový vývoj? My všichni a také můj národ jsme s nynějším pořádkem docela spokojeni. Milujeme všichni našeho Krále Krista, kterého do tohoto úřadu určil náš Nebeský Otec. Jeho vládu máme rádi a

prožili jsme s ním jen dobré. Nemáme proto zájem o žádné změny. Z různých stran se dovídáme, že v Luciferově knížectví zavádějí tak zvaný nový pořádek a že Král Kristus by měl být sesazen. Nevěděli jsme, že váš kníže Ismael a kníže Arab se také chtějí připojit. Shledávám to vůči Kristu jako proradnost a jako neposlušnost k našemu Nebeskému Otci. Váš dar nemohu přijmout. Počkejte prosím ve vestibulu. Po rozhovoru s mými ministry a úředníky ti oznámíme své rozhodnutí. Postavil jsi nás do úplně jiné situace. Změníme celý program."

Po těchto slovech kývá na jednoho ze svých důvěrníků, který mne a Miriam odvádí do vedlejší místnosti. Gabrielova slova jsou stále přísnější, pohlíží jakoby skrze mne a ani mi už nepodává ruku.

V mém srdci se šíří vlna pocitů. Před chvilkou jsem byl přijat s poctami, jako dosud nikdy ve svém životě a teď tak zahanbující zacházení a chladné odmítnutí! Ani u Miriam nenacházím soucit. Když se chci k ní přiblížit, brání se nejprve, pak si to však rozmýšlí a dotýká se mého čela a zátylku. Třesou se jí ruce, oči má plné slz a přidušeně šeptá: "Jak jsi se mohl nechat strhnout k takové řeči. V tom tě nemohu podporovat. Vrať se zpátky, vzdej se spojení s Luciferem a s Hermachem, řekni, že lituješ svého klopýtnutí a Kristus a náš Nebeský Otec ti prominou. To je naše jediná šance. Potom budou naše vztahy zase dobré, jinak nemohu být na tvé straně."

To je pro mne neočekávaná rána. Zůstávám však neoblomný. Cítím stoupající odpor k Miriam a nenávist ke knížeti Gabrielovi. "Žádný nám nerozumí a nesnaží se vůbec rozeznat co je nové a pokrokové", jde mi hlavou.

Nezůstávám však v této nepříjemné situaci bez pomoci. Slyším zřetelně jak mi Hermacho šeptá: "Bratře, zůstaň v pokušení pevný. Jak vidíš nepůjde to bez boje. Jak je dobré, že nás Lucifer na to připravil. Jsme tak silní, že v každém případě zvítězíme, máme v rukou budoucnost. Viděl jsi, že mluvení a vysvětlování

nepomůže? Bylo to pro tebe výborné poučení. Budeš teď také tvrdší. Po vítězství budeme zase mírnější."
Jsem vděčný, že nejsem úplně sám. Překonávám tuto zahanbující porážku. Těší mne, že se v tomto knížectví přesto najde takový hrabě Rossi, který je připraven s námi spolupracovat. To nám tento neoblomný kníže zaplatí. Po této myšlence slyším souhlasný, potměšilý Hermachův smích, přesto, že ho nikde nevidím.
K Miriam zůstanu ale mírný. Až překoná tento šok a až uvidí, že nový pořádek slouží našemu prospěchu, dá se určitě na naší stranu. Snažím se jí slovy konejšit: "Přestaň slzet, všechno je vlastně velké nedorozumění. Postav se statečně na moji stranu a ukaž, že mám věrnou společnici." Poté se zřetelně uklidňuje a získává zase důvěru.
V tom okamžiku se objevuje služebník, který nás předtím tak nepřátelsky zavřel do této místnosti. "Máte přijít!", říká drsně.
Vstupujeme znovu do přijímacího sálu. Cítím nepřátelskou atmosféru. Musíme ve stoje vyslechnout krátký proslov knížete: "Jako poslové našeho doposud spřáteleného knížete užíváte našeho pohostinství. Vašeho poselství bychom se raději vzdali a výzvu k následování považujeme za neomalenost a nedovolené vměšování do našich záležitostí. Řekněte vašemu knížeti, že nikdy neporušíme naši věrnost Kristu. Radíme vám, abyste se obrátili a změnili své smýšlení. Odvraťte se od Lucifera, toho nevěrného nositele světla. Pak bychom vám mohli odpustit a mít vás zase za přátele. Teď vás však považujeme za nepřátele. Musíte okamžitě opustit naší zemi. Ať s vámi nikdo už nepromluví ani slovo. V případě, že změníte své názory, dejte nám vědět, budeme rádi. Ale teď nám jděte z očí. Venku stojí vůz, který vás okamžitě odveze na letiště. Tam také naleznete svá zavazadla".
To byla slova na rozloučenou. Přítomní vstávají a otáčejí se k nám zády, takže se nemůžeme rozloučit ani s Gabinským a Martou ani s hrabětem Rossim.

Miriam si zahanbeně drží ruku na očích, když beze slov následujeme sálového zřízence, který nás vede ven. Tam stojí už nevyzdobený vůz, který nás odváží na letiště. Čekání na Gabinského vůz se zavazadly se mi zdá nekonečné. Zavazadla jsou kompletní a jsou tu dokonce i orchideje a nechybí ani televizní přístroj.
Posádka letadla nás přijímá už o něco přátelštěji a zve nás k přesnídávce. A tak opouštíme tuto, pro nás nepohostinnou, zemi. V hlubokém zamyšlení necháváme jídlo bez povšimnutí.

8. KAPITOLA

POSLEDNÍ PŘÍPRAVY

Po dlouhém letu jsme zase konečně v našem knížectví.
Jaké překvapení! Z našeho starého letiště v Ambrosii se stalo živé mraveniště. Staly se tu za ten krátký čas neuvěřitelné změny. "Podívej se Miriam!" Vedle přistávací dráhy před hlavní budovou se tísní cizí letadla! A ten provoz! Po běžících pásech jsou vykládány velké bedny a zboží zabalené do slaměných rohoží. Všude vlají státní vlajky a nad hlavním vchodem vítají cestující dva velké obrazy knížete Ismaela a Lucifera. Po Králi Kristu ani památky.
Nakrátko ztrácím dech. Toto gesto je hrozné a předčasné. Snažím se ovládnout, protože vidím už zase slzy v Miriaminých očích. Napadá mne, zda bych si neměl nechat svoje zprávy pro sebe. Ale nově vynalezený televizní přístroj nedovolí žádné tajnosti a zdržování, nutí mne spěchat. Protože nás nikdo neočekává, vstupujeme do jednoho z připravených vozů a odjíždíme do vládní budovy.
"Kníže Ismael je doposud v Lucienu", oznamuje nám palácová hlídka. Přesto, že je mi to nepříjemné, nechávám se ohlásit u jeho zástupce hraběte Rena. Raději bych svoji porážku oznámil přímo knížeti, který je mi nakloněn.
Po krátkém čekání se objevuje Reno v přijímací místnosti a zdraví nás velice zdvořile. Ptá se jak se nám daří a rozhodným hlasem oznamuje, že jeho žena vyzvedne Miriam, aby si mohla po cestě v klidu odpočinout. Při tom otvírá dveře, kývá na Miriam, která ho trochu překvapeně ale bez odporu následuje. Tato mezihra mi jasně ukazuje jeho pánovitou povahu, ale nemám čas se nad tím zamýšlet. Hrabě Reno mne hned přes několik místností odvádí do odlehlého pokojíku, který si vybral pro naší tajnou rozmluvu.

“Jak vidím, byla tvoje cesta ke Gabrielovi neúspěšná. Předpokládali jsme to. Kníže Ismael a i ty jste příliš mírumilovní a ochotni ke kompromisům. Ale velkých změn, které jsou před námi, lze dosáhnout jenom násilím. Teď ale vyprávěj o tvých zážitcích.”
Začínám hovořit o přátelském pohostinství u rodiny Gabinských a o v ústraní vedeném vzrušujícím rozhovoru s Martou. Také se zmiňuji o televizním přístroji, s kterým je vidět sice bez zvuku, ale na velké vzdálenosti. Potom se zmiňuji o výletě s Martou k hraběti Rossimu. Hrabě Reno teď poslouchá s největší pozorností a mne naplňuje hrdostí, že jsem hraběte Rossiho získal jako našeho spolupracovníka, který se se svou skupinou zúčastní povstání. Zmiňuji se také o domluveném heslu, které si můj hostitel přesně zapisuje a také o tom, že v Rafaelově a dokonce i v Michaelově knížectví jsou legie, které čekají na to, aby vykročily s námi.
To udělalo viditelně na hraběte dojem. Jeho pohled je přátelštější a hlas teplejší. “Příteli Irmíne”, bere mne za pravou ruku a nadšeně jí tiskne, “splnil jsi svůj úkol výborně. Jsme ti velmi vděční a nezapomeneme to.
Nenechávej se deprimovat záporným výsledkem tvého rozhovoru s knížetem Gabrielem před celým parlamentem, bylo to opravdu ponižující ale držel jsi se statečně.
Teď jsem zase já překvapen. Jak to může hrabě Reno vědět? Usmívá se mému překvapení. “Samozřejmě ti to musím vysvětlit. Víš dostali jsme od Hermacha podobný televizní přístroj ale s tím rozdílem, že s ním můžeme na velkou vzdálenost nejenom vidět ale i slyšet. Proto jsme o všem do detailu informováni. Jsem potěšen, že jsi nám všechno tak pravdivě vyprávěl. Víme samozřejmě také, že Miriam s námi nesouhlasí a tak jsem jí zabránil, aby se tohoto našeho rozhovoru zúčastnila.”
To odhalení mnou otřáslo. Jsme tedy přísně hlídáni. Reno má viditelně z mého překvapení radost. S úsměvem mi vypočítává všechny výhody nové organizace, mohl jsem si přece představit,

že v zemi pokroku jsou vědecké a technické vymoženosti více vyvinuty, než u těch tří konzervativních knížat.
Hned je však zase vážný. “Jsem se všemi vůdci s tvou domluvou o zaslání šifrovaných zpráv srozuměn. Platí tedy: "díky za jídlo a pití", pro tento okamžik a "květiny kvetou modře", pro začátek revoluce. Shledávám tento způsob podávání šifrovaných zpráv za velmi šikovný. Samozřejmě, zde ti pomohl také Hermacho, který tě v duchu doprovázel.”
Reno je toho názoru, že je důležité vystihnout ten pravý okamžik. U nás v zemi je všechno na dobré cestě, působí tu velké množství techniků a učitelů a lidé jsou přípravami nadšeni. Podle zpráv instruktorů a velitelů budeme v krátkém čase připraveni k úderu. “Nepřikládáme velkou váhu dlouhému výcviku. Rozhodující bude moment překvapení. Brzy se vrátí z Lucienu kníže Ismael a přiveze pravděpodobně již přesný plán. Bude lépe když po úspěšném převratu provedeme další změny již s vlastními lidmi, rozumíš? Pošleme do Luciferovy země vybrané jedince na školení a oni se vrátí jako naši vlastní instruktoři. To je do budoucnosti lepší, než spolupracovat na dlouhou dobu s cizinci.”
Náš služební rozhovor se pomalu změnil v přátelskou rozmluvu. Po rozmluvě se vracíme k východu, kde jak mi bylo hlášeno, na mne čeká Miriam. Je odpočinutá a zdá se, že získala zase vnitřní rovnováhu. Srdečně se loučíme. K disposici dostáváme vládní vůz. Nejprve se nechám odvézt k dálnopisové stanici, kde odesílám domluvené heslo: “Díky za jídlo a pití.”
Odtud odjíždíme neprodleně do našeho údolí. Po cestě si všímáme podivuhodných změn. Na vozech neznámých typů sedí naši muži, v rukou třímají trubkové hlavně; vztyčená vlajka se třepotá ve větru. Pomalu ztrácím zájem o okolí a poddávám se přicházející únavě. Zatahujeme záclonky vozu a podřimujeme, zatím co řidič tiše projíždí známou krajinou.
Náš příjezd je překvapením, nikdo nás v parku nevítá. Jen Anna,

která se v naší nepřítomnosti stará o dům, nás přesto vypátrala. Zářic radostí nám běží vstříc a srdečně nás objímá. Okamžitě si všímá sazenic květin a pomáhá nám je odnést do skleníku. Jdu nejprve do obývací místnosti, abych si odpočinul. Unaveně si sedám do křesla a zavírám oči. Jaká je to škoda, že snahy o mírové řešení zůstaly neúspěšné a že musí dojít k boji. Sedím již delší dobu v zamyšlení, když tu se objevuje Miriam a sedá si ke mně. "Vím, jak těžký boj se Irmíne odehrává v tvém nitru", začíná soucitně. "I já jsem, po tvém vystoupení u Gabriela, bojovala sama se sebou a přemýšlela. Když jsem nenacházela žádné řešení poddala jsem se v lásce našemu Pánu, Kristu. Předala jsem mu všechny problémy a v duchu jsem s ním hovořila. Do mého srdce se vrátil opět klid a pokoj a našla jsem zase sama sebe. Budu za tebe bojovat a přivedu tě na správnou cestu, protože cítím, že nejsi v právu. Tvoje plány se neuskuteční a odpadlíci budou Nebeským Otcem potrestáni. Vzdej se, prosím tě, tvého omylu a modli se kajícně se mnou k našemu Nebeskému Otci. Odpustí ti, cesta k návratu je ještě otevřená." Poté si kleká a se sepjatýma rukama volá Otce a Krista.
Nemohu snést tento pohled. Přitom mi přichází absurdní myšlenka, že nás Reno může se svým televizním přístrojem vidět a slyšet. Abych se obrátil, na to je pozdě. Rázem se od Miriam odvracím. Mezi mnou a Miriam se otevírá zdánlivě nepřekonatelná propast. Z Miriaminých očí tečou slzy. Nepodléhám pokušení a nepokouším se je osušit, .
Na štěstí se ze zahrady ozývá veselý štěkot. Právě přicházejí oba naši starší synové. Bello je předběhl a už se tulí k Miriam a ke mně. " Mami, tati, srdečně vás vítáme! Už jste se vrátili? Máme vám toho tolik co vyprávět!" vykřikují oba současně. Valentin, náš nejstarší, je celý spocený, ale zrak mu nadšeně září. Arnulf, jeho bratr, náš prostřední syn má na sobě kalhoty cizího střihu. Má zaprášené a hlínou umazané boty. Nevzpomínám si, že bych je

oba někdy viděl v takové náladě.
Právě byli propuštěni z denního tvrdého výcviku. Zúčastnili se manévrů. Pod ochranou kulovými blesky způsobeného dýmu, se plížili vpřed, a proto jsou tak špinaví.
Jsou oba cvičením uchváceni. "My z našeho údolí tvoříme setninu a cvičíme pod dohledem instruktora z Lucienu", oznamuje Valentin. "Většina mužů se účastní s nadšením. Asi desetina rozkaz neuposlechla a nechce za nový pořádek bojovat. Náš nejmladší bratr Otakar nechce o tom také ani slyšet. Pokusíme se ho ještě získat k účasti, jinak musí do převychovávacího tábora. Šel dnes k přátelům, kteří jsou také nepolepšitelnými zastánci starého pořádku. Je smutné, že zrovna v naší rodině se najdou takoví úchylkáři. Doufáme, otče, že v tom směru použiješ své autority."
Po tomto odhalení je mi jasné, že musím děti do našich plánů zasvětit. Začínám okamžitě vysvětlovat všechno bod za bodem a vyprávím co se přihodilo. Valentin volá Elizabeth, svoji sestru, aby i ona byla zasvěcena do plánů. Děti chápou moje stanovisko a hned se rozvíjí živá diskuse, která mi dělá dobře a vnitřně mně uklidňuje.
"Kde je matka?" Nikdo si nevšiml, že Miriam a Gabriela se neúčastní naší diskuse. Anna ví kam šly. Ptaly se, kde je Otakar a šly za ním.
Tak teď mám roztržku dokonce ve vlastní rodině. Doufejme, že se brzy přestaneme přít, aby se k nám zase vrátila shoda. Nepochybuji, že dosáhneme svého cíle.
Valentin mi radí, abych se okamžitě sešel s velitelem Fontanem. Moje snaha nalézt Miriam je marná. Zmizela společně s Otakarem a s Gabrielou. Nikdo neví kam. Sejdou se někde s ostatními odpůrci, aby se poradili jak nám zabránit v převratu. Je mi to líto, ale vím, že jim v tom musíme zabránit, jinak ztratíme na síle k úderu a všechno se ztíží. Z toho důvodu nemůžeme strpět

žádnou svobodu názorů. Znám Miriaminu přesvědčovací sílu, i Otakarovu horkou krev a Gabrielinu rozhodnost. Musím to oznámit Fontanovi, novému veliteli. Musí být všichni tři, i když mi srdce krvácí, vzati do vazby.
Architekt Fontan a jeho žena mě přátelsky vítají. Lituji, že se mnou není Miriam. Tady jde všechno bez třenic. Oba mají stejný názor a táhnou za jeden provaz.
Po vyprávění o svých zážitcích, se zmiňuji o potížích, které mám se svými milými rodinnými příslušníky. Velitel Fontan je přítel, který mi rozumí. Vidí moje vnitřní potíže, ale pevně zdůrazňuje, že si nemůžeme v současné době dovolit podobné odchylky od svého kursu.
"Můj milý Irmíne", začíná trochu rozpačitě, "jsem rád, že mi bereš slova od úst. Musel jsem vydat rozkaz, který by tebou mohl nervově otřást. Ale udělal jsem to pro dobro věci a v duchu našeho bratrského přátelství. Dozvěděl jsem se od našich zpravodajů, že dnes v noci se na jednom odlehlém místě sejdou pod vedením Otakara naši protivníci. Ke shromáždění se teď ještě připojily Miriam a Gabriela. Tím by mohla být naše věc ohrožena, a tak jsme se rozhodli zatknout všechny účastníky. Nebude jim ublíženo. Ochráníme je tím od hněvu národa. Po převratu dostanou potřebné školení o nových vymoženostech a v krátkosti se jistě dostaví žádoucí výsledek. Věř mi, Irmíne, je to tak lepší. Jsou ubytováni v hezké ubytovně. Samozřejmě jsou hlídáni a nesmějí se mezi sebou domlouvat."
Při jeho řeči je mi těžko u srdce, ale vidím nutnost zásahu. Je lépe když to rozkázal Fontan, než kdybych něco tak nepříjemného musel nařídit já.
Napětí a důležitost následujícího rozhovoru mne tak zaměstnávají, že rodinné záležitosti odkládám stranou a jsem rád, že je Miriam zabezpečena.
Jsem seznamován s prováděcím plánem, jak dalece je doposud

známý. Poslední detaily nám budou oznámeny, jakmile se vrátí kníže. I ve všech třech pokrokových knížectvích bude určitě vyhlášena pohotovost k okamžitému nasazení. Po vyhlášení převratu budeme velkoobjemovými letadly dopraveni do nepřátelské země. My, Ismaelité podrobíme Gabrielovu zemi - jak je dobré, že tam máme v osobě hraběte Rossiho pomocníka. Jednotky knížete Araba podrobí Rafaelovu zemi. V Michaelově zemi chce Lucifer vynutit sám, zavedení nového pořádku. Jeho vojáci jsou nejlépe vycvičeni. Nebude pro ně těžké zvítězit. Předpokládám, že u Gabriela a Rafaela nedojde ke skutečnému boji. Okamžik překvapení rozhodne. Byl bych tomu rád, budeme velkorysí vůči podrobeným.
Úplně jiná situace je v Michaelově zemi. Instruktoři z Lucienu počítají, že tam dojde k opravdovému boji. Ale i tam bude vítězství bezpochyby na naší straně. Bude-li to nutné, přislíbili jsme pomoc. Je tedy možné, že naši muži budou nasazeni i v Michaelově zemi. Pro ten, ne zrovna příjemný úkol, byl jako velitel určen náš společný přítel Pavel, jehož skupina se skládá převážně z mužů z Ambrosie.
Po těchto odhaleních se vracím zamyšlen domů.
Náhle dostávám pocit jistoty. Jsem rád, že doba příprav je konečně za námi. Těší mně, že já sám nebudu přímo nasazen. Svoji úlohu jsem už splnil a moje cesta byla označena za úspěšnou. Uklidňuje mne, že Miriam je v bezpečí. Po převratu se bude muset novému pořádku podřídit. Pak začneme od začátku žít dokonale harmonickým, rodinným životem.

Až sem jsme tě milý čtenáři informovali o revolučních přípravách buřičů. Nemysli si, že o těchto pletichách Bůh Otec a Kristus nevěděl. Vzbouřenci jsou však oslněni a opilí úspěchem a ve falešné jistotě si myslí, že zákon jednat je na jejich straně. Naštěstí to neodpovídá skutečnosti. Bůh je sice shovívavý a trpělivý ale také spravedlivý. Jeho všudypřítomnosti, Jeho všemoudrosti a Jeho všemohoucnosti nic neujde.
I my, dnešní lidé, často nedokážeme rozeznat velké spojitosti, klesáme na mysli a necháváme se přivádět do nejistoty, když všelicos se zdá být podle našeho ohraničeného rozumu nevysvětlitelné a Boží zásah do osobního života nebo do kolotoče dějin se nám zdá příliš pomalý. Bůh je dobro a láska, můžeme se mu se vším v každé situaci svěřit. Otec se stále stará o blaho svého dítěte. Teprve dokážeme-li se mu se vším a za všech okolností svěřit, cítíme se v bezpečí. To se samozřejmě nevztahuje jenom na tento náš krátký úsek života na zemi. Vlákna, která nás vedou k blaženosti jsou a byla tkána nejenom tady ale i tam.

9. KAPITOLA

SPOČÍTÁNI-ZVÁŽENI-ZAVRŽENI

Kristus, Boží Syn, Prvorozený Vesmíru, se vrací se svými věrnými z návštěvy u knížete Michaela. Tyto návštěvy ho pokaždé potěší u srdce. Miluje všechny své děti, stvořené Jeho pomocí, všemohoucností Božího Otce.

Kníže Michael ho po slavnostech varoval před Luciferovými pletichami a také Rafael a Gabriel mu poslali podobná poselství. Podle nich, usiluje Lucifer o královskou hodnost, o kterou ho chce připravit. Jak je možné, že Lucifer přichází na takové myšlenky, vždyť jsou záměry Nebeského Otce absolutně jasné!

Proto se okamžitě musí uskutečnit rozmluva s Otcem, aby se mohla dále jednoznačně dít Jeho vůle. Kristus vyzývá své věrné, aby zůstali dole a sám vystupuje na horu. Ví, že jenom on je schopen snést Otcovu záři v její koncentrované formě, všichni ostatní by okamžitě shořeli.

"Otče volám Tě", modlí se Kristus po dosažení vrcholu. V okamžiku se tvoří mrak, který zahaluje Krista a celý vrchol hory. Dole v údolí jsou vidět oslnivé blesky a slyšet ohlušující hromobití. Věčný Otec hovoří se svým Prvorozeným synem.

"Můj Synu, vím o problémech se stvořenými bytostmi. Přede mnou nezůstane nic utajeno. Doposud jsem čekal a nezakročil. Vybavil jsem každou bytost jedním z nejvyšších statků, svobodou rozhodování.

Lucifer hanebně zneužil tento dar. Nesmí to jít takto dál. Spravedlnost vyžaduje trest. On a všichni jeho přívrženci musí být navždy vyhnáni z nebeských obydlí. Mrzí mne, že jsem Nositele Světla vybavil těmito dary, které tak hanebně a proradně zneužívá. Ty, Můj Synu, zůstaneš nadále mnou dosazeným Králem celého vesmíru. Vidím, že z lásky ke mně a k zachování míru jsi ochoten

tomu buřiči postoupit své místo. To se však v žádném případě nesmí stát."
Kristova postava je obklopena oslnivým světlem.
"Děkuji Ti, Můj Nebeský Otče", hovoří pln štěstí, "Jsi stále se mnou, cítím Tvoji přítomnost, celá Moje Bytost je Tebou naplněna. Udělal jsi mne prostředníkem mezi Tebou a Stvořením, Tvoje vůle ať je Mou vůlí. Co mám udělat? Jde mi jenom o Tvoji čest. Jsem z lásky k Tobě naplněn horlivostí. Společné působení Svatého Ducha a Tvojí Všemohoucnosti mi přináší klid a pocit bezpečí. Prosím Tě vroucně, o zmírnění trestu, neodsuzuj je k věčnému vyhnanství. Apeluji na Tvou velkomyslnost, na Tvou dobrotivost a lásku. Odpusťme jim. Dáme těmto hluboko padlým bytostem možnost, vrátit se do jejich nebeských obydlí, když přijdou k rozumu, když budou z celého srdce litovat čeho se dopustili a když budou kajícně konat dobrotivé skutky. Prosím Tě také, aby trest odpovídal velikosti provinění. Někteří se velmi provinili ale někteří jsou jen nerozhodnými stoupenci. Zmírni Tvůj hněv."
Bůh Otec stvoří vzdálenou planetu, která bude ze všech stran oddělena od světla a pojmenuje ji "Tenebrae", Temnota. Ti, kteří se nejvíce provinili budou vyhnáni do nejhlubší temnoty, kde je čeká jen nářek a skřípání zubů. Jejich stoupenci si odpykají svůj trest na planetě věčného zatmění. Bude jim dána možnost se vlastní silou vypracovat výš do jasnějšího světla, kde znovu budou muset dokázat věrnost Bohu. Když tuto zkoušku složí, mohou se zase vrátit do svých nebeských obydlí. Když neobstojí zůstanou dále ve vyhnanství. Luciferovi bude ponechána jeho panovnická moc. Bude mu dokonce ponecháno právo v duchu pokoušet a od dobrého předsevzetí odvracet ty, kteří se chtějí vrátit. Tím se ukáže, zdali touha po Bohu je opravdová.
"Můj synu, zjisti, kteří patří k odpadlíkům. S pomocníky z jiné neviditelné sféry zjisti, v jaké míře se jednotlivci provinili. Je to

velmi snadné, protože každá bytost vyzařuje barvu, odpovídající stavu její duše: Lucifer a ti, kteří se nejvíce provinili nevyzařují žádné světlo, zatímco jeho stoupenci a nerozhodní mají různé odstíny, od tmavého až po světle šedivý. Lucifer se chce odvážit a předložit mi své pyšné návrhy. Předejdeme ho, já ho předvolám na tuto horu. Bude moci pronést místo svých požadavků obhajovací řeč. V té chvíli upadnou všichni jeho přívrženci do bezvědomí a budou Michaelovými bojovníky posbíráni a shozeni na místo vyhnanství."

To řekl Boží Otec na závěr této důležité schůzky.

Kristus se vrací z hory. Bere své čekající přátele do přijímací haly svého nádherného paláce, vypráví a vysvětluje jim rozmluvu s Nebeským Otcem. Na jejich obličejích se značí zděšení a rozhořčení nad proradností a domýšlivostí Lucifera a jeho následovníků. V Luciferově knížectví patří k povstalcům všichni. V Ismaelově a také Arabově zemi patří k povstalcům pravděpodobně větší část obyvatelstva. Nebeská Knížata se rozhodují, odeslat do všech zemí skupiny andělů. Díky vyššímu kmitočtu Kristovy sféry zůstanou neviditelní a mohou nerušeně splnit svůj úkol. Jedním ze zákonů Stvoření Nebeského Otce je, že astrální záře každého jednotlivce je dobře viditelná. Doma, v Nebeských sférách, zůstanou jen světle zářící bytosti, věrné Kristu.

Kristus vysvětluje jak dojde k proměně. Trest přijde neočekávaně. Všichni viníci klesnou v bezvědomí a budou okamžitě dopraveni na nově stvořenou planetu Tenebrae.

Počáteční zděšení knížat se mění v pevné přesvědčení, že toto tvrdé opatření je správné a odpovídá Boží spravedlnosti. Přítomní se dovídají, že trest je sice tvrdý, ale že pro ty, kteří svou chybu uznají a chtějí se stát lepšími, nebude trvat na věky. Poté všichni velebí Boha a děkují mu, hluboce dojati velkorysostí, milosrdenstvím a spravedlivou otcovskou láskou.

10. KAPITOLA

PŘIPRAVENI K ZÁSAHU

Kníže Ismael se vrátil z Lucienu nazpět do Ambrosie. S ním přijel také Luciferův zástupce Beliál, který převezme po dobu povstání nejvyšší velení. I hrabě Reno je mu podřízen.
Fontan a já jedeme do Ambrosie k audienci. Vidím tu také skoro všechny, s kterými jsme byli společně tehdy v Lucienu.
Všichni jsou plni očekávání. Rychle odcházíme do nádherně vyzdobeného zasedacího sálu. Ambrosiánští jsou skutečně učenlivými žáky! Národ je to nadaný a chytrý ale i vděčný za to, že uposlechl vyzvání k cestě pokroku.
Kníže Ismael přistupuje k řečnickému pultu. Pozorujeme na něm změnu. Z očí mu září rozhodnost, jeho obličej má odhodlaný výraz a jeho celá postava vypadá pružně a mladě. Na hlavě má knížecí korunu, kterou dostal darem od Lucifera. Po pravici mu stojí hrabě Reno se znaky velitele armády a po levici zaujal místo Beliál.
"Milé děti mé země a naši stoupenci", začíná nezvykle jistým, mužným tónem, "zdravím vás všechny jménem našeho nového krále Lucifera, který to s námi všemi tak dobře myslí a stará se o nás. Konečně se přiblížil tak dlouho očekávaný den, kdy odhodíme pouta své neslavné minulosti. Nezalekli jsme se žádné práce ani žádných potíží. Ve velmi krátkém čase jsme se dokázali probudit ze svého dlouhotrvajícího spánku v zaostalosti. Dnes vidíme již všude známky pokroku. Byli jsme všichni do posledního detailu od Lucifera a jeho pomocníků pro naše záměry připraveni, takže vše musí dobře dopadnout. Zmobilisujeme teď celou naši armádu a ukážeme v manévrech její útočnou sílu. Současně odejde Lucifer k Nebeskému Otci, aby mu oznámil naše přání, aby on byl nastolen za krále. A my budeme v plné pohotovosti očekávat výsledek rozhovoru mezi ním a Božím Otcem."

Poselství odměňujeme srdečným potleskem.
Já jsem zde svou úlohu splnil, jsem volný, a tak se vracím nazpět do našeho údolí. Na městských ulicích je obrovský provoz. Na mnohých budovách vlají vlajky, z ampliónů zní pochodová hudba a povzbuzující zpěv. Po ulicích pochodují v řadách jednotlivé jednotky s vlajícími prapory, projíždí velké množství nákladních automobilů s vojáky, kteří mávají obyvatelstvu, které je vítá.
S radostí se ve voze ke zpěvu přidávám. Blížím se k budově, ve které přebývají pod dozorem moji milí. Chtěl bych všechno prožité sdělit Miriam. Po krátkém čekání se objevuje v hale. Radostně ji beru do náručí ale ona se odvrací, její obličej je velmi smutný. "Milý Irmíne", začíná váznoucím hlasem, "jsme v tomto domě zadržováni, jinak bych byla bývala již doma. V ten den, kdy jsme se tady všichni sešli, abychom se společně domluvili, jsme byli obstoupeni stoupenci nového pořádku a je nám až do nynějška zabraňováno v odchodu. Nazývají to zde přeškolovací tábor. Není s námi špatně zacházeno, ale ztráta osobní svobody je velmi bolestná. Několikrát jsme museli poslouchat projevy mladých svedených stoupenců. Nedávno k nám hovořil dokonce jeden zaslepený z Lucienu. Nevěřím, že toto převychovávání bude mít úspěch. My tři, z naší rodiny zůstaneme v každém případě Kristu věrni. Měli jsme teď dosti času k přemýšlení. Promýšlela jsem několikrát znovu celou situaci. Všechno začalo neblahou Hermachovou návštěvou. Škoda, selhala jsem a nezačala jsem za tebe hned bojovat. To je moje vina! Přesvědčivě cítím, že musíme zůstat našemu Králi, Kristu věrni. Všechno ostatní je zrada. Promiň mi Irmíne, že mluvím tak otevřeně, ale předsevzala jsem si, že budu takhle jednat i v budoucnu. Jsem naprosto přesvědčena, že se vám vaše povstání nepodaří. Nebeský Otec nepřijme tento způsob jednání. Obávám se, že budete potrestáni - je mi to líto - ale s potrestáním souhlasím."
Takovou tvrdohlavost jsem od své Miriam nečekal, vyráží mi to

dech. Ztrácím chuť k rozhovoru. Rychle se loučím a odjíždím k domovu. Tam je čilý shon. Na rozlehlé rovině k jezeru, kam jsem si denně s Finnetou vyjížděl, je shromaždiště jednotek z naší krajiny. Blížím se k jedné skupině vojáků a instruktorů. Všichni jsou v nejlepší náladě a tak skálopevně přesvědčeni o vítězství, že nehovoří vůbec o jejich možném nasazení, ale o životě v pokroku a štěstí pod vládou krále Lucifera.
Mezi povolanými nacházím také svoje oba syny. Když jim vyprávím o rozhovoru s matkou, stydí se a zároveň projevují obavy. O vykonané práci jejich otce se vyjadřují hrdě a mají radost, že se na ní mohou podílet. To je pro mne posila v mé situaci.
Na pole právě přihučel vládní vůz se standartou. Z otevřených dveří vyskakuje Fontan, zdejší velitel. Jakmile se dostaví jednotky ze sousedního kraje dostane povel k započetí manévrů. Bere si mne trochu stranou. "Velice se mi hodí, že se s tebou tady setkávám, Irmíne," hovoří přidušeným hlasem, aby nikdo nemohl rozumět. "Krátce po tvém odjezdu jsme dostali z Lucienu zprávu, že náš nový král Lucifer dostal od Nebeského otce výzvu, aby se k němu dostavil k rozhovoru. Tím se naše úloha v pravém okamžiku velmi ulehčila. To je důkazem, že vítězství je zřetelně a jednoznačně na naší straně. Ty se máš, můj příteli, připojit k Luciferově doprovodu. V krátké době odletíš z letiště v Ambrosii do města Lucienu a tam budeš čekat připraven k další cestě. Vezmi si můj vůz, doveze tě k čekajícímu letadlu. Jeď rovnou, nezdržuj se u Miriam, oznámíme jí potom naše vítězné poselství společně."

11. KAPITOLA

ROZHODUJÍCÍ OKAMŽIK

Zbrklé jednání nemám rád. Býval bych se raději na tak důležitou cestu připravil, ale rozkaz je rozkaz. A tak odjíždím co nejrychleji do Lucienu, abych se tam zařadil do doprovodu, který má prožít důležitý rozhovor s Nebeským Otcem.
Kníže Lucifer se oblékl do vybraného, nádherného oděvu. Také jeho doprovod má nové oděvy, aby v Kristově městě zanechal impozantní dojem. K našemu přivítání se dostavilo jen několik lidí. Jsme vedeni k čekajícímu povozu, který nás odváží do údolí k setkání. Tam nám průvodci ukazují, že máme vystoupit na blízký vrch. Lucifer jde jako první, za ním několik ministrů jeho vlády a nakonec my dva zástupci z knížectví Arab a Ismael.
Obklopuje nás zářivý mrak, takže v první chvíli nic nevidíme. Přicházíme na místo obrostlé křovinami a keři. Náhle se ztrácejí jednotlivé větve a listy v rudožlutém světle. Objevují se malé plamínky, které se spojují v zářící ale nepálící ohnivé moře. Z těchto hořících křovin zaznívá mohutný hlas Nebeského otce.
“Lucifere, stvořil jsem tě jako nositele světla a ustanovil jsem tě jako mocného knížete ve velké zemi. Měl jsi za úkol vládnout nad svěřenými v blahovolné dobrotě a vésti je pod královským vedením Krista, mého prvorozeného Syna, k stále většímu štěstí. Přeji si, aby všechny Moje děti mohly žít ve svornosti a pokoji a neustálým vývojem byly vedeny k novým poznatkům. Zůstanu se všemi svými tvory v těsném spojení. Když se uskuteční naše spojení v oboustranné harmonii, utvoří se trvající proud od nich ke Mně a ode Mne k nim. Toto vlnění bylo porušeno a Já si od tebe přeji vysvětlení, vysvětluj!”
Z ohnivého moře znějí Boží slova děsivě. Běhá mi mráz po zádech a s obavami si vzpomínám na varovná slova své Miriam. Lucifer

se na rozdíl ode mne nedostává do rozpaků a začíná hlasem toužícím po moci:
“Můj Otče, stvořil jsi mne a všechno ostatní. Děkujeme Ti za to. Dal jsi mi však také ducha, který mne nutí abych postupoval vpřed. Nechal jsem se tímto svým vnitřním přáním vést a odhalil jsem v sobě stále se zvětšující sílu. Vybudovali jsme naše knížectví o mnoho krásněji než ostatní. Stali jsme se nezávislí v myšlení a v rozhodování a uviděli jsme obrovský rozdíl mezi mým pokročilým národem a zaostalými obyvateli ostatních knížectví. Naši vědci odhalovali stále nové zákonitosti a tak rostla naše vnitřní nezávislost. Budeme brzy schopni sami stvořit život. Naplňuje nás to radostí a pýchou a nejsme již déle ochotni žít podle starých, Tebou ustanovených zákonů. Dosáhli jsme již mnoho stupňů pokroku a jsme díky tomu stále nezávislejší. Vyžadujeme vlastní moc. Tebe chceme následovat ale ne Krista, Tebou ustanoveného Krále. Jemu vypovídáme poslušnost. Myslím tím obyvatele svého knížectví a příslušníky knížectví Ismaelova a Arabova. I v ostatních knížectvích jsou naši přívrženci. Prosím Tě ve jménu všech, abys mne ustanovil králem celého Stvoření. Kristus ať ustoupí na druhé místo.
Děkujeme Ti za splnění tohoto našeho, jistě pochopitelného požadavku. Podívej, jsme mírumilovní. Nesplníš-li nám však naše přání, budeme donuceni použít násilí. Naši dobře vyzbrojení vojáci jsou připraveni naše požadavky vynutit všemi prostředky. Na můj pokyn se všude pozvednou moji muži. Napadneme zbývající knížectví a naši vycvičení bojovníci je donutí se podrobit novému pořádku. Proto Tě prosím o splnění našeho přání, které pro nás všechny znamená další pokrok a nové štěstí.”
Po těchto pyšných bezcitných slovech mne zamrazilo. Byl bych to býval řekl jinak. Jestlipak si ostatní také všimli, že plameny nás obklopující jsou stále hrozivější? Při každém novém požadavku zaplápolaly plameny výš. Zářivě se odrážejí na našich propadlých obličejích. Jenom z Luciferových očí vyskakují chladné,

usmrcující blesky. Celý jeho doprovod je otřesen a dostává strach. “Běda ti, neposlušný odpadlíku! Jsi oslepen pýchou. Jak jsi vyplýtval Moje a Kristovy dary. Tvá slova jsou domýšlivá a pro Můj sluch nesnesitelná. Jděte mi všichni z očí! Odejděte do země temnoty, kde vám nezbude než naříkat a skřípat zuby. Nebudeš se moci vrátit, dokud pln pokory a ochoty k obětem, nebudeš litovat svých činů. Také ostatní odpadlíci musí opustit Moji Říši. Už jsme je proseli a oddělili od ostatních, odpykají si trest podle výše jejich provinění. Moji věrní, pojďte a chopte se díla!”
Kníže Michael a velká skupina nebeských bojovníků vystoupila vpřed. Dotýkají se hořícím mečem pyšného Lucifera a jeho doprovodu. Všichni padají a vidím jak mizí jako padající hvězdy v nekonečnu. Volám polekán a pln smrtelného strachu: “Miriam, modli se za mne!” Poté cítím také působení ohnivého paprsku. Ztrácím vědomí. Bojovníci Michaelovy armády odnášejí moje nehybné tělo pryč, do vyhnanství.

12. KAPITOLA

NEPADLA ANI RÁNA

V Ambrosii čekají jednotky na výsledek rozhovoru, když se znenáhla zatmělo nebe. Z tmavých mraků padají malé světlé body. Jsou to bojoví andělé Michaelovy armády. Přes čekající jednotky se rozprostřelo mrazivé, hrozivé ticho. Právě když velitelé chtějí dát povel k palbě jsou vojáci ze všech stran obklopeni plápolajícími meči. Pročesáváno a prosíváno je také všechno obyvatelstvo. Luciferovi pomocníci a přívrženci ztrácejí sílu a upadají do mdloby. Poté je andělé sbírají a odnášejí do země Tenebrae. Nepadla ani rána.

Ti co zůstávají propukají v pláč. Tam byl rodině odebrán otec, jiné rodině matka, nebo rodiče naříkají nad ztrátou synů a dcer. V mnohých případech byli do vyhnanství odneseni všichni a domy stojí prázdné a osamělé.

Když Miriam viděla jak se zatemňuje obloha a spatřila množství bojových andělů hned si uvědomila, že nadešla doba potrestání. Zdálo se jí, že slyší Irmínův výkřik: “Miriam modli se za mne!” A tak hned společně s Otakarem a Gabrielou pokleká k vroucí modlitbě. Andělé je osvobodili z vězení. Po strážcích není ani památky, beze stopy zmizeli. Všichni tři se s těžkým srdcem dávají na cestu domů. Ulice jsou liduprázdné. Opuštěné domy, jejichž obyvatelé jsou ve vyhnanství jsou zapečetěné. Jejich dům je otevřen. Na všechny padá smutek a bolest, ale přesto cítí, že obdržený trest je zasloužený a spravedlivý. Zůstávají v hale a cítí se osamělí. Po chvíli však Miriam i její děti jakoby zázrakem dostaly novou sílu a vrací se jim odvaha. Pomyšlení, že bylo zažehnáno velké nebezpečí a že jim vládne spravedlivý a milující Otec jim dodává pocit bezpečí. Posilují se společnou modlitbou.

2. DÍL

TVRDÝ TREST

1. KAPITOLA

HLUBOKÁ NOC

Mám těžko, černo a prázdno v hlavě. Otvírám s obtížemi oči a nemohu kolem sebe nic rozeznat. Pomalu se vzpamatovávám. Pomalu dostává moje okolí formy. Všechno je neznámé a cizí. Třesu se zimou. Ležím na zemi a hlavu mám umazanou vlhkým blátem. Kde to jsem? Jsem při vědomí a nebo se mi všechno jenom zdá? Moje paže je skutečná ale jakoby ochrnutá. A nohy? Poslouchají mne, i rukou mohu hýbat nahoru a dolů. Zvedám se na nohy. Oči si pomalu na šero zvykají, vidím zřetelněji. Zdá se mi, že slyším vzdychnutí. A nedaleko skutečně vidím těžce se pohybujícího muže, který se stejně jako já rozhlíží na všechny strany. Tamhle leží na zemi žena a vpravo na kamenitém svahu vidím celou skupinu. Obklopují, sedíce a stojíce, ležící tělo. Blížím se k nim. V tom okamžiku se celá skupina ke mně obrací a tváří se nepřátelsky. Přes jejich zlé pohledy se shýbám k ležícímu mladému muži. Je zraněn na čele. Rána je okoralá a špinavá. Trhám kus látky ze svého rukávu, namáčím ji do vody nedalekého potoka a otírám mu čelo.

Otvírá oči a smutně si mne prohlíží. Jeho výraz mi někoho připomíná ale nemohu si vzpomenout. Nevím co si o tom všem mám myslet. Kdy tato hrůza skončí? Nebo je to skutečnost? Jedna z žen na mě rozzlobeně syčí: "Zmiz odtud, tady nemáš co hledat!" Mladík zvolna povstává a s poděkováním mi podává pravou ruku. Dělá se mi trochu lépe, když cítím teplý stisk ruky.

V blízkosti stojí několik holých stromů. Na zemi leží spadlé větve. Jdu beze slov tím směrem a vybírám několik větví, silných jako paže. Rozhlížím se po okolí. Moje oči se stále více přizpůsobují temnotě. Vidím teď jasněji části pusté krajiny. Něco jakoby mi říkalo jak mám větve na sebe do čtyř stran skládat a ponechat jen úzký vchod. Ostatní beze slov a se zájmem přihlížejí mému

počínání. Neznám ani jednoho z té velké skupiny. Teď se od přihlížející skupiny odděluje mladík, kterému jsem omýval ránu na čele. Přináší další větve a pomáhá mi je skládat do tvaru střechy. Po chvíli s uspokojením pozorujeme, jak i ostatní následují našeho příkladu a stavějí si v blízkosti vlastní obydlí. Někteří ke stavbě používají v okolí ležící kameny, jiní staví z hlíny, hodně z nich přebírá naši myšlenku a používá kmeny a větve.
Po čase tvořivé činnosti, zahřáti prací, ztrácíme mrazivý pocit stísněnosti. V našem okolí stojí, odhaduji, nejméně padesát chýší. Společná činnost nám dala pocit sounáležitosti, zapomínáme na strach, nebezpečí a nepřátelství.
Po práci se uchylujeme do příbytků postavených vlastníma rukama a jsme vděční, že máme úkryt v této neutěšené, strach vyvolávající krajině. Sotva jsme uvnitř, slyšíme v blízkosti našich obydlí hlasité zvuky, jakoby hučení a výkřiky. Dívám se ven mezerou ve stěně a vidím tmavé postavy nepříjemného zevnějšku, které nás obstoupily.
“Pojďte okamžitě ven vy psí synové! Nemáte žádné právo se tady nahoře zdržovat a ještě k tomu vlastnit domky. Patříte k nám. Tam dole je temná noc. Nevidíme jeden druhého. Slyšíme jeden druhého jen skučet a naříkat. Proč by se vám mělo dařit lépe než nám? Jenom proto, že jste se k nám jenom přidali? Patříte také pod našeho knížete Lucifera, který krutě a násilím vládne této zemi. On nechce abyste tady nahoře žili svobodně a v míru, když my se vzájemně týráme a jeden proti druhému bojujeme. Zasloužíte si stejný osud jako my. Koukejte vylézt a dolů s vámi. Tam budete žít jako my. Těší nás, že vám můžeme přinést toto radostné poselství, ha, ha, ha!“
Přitom jeden z nich třese navršenými kmeny mojí chýše; je zajímavé, že ji však nedokáže zbořit, brání mu v tom neviditelná síla.
Rozpomínám se a i když zpočátku nezřetelně, na mnohem

krásnější minulost. Rty se mi formují k výkřiku. Zní to jako "Miriam", ale význam toho slova mi není jasný. Ale na venku stojící buřiče působí to slovo zázračně. Ustupují mumlajíce zpět a zůstávají opodál stát. Tam divoce gestikulují, nadávají, ale neodvažují se k útoku. To mi dodává odvahu. Vycházím ven. Ovzduší je naplněno zápachem, vycházejícího určitě z těch pacholků. Kdybych si tak mohl vzpomenout. Uvnitř cítím, že jméno Lucifer znamená něco zlého. My máme být přívrženci, volal jeden ze Satanových pacholků, tedy žádní stoupenci, to je velký rozdíl. Odpykáváme si trest, ale ti tam dostali o hodně těžší. Ne, v žádném případě se nedáme. Dostávám stále větší odvahu. Nakonec volám ostatní obyvatele chýší.
"Pojďte všichni ven, útočníci nám nemohou nic udělat!"
Ve strachu vycházejí ze stavení a shromažďují se před mojí chýší. Mají na sobě šedivé šaty, jako já, ne černé jako ti zlí chasníci. Potřásáme si v radosti vzájemně rukama. Dokonce i žena, která mi před tím nadávala se tváří mírněji. Soused z domku stojícího vedle vypráví, že si ve zlomcích vzpomíná, že dříve žil v krásnějším prostředí. Bylo tam tepleji, jasněji, byli tam barevné květiny a zelené stromy. Také ostatní se stále více upamatovávají. Stále se dívám do obličeje chlapce, kterému jsem očisťoval ránu na čele. Cítím k němu zvláštní pouto. "Kdo jsi? Měli bychom se znát?" Při tom ho bezmyšlenkovitě beru rukou za pravé rameno a třu ho prsty. Tu sebou dobře stavěný mladík prudce trhá a vykoktává: "Ty jsi Irmín, můj otec, přesně tak jsi mne vždy zdravil." Po slově Irmín, jakoby se mi v hlavě rozsvítilo. Teď najednou vím, co znamenalo před tím moje volání "Miriam!" V pláči se objímáme. Jsem hluboce otřesen. Samozřejmě, že je to trest za naši vzpouru proti zákonům našeho Nebeského Otce. Náš pláč nemá konce. Jsem rád, že mám u sebe svého silného Arnulfa. Necítím se už tak osamělý. Hovoříme spolu a vzpomínáme si na další podrobnosti. Vzpomínka na Miriam nás utěšuje. Dostáváme teplý pocit

sounáležitosti. Dostáváme oba stejnou myšlenku: chceme pátrat po Valentinovi a Elizabeth.
Naši sousedé jsou dojati scénou našeho rodinného shledání a také se postupně upamatovávají na útržky své minulosti.
Přijímáme trest bez reptání. Je to pro nás smutné, ale víme, že si ho zasloužíme a že jsme si ho sami způsobili. Jestlipak nám Nebeský Otec někdy odpustí? Doufáme všichni že ano. Byl přes Svoji spravedlnost vždy tak dobrotivý a plný lásky. Nevyhostil nás určitě navždy. A tak získáváme v duchu útěchu. Dostáváme odvahu a s novou důvěrou toužíme po návratu do Říše Našeho Otce.
Ve víře pozdvihujeme ruce k prosbě a hlasitě ujišťujeme: "Nebeský Otče, voláme k Tobě z hlubin. Nechť naše volání dolehne k Tvému sluchu, vyslyš naši modlitbu. Je nám líto našeho poklesku, rádi bychom byli zase Tvými dětmi. Bereme na sebe spravedlivý trest, ať se stane Tvá vůle jako v Nebi tak i zde v našem vyhnanství. Nenechávej nás ve věčném vyhnanství ale dej nám možnost k polepšení. Nenecháme se už nikdy od Tebe oddělit. Děkujeme Ti za Tvoje moudré a spravedlivé vedení. Chválíme a velebíme Tě."
Po modlitbě slyšíme tiché šumění, Naplňuje nás útěcha a jako bychom dostali novou sílu. Současně se okolo nás vyjasnilo. Krajina a horizont jsou světlejší. Opodál stojící útočníci jsou změnou překvapeni. Jsou tím rozedněním oslněni a s nadávkami opouštějí naši krajinu.

2. KAPITOLA

ZDAŘILÝ ÚTĚK

Ukládáme si sami těžkou práci. Je to naše pokání. Doufáme, že nám Pán dříve odpustí. Nevíme jak dlouho tady v té pustině žijeme, ale naše obydlí se nám daří stále zlepšovat. Vysbírali jsme okolo nás všechny kameny a kusy skal a naskládali jsme je na sebe. Pod nimi ležící půda je jílovitá a neúrodná. Jen vzácně roste tu a tam na vlhčích místech kousek mechu a několik tenkých stromů, z jejichž opadaných větví stavíme malé ohrady.

Uprostřed práce se na obzoru objevuje cizinec, mířící přímo k našim chýším, těsně pronásledován zase tou bandou, která se nás před nedávnem pokoušela napadnout. Přestávám pracovat a odhaduji situaci. Ten muž je uprchlík a bude v nejbližší chvíli svými pronásledovateli dostižen. Okamžitě se mu rozbíhám pomoci. V posledním okamžiku se stavím mezi něho a jeho pronásledovatele. Satanovým pacholkům rozkazuji: "Stůjte!" , doufaje, že je rozkaz zastaví jako kdysi. A hle, i tentokrát jakoby útočníci byli zadržení neviditelnými ochránci. "Ve Jménu Boha a našeho Pána Krista!" křičím na ně, "On je naše útěcha a ochrana, tady nemáte co dělat."

Mezitím ostatní rychle obstoupili vyčerpaného uprchlíka, který se v bezvědomí zhroutil a odnášejí ho do mé chýše.

Hrubý, nepříjemný chlap, na nás křičí, podporován ohlušujícím hulákáním jeho následovníků, rozzuřen se svítícíma očima. Jeho výraz ve mně vzbuzuje hrůzu a pohled jeho očí mne zmrazuje. Arnulf vidí moji nouzi, přistupuje ke mně zezadu a šeptá mi do ucha: "Vzpomeň si na Miriam, popros ji o pomoc, pomůže nám." Se vztyčenýma rukama hlasitě volám: "Miriam, pomoz nám z nebezpečí!" Jejich vůdce ustupuje několik kroků zpět a většina jeho nohsledů padá k zemi jakoby zasažena bleskem. Zezadu

volá jeden z nich výsměšně: “Ha, ha podívejte jak nad Beliálem vyzrál.”
Cítím jakoby mne probodla dýka po zaslechnutí tohoto neblahého jména. Jaké setkání! A jako zkušený bojovník - ptám se odkud mám tuhle sílu - se stavím před útočníka a volám: “Poslyš Beliále, Luciferův pacholku, nech nás na pokoji. Je pravda, uvěřili jsme vaším slibům a provinili jsme se na našem Pánu. Proto tady odpykáváme spravedlivý trest. Litujeme svého činu a budeme zde tak dlouho jak uzná náš Nebeský Otec za nutné. A nechceme mít s Luciferem a jeho stoupenci nic společného. Věříme, že nám Bůh jednou odpustí. Ku pomoci nám ve vyhnanství stojí také Miriam, která má dost síly, protože tehdy zůstala věrná a nepodala se.”
Zaplavuje mně pocit štěstí a dostávám odvahu: “Zaslepení Luciferovi stoupenci a ty Beliále, kdysi jsi býval mocný vůdce a teď vedeš lupičskou bandu, poslouchejte. Vzdejte se minulosti. Rozvažte pouta s Luciferem a vraťte se ke Kristu a ukažte, že svého činu litujete. Možná, že i nad vámi se Bůh slituje a budete se moci vrátit do Nebeské Říše.
Mrazivý chechtot je odpovědí na mojí výzvu. “Nikdy se nevrátíme. Nenávidíme toho, který nás svrhl dolů a nepřestaneme nenávidět všechny, kteří zůstali nahoře.” S výsměšným uspokojením mně Beliál odkazuje na smýšlení svých lidí. “Tak smýšlíme všichni. Vrátíme se a použijeme k boji jiných prostředků. Patříte k nám. Nikdy nebudete osvobozeni z naší moci, není-liž pravda moji soudruzi?“ A celá horda souhlasně přitakává. S hlasitými kletbami a s rytmickým voláním “ My se vrátíme”, opouštějí naše území. Zůstává po nich hnusný zápach.
Děkujeme Bohu za ochranu. Je nám dobře u srdce. Náš společný úděl nás sjednotil. Jsme tím všichni potěšeni. Je podivné, že se kolem nás zase vyjasnilo a je nám tepleji. Bůh nás přece jenom neopustil.
Jdu nazpět do své chýše, kde na zemi nehybně leží pronásledovaný.

Pohybuje rty ale není mu rozumět. Abych ho uklidnil, pokládám mu ruku na čelo: "Jsi u nás v bezpečí, bratře. Luciferovi pacholci už na tebe nemohou. Ošetříme tě a zůstaneš u nás. Jsme tvoji přátelé. Pomůžeme ti, budeš s námi nést v pokání, důstojně a s vděčností zasloužený trest."
Uprchlík otevírá pomalu oči a postrašeně se rozhlíží na všechny strany. Z útržků jeho slov k mému překvapení poznávám, že hovoří mým nářečím. Ohmatávám mu puls, který je silnější a také dýchá pomaleji a pravidelněji. Zdá se, že se dostavuje zasloužený spánek. Již v polospánku začíná mluvit. Naslouchám jeho vyprávění o prožitých hrůzách. V zemi, z které právě unikl to musí být hrozné. Ovzduší je naplněno naříkáním nešťastných obyvatel. Je tam temná noc a přesto je okolí rozeznatelné. On sám byl dlouhý čas přikován ke studenému hranatému kameni a nemohl se bránit ranám a bodání svých trýznitelů. Nadávali mu zbabělců a zrádců, protože jako velitel armádní jednotky, při příchodu nebeských oddílů úplně selhal. Všemi možnými způsoby mu Lucifer, Beliál a úhořovitý Hermacho dávali najevo svoji nenávist. Na útěk nebylo ani pomyšlení, protože se nemohl zbavit okovů. Ale světlá myšlenka mu přinášela naději. Vzpomínal na lepší časy, na přítele Irmína a jeho moudrou Miriam.
Náhle si uvědomuji, že uprchlík je můj přítel Fontan. Ještě s větší pozorností poslouchám dále jeho vyprávění. Vzpomínka na Miriam ho neopouštěla. tato silná žena se tehdy nenechala svést a zůstala Pánu věrná. Jestlipak mu může pomoci v jeho zoufalé situaci? To si myslel. Plače volal vroucně Miriam o pomoc a prosil jí, aby se za něho přimluvila u Pána. A kupodivu, pomoc přišla okamžitě. Strážci usnuli a řetězy s rukou a s nohou mu spadly. Ve tmě, v dálce viděl malý světlý bod. K němu se rozběhl co mu nohy stačily. V běhu cítil vzrůstající sílu, což ho těšilo a tak spěchal přes pusté roviny a holé vrchy ke stále se zvětšujícímu světlu. Hrozně se ulekl, když za sebou uslyšel hlučící bandu pronásledovatelů.

Snažil se běžet rychleji, ale začal ztrácet sílu a dostal hrozný strach, když slyšel, že jeho pronásledovatelé jsou stále blíž. Nadávali mu a slibovali, že mu mučení zdvojnásobí. A tu nečekaně před sebou uviděl několik chýší a se zoufalým výkřikem..... se posadil v plném vědomí a dívá se upřeně na mne. “Děkuji ti, můj zachránče v největší nouzi!”
“Víš kdo jsi?” říkám jásavě. “Jsem tvůj přítel Irmín, i já si odpykávám trest. Ale teď, když jsme zase pohromadě bude všechno lepší.”
Fontan porozuměl. Radostí mu tečou slzy, vzlykaje mne objímá a děkuje.
Fontan si u nás rychle zvykl. Rychle se zotavil a stal se platným spolupracovníkem. Jeho znalosti nám byly velmi užitečné. Upozorňoval nás na chyby v našich stavbách a radil, jak máme kameny skládat, aby lépe držely. A tak časem vyrostly nové, hezčí stavby, které nás dělaly šťastnějšími. I krajina už nebyla tak pustá, začaly růst zelené rostliny. Také světlo se zlepšilo, bylo jasněji a náš vnitřní i vnější svět se stal přívětivější.

3. KAPITOLA

MIRIAM NA NÁS NEZAPOMNĚLA

Mezitím se život v údolí, kde dříve žil Irmín, Fontan a ostatní vyhnanci dostal zase do starých kolejí. Rány způsobené ztrátou rodinných příslušníků se pomalu hojí. Přicházejí noví přistěhovalci a staví si domy. Rodiny, které zůstaly v plném počtu žijí šťastně a ty rozdělené nepřestávají toužit po vyhoštěných rodinných příslušnících. Domy, jejichž obyvatelé byli všichni vyhnáni, mají nápis opatřený pečetí, takže nikdo nesmí do domu vstoupit. O zahrady a parky se starají sousedé, aby krajina neztratila na čistotě a kráse.

Miriam právě ošetřuje orchideje, které dostala tehdy darem od Gabinského, při jejich nešťastně končící návštěvě. Tehdy přivezené sazenice vyrostly a tvoří ve velkém skleníku neobvykle krásnou, vzácnou sbírku. Po Irmínovi se jí neustále stýská. Přestože s rozsudkem vyhoštění souhlasí a ví proč byl vynesen, nepřestává se modlit za Irmína, jeho přátele, za svoje děti a za tehdy ovlivněného knížete Ismaela, aby byl Kristus milosrdný a trest jim zkrátil.

Když dostala zprávu od přítele Gabinského, že rozsudek a trest odpovídá míře provinění a není věčný, tak se jí ulevilo. Od té doby je zase veselejší a v jejím srdci roste naděje na šťastné shledání. Pokouší se o duchovní spojení s Irmínem a občas se jí zdálo, že mu byla prospěšná. Zdálo se jí, jakoby v sobě slyšela volání o pomoc. Představila si Irmína a poslala mu Boží světlo v myšlenkách, aby ho ochránilo. Bylo to, jakoby z ní proudila neznámá síla.

O výsledku svého snažení neví, ale šťastný pocit pokoje je pro ní znamením úspěchu. Totéž prožila nedávno s Irmínovým přítelem Fontanem. Znenadání jakoby cítila, že volá o pomoc. Cítila zřetelně, že se mu špatně daří a je přesvědčena, že mu mohla

pomoci.
Po práci s květinami odchází Miriam do obývacího pokoje. Její děti Otakar a Gabriela na ní už čekají. Otakar má dobrou zprávu a těší se, že ji může matce sdělit osobně. Nedávná zpráva od Gabinského mu nepřinesla jistotu a aby se dozvěděl podrobnosti odjel do Ambrosie, kde se sešel s vyššími vládními osobnostmi. Po nešťastném vyhoštění tolika obyvatelů byla z věrných ustavena nová vláda. Jemu bylo nabídnuto vysoké místo. Odmítl, měl špatné svědomí, vždyť čtyři členové jeho rodiny byli Kristu nevěrní. Zůstal však v těsném spojení se svými přáteli, kteří nyní zemi vládnou. Mluvil z nynějším knížetem. "Poslouchejte co mi oznámil! Jeho odpověď jsem si skoro doslova napsal a tak ti ji milá matko teď přečtu."
"Před nedávnem, když jsem byl v Kristově městě, sešel jsem se s naším Pánem a Králem. Naše setkání bylo jako vždy okouzlující a dojímavé. Nemohu pochopit jak je možné být takovému Králi nevěrný. Náš Pán se s velkým zájmen ptal, jak se daří jeho dětem v naší zemi. Potěšilo ho, že žijeme v pokoji a děláme pokroky. Ví o všem, také o zármutku rodin, jejichž příslušníci byli vyhoštěni. Ptal se výslovně na paní Miriam, protože zná její oddanost, lásku a věrnost."
"A teď vám mohu milá matko a sestro oznámit to, co mne dělá šťastným a co i vám přinese pokoj a radosť", zvolal v zápalu Otakar. "Poslouchejte co jsem dále z povzbuzujících slov našeho knížete zapsal!"
"Kristus je dobrotivý, odpouštějící a milující Král. Řekl mi, že by chtěl všechny, kteří se chtějí vrátit do Říše radosti, pokud možno brzy přivést zpět. Jeho přání oznámil Nebeskému Otci a oba se dohodli, že těm, kteří litují svého nešťastného činu, bude ulehčena zpáteční cesta. Dostanou příležitost svůj zlý čin napravit.
Jestliže svého činu opravdu litují mohou získat duchovní sílu, která jim umožní návrat do naší sféry. Postup vzhůru zabere

určitý čas ale je povzbuzující, že pro mnohé bude trest mírnější a zátěž bude lehčí."
"Podrobnosti o návratu přesně nevysvětlil", oznamuje Otakar dále. "Jisté je však, že odpadlíci budou ještě před návratem podrobeni zkoušce a mohou svobodně volit zdali jsou při Bohu nebo znovu jeho přikázáními pohrdnou. Po vykonané zkoušce se budou moci vrátit do věčné vlasti, ze které byli vyhoštěni. Kdyby ještě jednou selhali, což se nedá očekávat, bylo by odtržení konečné a propast mezi říší stínů a námi by se už nedala překlenout."
Miriam tečou po tvářích slzy radosti a i Gabriela je hluboce dojata. "Budeme zase všichni pohromadě, dávno jsem to tušila", odpovídá Miriam. "Otakare, moje dítě, udělal jsi ze mne zase šťastnou ženu. Modleme se, aby naši milí v čase zkoušek zůstali vytrvalí a byli uchráněni od Luciferových pokušení a svádivého našeptávání. Pojďte děti, pošleme modlitbou našemu Nebeskému Otci poděkování".
Od této chvíle se Miriam stala zase vyrovnanou a silnou Irmínovou životní společnicí, tak jako tomu bylo dříve.

4. KAPITOLA

UTĚŠUJÍCÍ ZPRÁVA

Uběhla dlouhá doba a naše osada se rozrostla do velkých rozměrů. Pokoušíme se vytrvale důvěřovat a plnit v dobré mysli všechny na nás kladené zkoušky. Uklidnil jsem se a probudil se ve mně zase zájem. Moji spoluobčané se mi podřizují a očekávají ode mne nové nápady. Vybudovali jsme školní budovu, ve které pořádáme kurzy a přednášky o zvláštnosti našeho postavení a o našich příspěvcích k odčinění naší viny. Neustále k nám přicházejí uprchlíci z podsvětí. Fontanův útěk vzbudil řetězovou reakci. Přišli stovky uprchlíků různými způsoby, jednotlivě, různými cestami, ale nikdy se pronásledovatelům nepodařilo je dostihnout a chytit. Vyšší moc postavila hranici mezi nás kajícné a nízké Satanovy snahy.

Lucifer, kníže podsvětí, vládne krutě a zlomyslně, jak se dovídáme od mnohých zběhů. Těm, kteří touží po smíru s Bohem se přes všechna utrpení podařilo spojit v jakousi pomocnou uprchlickou organisaci. Stále však zbývá velký počet zatvrzelých Satanových stoupenců plných nenávisti.

Nepřiznají si vinu a neustále reptají nad svým v jejich očích nespravedlivým osudem. Podle vyprávění zachráněných musí být rozdíl ve způsobu života mezi nimi a námi pro nás nepředstavitelný. Nemohou stále uvěřit, že jsou jejich muka u konce.

V prorockém snu dostávám za úkol shromáždit na volném prostranství všechny osadníky. Plním výzvu s radostí, protože ze zkušenosti vím, že nám tímto způsobem byly vždy ohlašovány radostné změny.

Modlitbou, pohrouženi do vlastního nitra, hledáme spojení se svatou sférou. Když se při podobném pokusu u mne dostaví vnitřní

chvění a zvláštní mražení, tak vím, že se děje něco velkého.
A skutečně se neočekávaně objevuje krásně oděný mladík a zvonivým hlasem začíná hovořit ke shromáždění:
“Přináším vám radostnou zprávu. Náš Pán, Kristus, vám chce odpustit a přimluvil se za vás u Nebeského Otce o zkrácení vašeho trestu. Boží Syn dokáže vždy obměkčit srdce milujícího Otce. Pro všechny, kteří svého činu od srdce litují, bude trest zkrácen. Je pro ně umožněn návrat do Otcova nebeského domova. Duch útěchy a naděje bude s vámi. Bude vám uložena ještě zkouška, ve které se budete moci svobodně rozhodnout chcete-li dodržovat Boží zákony.
Přináším vám dary, které vám zpříjemní život. Jsou to semena květin a stromů, kterými si můžete zkrášlit okolí vašich obydlí. K tomu všemu obdržíte duchovní posilu. Současně vám budou nejrůznější zvířata dělat od této chvíle společnost. Zkrášlením vašeho okolí se vám současně zlepší životní podmínky. Oznámil jsem stejnou zprávu i ostatním obyvatelům této sféry. Vyhledejte je a spojte se s nimi, aby jste se opět stali Božím národem!”
Jako u vytržení naslouchám povzbuzujícím slovům hezkého mladíka. Ale když se pokoušíme dostat bližší informace o našem osudu ztrácí se nám z očí...
Máme ze zprávy velkou radost a dostáváme novou naději. Při vzpomínce na Miriam jsem na okamžik jakoby spojen s mojí rodinou. Gabriela a Otakar určitě zůstali u matky a ty druhé potkám možná tady dole?
Rozdělujeme si obdržená semena a sazenice a sejeme a zasazujeme je do země. Za nějaký čas se z naší krajiny stává malý kvetoucí ráj; naše domy jsou vyzdobeny a obklopeny hezkými zahrádkami. Na našich výpravách po okolí, ke kterým nás mladý anděl vybídl, poznáváme, že nejsme sami, že i jinde obyvatelé odčiňují trest intenzivní prací. Vesnice jsou stejně jako u nás vykrášleny květinami a cesty svědčí o píli obyvatel. Jak jsme na tom dobře,

že můžeme pracovat s porovnáním s těmi, kteří dostali tvrdší trest a žijí v temnotě. Muselo být tehdy vyhoštěno obrovské množství nebeských obyvatel, protože řada těch nešťastníků, kteří k nám přebíhají nebere konce. Plánujeme delší cestu do vzdálenější větší osady. Dozvěděli jsme se, že tam mluví dokonce podobnou řečí jako my. Máme naději. Řeč a způsoby mnohých našich spoluobyvatel pro nás zůstaly stále trochu cizí.
Konečně jsme se dočkali. Všichni tři, můj syn Arnulf, přítel Fontan a já se loučíme se sousedy. Jestlipak se ještě někdy setkáme?
Docházíme k jezeru a chceme se přepravit na druhou stranu na člunu, který postavili zdejší obyvatelé. Ve snu mi bylo zjeveno, že na druhé straně najdeme obydlenou, půvabnou krajinu. Dva z nás vždy veslují a třetí vyhlíží. Vzdálenost k druhému břehu je však větší, než jsme si představovali. Za námi se země ztratila a před námi není žádná vidět! Kolem dokola jenom voda. Přesto pádlujeme vytrvale dále, uklidňováni vnitřním hlasem, který nás vede. Konečně! Po dlouhém úmorném veslování objevuji před námi ve velké vzdálenosti tenkou čáru pobřeží. Hřeje nás u srdce, že jsme se k cestě rozhodli. Pomalu se přibližujeme a zdá se nám, že krajina je rozvinutější než ta, kterou jsme opustili. Na pobřeží nás vyhlíží větší počet hezky oděných obyvatel a přátelsky nás zdraví. Jejich řeč je nám tak dobře známá, takže vlastně nejsme cizinci! Jsme jako doma, tón řeči nás uchvacuje. Náhle si uvědomujeme, že naše cestování nebyl výlet do neznáma, ale že jsme udělali opravdový skok na své vývojové cestě.
Veselí obyvatelé nás obklopují, kladou nám otázky a zvou nás dále.
“Pojďte! Zůstaňte u nás! Usaďte se u nás! U nás v Ráji máme dosti místa.” Vedou nás do velkého domu s velkou přijímací halou. V hale vidíme mnoho nových příchozích, s podobnou minulostí jako my, kteří však přišli jinými cestami. Přivedl je sem podobný osud. Dostáváme všichni nové šaty veselých barev, které si ihned

oblékáme. Srdce nám přetékají radostí. Je tu všechno tak jiné, bytosti, způsob života,vzduch.... Přiblížili jsme se zase o krůček k naší pravé vlasti.

5. KAPITOLA

RÁJ - PŘEDSTUPEŇ K NÁVRATU DO VLASTI

Všichni se vzájemně zdravíme a každý se pokouší najít někoho známého nebo příbuzného, když tu nás přerušuje pomocník s výzvou abychom se posadili. Jeho obličej je mi povědomý. I on si mne krátký okamžik tázavě prohlíží, ale žádný z nás se nemůže upomenout. Krátce na to se objevuje velmi krásně oděný muž, pravděpodobně panovník této krásné země. Zároveň s ním vstupuje do místnosti jemná ženská postava. Při jejich příchodu všichni nevědomky povstáváme, ale jsme okamžitě vyzváni abychom se posadili.

Panovník nás srdečně zdraví jménem celého národa:

"Po dlouhém, únavném cestování jste vstoupili do naší vzkvétající země, kterou nám ve své dobrotě věnoval náš Pán. Máme ji zúrodnit, zalidnit a šťastně žít podle jeho zákonů. Za vámi leží trampoty a utrpení, které jste si sami způsobili svou neposlušností. Náš Pán, ve své dobrotě nám trest zkrátil a umožnil nám návrat do naší nebeské vlasti. Stvořil Ráj jako poslední zastavení před vstupem do naší nebeské vlasti. Žijeme tady ve štěstí, v pokoji a svatém očekávání.

Jsem Adam, Duchovní Otec zdejších obyvatel. Boží Otec mne Svou tvořivou mocí znovu stvořil v nové podobě a síle. Dal mi díl svého Ducha a učinil mne Duchovním Otcem nového duchovního člověka. Abych nebyl v plnění této úlohy sám, dal mi družku Evu, aby mi stála po boku. Všichni, kteří jste na základě svého vývoje vstoupili do Ráje se stáváte zakladateli nového rodu duchovního člověka. Můžete u nás uzavírat přátelství, zařadit se do našich rodin a vyvíjet se. Přišli jste k nám jako muži a ženy. Potomstvo je však možno získat přímou cestou, které užívá většina obyvatelstva a pomáhá tak duším, které si již trest v zemi Tenebrae odpykaly. Rodí se do našich rodin do Ráje. Snadno lze rozeznat velkolepý

koloběh, který náš dobrotivý Otec pro své děti vytvořil, aby jim umožnil návrat do nebeské vlasti. Nazpět se dostane jenom ten, který své chyby vidí a přizná, který na sebe ochotně vezme trest, odsuzuje zlo a snaží se přiblížit Bohu. Chtěl bych každého z vás osobně poznat."

Společně s pomocníkem k nám přichází a každému podává ruku. Jeho stisk ruky je teplý a plný síly. Představuji se jako Irmín a když se dívám do očí Adamova společníka tak si náhle uvědomuji, že proti mně stojí můj bývalý kníže Ismael. I on mne poznal a vypráví Adamovi o našem dřívějším spojení. Naplňuje mne velká radost, protože k Ismaelovi stále ještě cítím trvalý vřelý vztah. I on si tedy již odpykal největší část trestu a přestál to nejhorší.

S úsměvem nám všem třem gratuluje k našemu příchodu a prosí nás abychom na něho počkali, chce se z tohoto překvapení s námi ještě potěšit. Uvítání končí všeobecným nadšením. Ismael mne bere pod paží a vede mne krátkou cestou přes svoji nádherně udržovanou zahradu. Krátce prohlížím kvalitu hustého, tmavě zeleného trávníku a dostávám chuť na něm pracovat, jak jsem to rád činil v lepších časech. Ismaelova žena ošetřuje růžové keře. Má z nás také radost a zve nás do domu. Trochu smutně nám sděluje, že už není kněžnou, ale je spokojena; dokázali se vypracovat do velice příjemného postavení. Panovník Adam je jejich velmi dobrý přítel a k Evě má také velmi vřelý vztah. U stolu je o čem vyprávět. Ismaelovi si mnoho nepamatují z událostí před pádem. Velení bylo tehdy v rukou Beliála. Ismael se necítil nikdy v duchu dobře a jeho činy a slova nikdy nepotvrzovaly, že by chtěl s Kristem skoncovat. Myslil si, že později bude prostředníkem a dosáhne tak to nejlepší pro svou zemi. Jeho nerozhodné a nevěrné chování bylo samozřejmě falešné a zasloužilo si trest.

Vzpomíná si jak při vojenské přehlídce náhle začaly z oblohy padat ohnivé body, země ztmavěla, všichni ztratili odvahu a on chtěl prosit Božího otce za odpuštění, ale už bylo pozdě.

Později se společně s mnoha ostatními obyvateli Ambrosie

probrali v dusivé sopečné krajině. Na mnoha místech vystupovaly ze země páchnoucí výpary, čas od času se otřásla země, šlehaly z ní plameny a vytékala láva. Nepřestával se ženou prosit Krista o slitování, až konečně mohli utéci do lepší krajiny, kde dále přežívali v bídě a opuštěnosti. Přijali trest a nepřestávali prosit Boha o odpuštění. Později jim, jako nám, anděl přinesl podobné, požehnané poselství a ve snu jim bylo zjeveno co mají podniknout, aby se dostali k Adamovi do Ráje. Měli radost, že mají nejhorší za sebou.

Ismaelova žena prostřela stůl a nabídla nám chutné ovoce. "Vezměte si a jezte," říká s pobízejícím posuňkem, "chutná skoro tak jako v dřívějším domově. Jsem velice ráda, že smím žít tady v ráji, ale považuji to tu jenom za zastávku. Je tím vším vinna mužská ctižádost. Neslušelo se tehdy pro mne jednat jako tvoje Miriam, musela jsem podporovat Ismaela."

"Buď prosím tě zticha," říká chlácholivě Ismael, "zasloužili jsme si potrestání. Není dobré stále na to vzpomínat, připravuje nás to o vnitřní klid. Je velice pravděpodobné, že při návratu do Ambrosie už náš úřad nedostaneme. Je určitě již obsazen někým jiným. Jsem s tím plně srozuměn."

S velkým uspokojením se dozvídám, že moje děti Valentin a Elizabeth jsou v Ráji již delší čas. Valentin si našel družku a žije s ní nedaleko odtud ve vlastním domě. Od té chvíle co to vím nemám stání. Ismael si toho všiml a s úsměvem říká: "Vidím Irmíne, že jsi vzrušen. Chápu to a rozumím ti, musíme tvoje milé co nejdříve navštívit".

Jsem Ismaelovi za jeho návrh vděčný, protože od chvíle co to vím se nemohu soustředit, abych naslouchal, moje myšlenky se zaměstnávají shledáním s Elizabetou a Valentinem. Loučíme se všichni tři s milou hostitelkou a následujeme Ismaela, který nás vede.

6. KAPITOLA

KONEČNĚ POHROMADĚ

Cestou pozorujeme, že je zde velmi úrodná půda. Zahrady a parky jsou plné bujně rostoucích stromů a keřů. Téměř všude září květiny ve všech barevných odstínech. Vidím růže, karafiáty, lilie a také chryzantémy, jiřiny, tulipány a křoviny různých barev. Vzduch je prosycen vůní, linoucí se z květin a křovin. Za osadou leží do všech stran neobdělaná země v neporušené kráse.
"Když se rozhlédnete," oslovuje nás Ismael ukazuje do okolí, "je tu pro všechny dost místa. Nově příchozí si mohou najít vhodné místo a začít je pomalu obdělávat. Na přání jim rádi pomůžeme. Už jsem také velmi často pomáhal při stavbě domů a zřizování zahrad. Dělám to rád, přináší mi to příjemnou změnu. Patří nám celá země s výjimkou oplocené zahrady tam za tím kopcem, kam nám není povoleno vstoupit. Je to místo, kde se čas od času schází náš Pán s Adamem a Evou když nás se svými posly v Ráji navštíví. Musí to být krásný kus země, podle nadšení, s jakým vždy o něm Eva hovoří. Za chvilku půjdeme okolo, domy tvých dětí stojí nedaleko."
Po těchto slovech cítím jak se mi zrychluje tep. Právě dosahujeme vrcholu kopce a opravdu vpravo vidím zázračnou zahradu o které Ismael hovořil, a která mne vskutku uchvacuje. Nevzpomínám si, že bych kdy viděl něco tak nádherného. Cítím jakoby se na mne stromy a palmy usmívaly. Na dálku nemohu rozeznat jejich druhy, ale přesto je pohled odtud okouzlující. Všichni bezděčně, nadšeně vykřikujeme: "Jaká nádhera!" Vdechovaná libá vůně nás rozjařuje a chce se nám tančit a skákat radostí. Zahrada jakoby mne přitahovala. "A tam nesmíme vstoupit?" Říkám si pro sebe, "cítím, že tam leží uschováno vyplnění všech našich tužeb." Arnulf a Fontan jsou stejného názoru.

“Ne moji milí, vstup není dovolen. Jenom sami Adam a Eva, jako zástupci všech vyhoštěných bytostí tam mohou vstoupit, aby se setkali s naším Pánem. Tak nám to bylo sděleno.”
A tak se musíme spokojit s pohledem z dálky. Nemohu odtrhnout od zahrady zrak. Vychází z ní okouzlující kořená vůně. Vidím skrze živý plot, s listy všech odstínů, od světle až do tmavě zelené, záhony červených a žlutých květin na druhé straně. Ale květiny vyrůstají všude, také z kmenů stromů a křovin. Okouzlující pohled! Květiny, zvěstovatelé krásy!
Ismael nás popohání, nemůžeme se pohybovat omámeni pohledem na tu krásu. Nedaleko, za tiše tekoucím potokem vidíme malé sídliště s několika domy. To musí být domov mých dětí.
Když přicházíme blíž, ozývá se štěkot psa. Připadám si jako bych se vracel z dlouhé cesty domů, kde na mne čeká má Miriam. Ismael nás už ohlásil. Silný mladý muž přibíhá s otevřenou náručí. To musí být Valentin, můj velký chlapec. Ležíme si v náručí. “Konečně jsem tě nalezl.” “Otče, příjemně jsi nás překvapil. Buď srdečně vítán. Podívej se za sebe - tvoje dcera Elizabeth. Už cítím její blízkost, ale nemohu nic vidět, zakrývá mi zezadu oči dlaněmi svých rukou. Otáčím se a s radostným výkřikem objímám svojí dceru. Je velmi podobná mé Miriam. Jak mi bude dobře v této známé společnosti. Fontanovi příbuzní se už také poznali, smějí se a hovoří spolu.
Přichází nové překvapení. Valentin mi představuje svoji životní družku. Její obličej je mi povědomý a když slyším jméno Marta, vidím před sebou, pokrok hledající, Martu Gabinskou z Gabrielova knížectví.
“Tedy i vy jste byli vyhoštěni?” ptám se trochu úzkostlivě. Nevěděl jsem, že trest zasáhl i vaši zemi. Cítím svojí spoluvinu, odpusť mi, prosím.”
“Tvá Miriam si zvolila lépe”, odpovídá Marta s uznáním. “Nebyla to jenom tvoje vina, ale moje vnitřní nespokojenost s tím čeho

jsme dosáhli a moje touha po novostech, to byly důvody mého odpadlictví. Ty jsi to co bylo ve mně, uvedl do pohybu. Náš Pán nás však nevyhostil navždy. Jemu díky.
Odpykala jsem si dlouhý, zasloužený, tvrdý a spravedlivý trest, odpovídající mé vině za nevěru. Nechci už mluvit o minulé bídě. Jsem šťastná, že jsem mohla dále, a že jsem se dostala sem. Jsem ráda, že jsem byla přijata do vaší rodiny. Už se nikdy nezatížíme žádnou vinou. Splníme úkol, který nám zde bude dán a připravíme se abychom našli cestu do našeho domova, do domu našeho Otce."
Poté nás paní domu Marta uvádí do prostorného domu. Začínáme si vyprávět. Dozvídám se jak se Valentinovi špatně dařilo.
Když Valentin jako nižší velitel čekal na povel k útoku, viděl jak z oblohy padají malé světlé body podobné výsadkářům. Otálel s rozkazem k zahájení palby, jakoby mu neznámý strach tiskl hrdlo a činil ho nepohyblivým. Když světlé body dopadly na zemi, ukázalo se, že to jsou Michaelovi bojovní andělé, kteří s planoucími meči začali postupovat proti jeho oddílu. Koho se planoucím mečem dotkli, padl k zemi a v několika okamžicích zmizel. Když se andělé s planoucími meči přibližovali vykřikl, aby střelci jeho oddílu odhodili střelné roury a prosili Krista o odpuštění. Sám poklekl a prosil svoji matku Miriam o ochranu, ale bylo už pozdě. Ztratil vědomí a probudil se ve tmě, v divoké vřavě, kde mu všichni nadávali zbabělců a týrali ho. To trvalo dlouhý čas. Trpěl týrání a cítil se opuštěný. Začal si pozvolna vzpomínat na milosrdnost Boha Otce a dobrotu Krista, o které tolik slyšel a sám také pocítil. Přes všechno týrání se začal modlit. Zpočátku nenalézal správná slova, tiše myslel na Krista a z celého srdce litoval své zrady. Souhlasil se svým trestem, shledával ho spravedlivým a zaslouženým. Když začal pociťovat, že týrání mu působí méně bolesti, začal se modlit stále vroucněji: "Pane a Králi Kriste, vezmi mne na milost!" Zpočátku šeptem, potom stále hlasitěji, nakonec plným hlasem, celou svojí silou volal do

temnoty, která ho obklopovala.
A tu se stal zázrak. Jeho strážci jakoby omámeni padli do bezvědomí. Využil situace a utekl. Následoval světlou hvězdu a prchal přes nebezpečné a jakoby neskutečné krajiny, hory a propasti. Jakoby ho vedla neviditelná ruka, dokonce čas od času cítil, jakoby byl nesen. Když bylo okolo něho světleji, dostal se k primitivním chýším, kde byl přátelsky přijat a ošetřen. Bytost, která ho ošetřovala byla Elizabeth jeho sestra, která si tam také odpykávala svůj trest. Jaké milé řízení Boží. Tím dosáhl světlejšího stupně, kde žijí ti co nebyli tak těžce potrestáni, ti kteří se tehdy nechali přesvědčit ke spolupráci. A tady žili oba sourozenci delší čas ve smírné oběti. Potom dostala také Elizabeth ve snu doporučení, aby spolu se svým bratrem a ostatními viníky šla dále. A tak následovaly zážitky a zkušenosti jako stupně dalšího vývoje, stejně jako u jejich otce Irmína. Také u velkého jezera se nemohli dohodnout, protože se jim zdály dřevěné vory k cestě přes jezero málo bezpečné. Tam je přesvědčila jedna žena, aby se nebáli, nastoupili a vzali jí s sebou. Odvážně se pak ve třech plavili po vodě, do nejisté budoucnosti, nevidíce břeh.
"Ta žena, která jela s námi," vysvětluje nám Valentin, "byla Marta. Přistáli jsme skoro přesně na stejném místě jako vy a dozvěděli jsme se, že náš trest je z větší části odpykán, a že tady můžeme začít nový život. Vaším příchodem, milý otče, bratře a příteli Fontane začal nový díl našeho života. Máme obrovskou radost, buďte srdečně vítáni!"
Po této zprávě mně naplnila zvláštní jistota. V každém stavu a situaci jsme pod Boží ochranou v bezpečí. V jednotlivých etapách této cesty vidím moudré Boží řízení, jak nás přivést zpět do Svého Domu. Svoboda vlastního rozhodování, kterou jsme od Boha dostali je velký dar, může nás vést ke světlu nebo do záhuby. Pán Bůh chce, aby se jeho děti svobodně rozhodly pro Něho. Teď nám už nemůže na cestě domů nic zabránit. Na jejím konci se opět sejdu se svou čekající Miriam. Jsem si tím jist.

7. KAPITOLA

ŠŤASTNÝ RÁJ

Každý si rychle zvykne na lepší poměry a Boží milost mu pomáhá zapomenout na těžkou minulost. Pobyt tady nám nabízí tolik nových, příjemných možností a tak si tu zvykáme a rychle se přizpůsobujeme nové společnosti.
Uplynula delší doba ve svornosti a míru. Změny, které prožíváme nám přinášejí stále nové radosti. Valentin a paní Marta dostali potomstvo. Jejich děti si však vůbec nevzpomínají na svoji minulost. Jsou opravdu dvě cesty jak se dostat do Ráje. Jedni ho dosáhnou namáhavou cestou utrpení, jako tomu bylo u nás a dosažené etapy této cesty jim zůstávají v paměti. Druzí, po odpykání trestu za odpadnutí, když je Nebeský svět uznal jako schopné se dále u nás vyvíjet a připravovat k přechodu do naší staré vlasti, se rodí v novém těle tady v Ráji. Nevzpomínají si vůbec na svou původní existenci a myslí si, že byly nově stvořeni. Naším úkolem je vysvětlovat jim smysl a úkol, který nás tady všechny očekává.
Syn mi přenechal tuto povinnost. Přijímám jí s vážností a z lásky ke vnukům. Jsem proto s dětmi často pohromadě. Někdy v domě rodičů, nebo u nás doma, kde bydlíme společně s Arnulfem. Jsou to milé a pro děti napínavé hodiny, když jim vyprávím o životě v nebeské sféře. Napjatě poslouchají, když jim vyprávím o velkém přivítání Krista v Ambrosii, nebo o Miriam a našem hezkém domově. Znají už také Finnetu, se kterou jsem denně vyjížděl do lesů a dokáží pojmenovat nejrůznější květiny, které jsme měli ve skleníku. Přitom si uvědomuji, že jsem v této požehnané zemi ještě neviděl orchideje, které jsem měl tak rád.
Nedávno jsem to mimochodem poznamenal na návštěvě u Marty, která si to doposud také neuvědomila a teď je smutná, že jí právě

její zamilovaná květina v zahradě chybí.
Můj přítel Fontan mě požádal o rozhovor. Chtěl by s mou dcerou Elizabeth založit rodinu, přestože ví, že po návratu do nebeské sféry bude určitě zase žít se svou ženou. Dohodli jsme se, že jejich společným životem v této časem omezené sféře, bude duchovním bytostem s odpovídajícím vývojovým stupněm, v hezčím prostředí dána možnost si před návratem domů odpykat zbytek trestu.
Nemohu se k podobnému kroku zatím rozhodnout. Kdyby náš pobyt tady měl trvat ještě dlouho, budu o podobném kroku také přemýšlet.
Osidlování a budování jdou velkými kroky vpřed. Z bývalých samot a malých vesniček se stala velká sídliště a města. Šťastné obyvatelstvo žije spokojeně podle pokynů knížete Adama. Město, ve kterém sídlí vláda se také rozrostlo a získalo na kráse. Před nedávnem se v Rajské zahradě, která je pro nás nepřístupná, setkal náš knížecí pár s nebeským poslem. Ismael nás poté pozval do velkého přijímacího sálu, abychom se seznámili s Božím plánem. Z naší osady byli pozváni Valentin, Marta a já. V sále se k nám přidali Ismaelovi. Ve vzrušeném hovoru si Marta stěžuje, že nikde nemůže nalézt orchideje, které by chtěla v zahradě pěstovat. Ismael oznamuje, že přišla velká skupina uprchlíků, ve které je také náš přítel Pavel a že nás k němu po přijetí dovede. Už se na setkání těším. Za řečnickým pultem se objevuje kníže Adam. Povstáváme a zdravíme ho potleskem.
“Milí obyvatelé Ráje! Přicházím z Rajské zahrady, kde jsme se setkali s vysokým nebeským poslem. Pozval jsem vás, abych vám podal o setkání zprávu. Setkali jsme se tentokrát s vysokým andělem z Rafaelovy země, který nám na Kristův příkaz předal poselství. Náš Král Kristus, který je dobrotivý a odpouštějící, je spokojen, že k nám přišlo tolik nových obyvatel, uprchlých ze země Tenebrae. Chce urychlit vývoj a posílá anděly do všech končin, aby vybrali ty, kteří se chtějí vrátit a přivedli je k nám. Děje

se to dvěma známými způsoby - přeplavením se přes velkou vodu, nebo zesnutím a narozením tady v Ráji. Zažijeme v budoucnu velký přírůstek obyvatelstva a naše země bude hustěji osídlena a obdělávána. Těší mne, že již tolik bytostí uprchlo z Luciferovi moci. Lucifer sám však zůstává zatvrzelý a pozoruje tento vývoj s rostoucí nenávistí. Z nebeských sfér odešli dobrovolně mnozí pomocníci, aby trpícím pomohli a aby trpící nebyli vystaveni násilí úplně bez pomoci a ochrany.
Že naši bratři a sestry dostanou přímou pomoc, to je moji milí opravdový pokrok a pro nás velké povzbuzení. Pomocníci ve většině zůstávají neviditelní, protože jejich bytost má vyšší kmitočet, ale vyhnanci jejich přítomnost přesto cítí, když jsou obklopeni silou duchovního světla. Luciferovi pacholci proti tomu nic nezmůžou a jenom vztekle přihlížejí, jak se jejich počet den ode dne zmenšuje. Nevěřím, že by nám jejich soldateska mohla na naší cestě něčím překážet.
Rajská zahrada je opravdu nádherná. Tak to bude jednou vypadat v nebeských sférách. Květiny jsou mnohem krásnější než zde. Všude jsme viděli různobarevné nádherné orchideje. Uvnitř jsme narazili na ovocnou zahradu se skvostnými jablky, která nás sváděla k ochutnání. Víte, že nám není dovoleno odtud cokoli přinést, tedy ani květinu nebo ovoce. Dočkáme se těchto požitků až po návratu do nebeského domova. Již jenom pohled na tu krásu nás povzbudil a přinesl nám tušení, jaká radost a blaho nás očekává. Nemohli jsme se skutečně od těch krás odtrhnout, tak je to krásné. Na závěr vás máme pozdravovat od našich nebeských příbuzných a přátel. Odpustili nám, stejně jako náš Pán. Jejich tehdejší nepřátelský postoj vůči nám se obrátil v lásku. Očekávají nás, naše příbytky jsou připraveny na náš návrat. Jak slyšíte, očekávání návratu vládne nejenom u nás ale i v naší nebeské vlasti. Postarám se jako váš zplnomocněný zástupce, aby také z naší strany byl náš návrat urychlen."

Povzbuzující poselství bylo přijato s vděčností a velkým pohnutím. Když myslím na Miriam je mi teplo u srdce a vidím před sebou všechny naše sousedy jak se připravují na náš návrat. Jsme šťastni z tohoto vývoje. A když Adam mluví o urychlení vývoje, tak nemůže být od našeho shledání daleko.
Jak Ismael slíbil, vede nás k Pavlovu současnému obydlí. Není nijak krásné, ale pro toho, který unikl z prostředí děsu je, jako před tím také pro nás, nádherné. Pavel nás očekává s otevřenou náručí. Jeho žena je s ním. Jak jsem šťasten, že se jim podařilo z toho pekla uniknout. Přišli nedávno a jsou na nich ještě vidět stopy útrap, které museli podstoupit. Při shledání jim září oči štěstím. Jsme zvědaví na jejich zážitky a zkušenosti.
"Ach," vypráví Pavel "pád do temné hlubiny byl velmi náhlý. Právě jsem chtěl své vojenské skupině dát příkaz k započetí invase do Gabrielovy země, když se v Zitaulu otřásla země, dům ve kterém jsme přebývali se zbořil a zasypal nás. Byli jsme doma se ženou sami a probudili jsme se ve vyhnanství společně. Ze všech stran bylo slyšet bolestné nářky. Vyhnanci si dělali jeden druhému výčitky a prali se mezi sebou. Leželi jsme v prohlubni ve skále a nadávající nás neviděli. Že jsme zůstali pohromadě, bylo vekou výhodou. Rozpoznali jsme své velké provinění a litovali jsme svého činu. V hluboké lítosti jsme se modlili k Pánu. Byli jsme připraveni svůj trest přijmout. Byla tma ale přesto jsme své okolí rozpoznávali. Kolem nás bylo pusto a bylo nám velmi chladno. Bylo zajímavé, že si nás ostatní ještě nevšimli, přestože se několikrát shromáždili docela blízko. Pokoušeli jsme se pohnout, ale naše údy byly jako odumřelé. Proto si nás nevšimli, vypadali jsme jako kusy skály.
Nekonečně dlouho jsme takhle leželi. Shledávali jsme svůj zkamenělý stav přesto přijatelnějším než strastiplné scény, které jsme viděli okolo sebe. Pokračovali jsme v modlitbách k našemu Pánu. Nedaleko našeho vyhnanství se setkávali ti hrubí soudruzi

se svými, nenávistí naplněnými vůdci. Několikrát jsme tam viděli i Lucifera. Ponechal si svou vedoucí roli a vládne krutě s nebývalou tvrdostí. Jeho pýcha byla pokořena, ale ani v něm, ani v jeho žoldácích není stopy po lítosti nebo připravenosti nést zasloužený trest. Soptí vztekem a nenávistí proti Bohu a Nebeské sféře. Všemi prostředky se snaží zabránit vyhnancům, aby svého činu litovali a všemi prostředky jim zabraňují, aby jejich říši opustili. Kdykoliv někdo z Luciferova přímého okolí uprchne reagují neobvykle vztekle.
V posledním čase stoupl počet uprchlíků. Z Beliálovy zprávy jsem se též dozvěděl, že ty Irmín s Fontanem a Arnulfem jste také uprchli. Všichni divoce přísahali pomstu i sám Lucifer přísahal krvavou pomstu násilím nebo lstí. Jsem rád, že jste tady a nebezpečí je zažehnáno.
Když Beliál vyprávěl, že při tvém hlasitém zvolání Miriamina jména všichni jeho muži padli na zem a museli ustoupit, modlili jsme se s mojí ženou z hloubi srdce a prosili tvou Miriam o přímluvu a ochranu.
Přineslo to okamžité zlepšení. Bylo nám jako bychom byli v nitru utěšováni a mohli jsme se pohybovat. V jedné chvíli, když nablízku nebyli žádní pochopové jsme se dali na cestu, nejprve opatrně a potom stále rychleji. S lehkostí jsme mohli vystoupit ze své zkamenělé schránky a dostali jsme svou původní podobu. Cesta byla dlouhá a namáhavá ale nikdo nás nepronásledoval a neobtěžoval. Když jsme přišli k velkému jezeru, potkali jsme tam ještě jiné. Společně jsme nastoupili na vor, kterým jsme se přepravili do Ráje.
Tobě Pane buď chvála a dík, že se nám útěk podařil. Žijete tu tak krásně. Máme radost, že můžeme žít v kruhu svých milých přátel.”
Po těchto slovech jsme se objali a po tvářích nám tekly slzy radosti. Když jsme Pavlovým vyprávěli o Adamově příslibu, že se už brzy budeme moci vrátit do své staré vlasti, byli radostí

bez sebe. Náš krátký pobyt u Pavlových byl po všech stránkách šťastný a plodný. Vraceli jsme se k svým milým plní vděčnosti a radosti.

8. KAPITOLA

LUCIFEROVA LEST

Ze všech stran jeho říše přicházejí k Luciferovi zprávy, že jeho přívrženci už uprchli, nebo že se na útěk připravují. Jeho na všechny strany vyslané oddíly tomu nemohou zabránit a jenom vzácně se jim podaří nějakého uprchlíka chytit. Ještě více znepokojující je zjištění, že jeho stoupenci sice ne často, ale přece, začínají porovnávat životní podmínky.

Zdá se, že jeho muži ztrácejí nenávist a chuť k boji a z lítosti přebíhají k nepříteli. Tomu musí být v zárodku učiněn konec, jinak ztratí svou mocenskou posici. Z těchto důvodů podniká Lucifer s Beliálem a Hermachem a ostatními vůdci své vlády, cestu až na hranice své země. Nelíbí se mu změna na okraji jeho země. Čím dále se vzdaluje od jádra, kde přebývá, je světleji a je všechno zřetelněji vidět a jednotvárná skalnatá a pouštní krajina přechází v zelenající se step.

Zlostně přihlíží k útěkům i když rozumí popudům, které k nim vedou, ale je rozhořčen nad nespravedlností trestu. Nová nenávist se přidává ke staré, je zatrpklý a žízní po pomstě jako nikdy předtím. Podobně cítí jeho společníci, což ho uspokojuje. Musí proti tomu něco podniknout.

Lucifer náhle padá k zemi. Vnitřně se se cítí obklopen světlem, jeho společníkům to však zůstává utajeno.

“Lucifere!”, ozývá se ze světelného oblaku, “jsem Boží anděl, který je k tobě poslán s poselstvím od Pána. Při tehdejším pádu do hlubin ti Bůh ponechal na čas právo vládnout. Podle jeho nařízení nesmíš těm, kteří se chtějí vrátit, v tom bránit. Mohou se buď přeplavit přes vodu do Ráje anebo ty, kteří svého činu litují, pro tebe neviditelní pomocníci uspí a oni se narodí v rajských společenstvích, kde dále pokračují ve vývoji. Nová situace už započala a ty na tom nemůžeš nic změnit.

Bůh, náš Pán, chce v Ráji žijící tvory ještě jednou vyzkoušet,

jsou-li poslušní. Teprve potom se mohou vrátit do své dřívější vlasti. Odpovědnými vůdci v Ráji jsou Adam a Eva. Když budou při zkoušce dbát Božích ustanovení, bude náš Nebeský Otec považovat čas zkoušek za ukončený a všichni se mohou vrátit domů, do říší ze kterých byli vyhoštěni. Kdyby snad Adam s Evou jednali proti Božím ustanovením budou oba a všichni, kteří byli svěřeni jejich vedení tvrdě potrestáni. Museli by opustit Ráj a propast mezi tvou a naší sférou by se tak prohloubila, že by ji nikdo nedokázal překonat.

Toto poselství dostáváš, protože jsi byl určen abys je vyzkoušel. Poslouchej, v Ráji je zahrada, do které mají dovoleno vstoupit jenom Adam a Eva. Dostanou povolení vzít tě jednou s sebou. Uprostřed jsou vzácné, krásné orchideje, ale kteroukoli utrhnout je Pánem zakázáno. Mimo to tam stojí mohutná jabloň s nápadně velikými červenými jablky. Také ochutnání jablka je Adamovi i Evě zakázáno. Když se oba budou držet Božích přikázání i přes tvoje pokušení, je trest odpykán a všem obyvatelům Ráje a všem z tvé říše, kteří svého činu litují, bude dovolen návrat do Otcova nebeského domova. Když však podlehnou tvému svádění a přes výslovný Boží příkaz budou neposlušní, budou potrestáni a ty budeš nadále jejich vládce."

Lucifer vyskakuje ze země, zářící oblak zmizel a hlas zmlkl. "Slyšeli jste poselství?" ptá se svých společníků. Oni kroutí hlavami, slyšeli jenom zvláštní šumění, ale neslyšeli žádný hlas a neviděli žádný zářivý oblak. Událost způsobila v Luciferovi změnu. Ne, že by jeho nenávist a vzdor zmizely, ale byl zamyšlený a hluboko ponořený do svých myšlenek. Zřejmě si připravoval plán.

Po další krátké cestě se dostávají k jezeru, kde uprchlíci na velkém, hrubě stlučeném voru odrazili od břehu. Luciferovi společníci se chtějí okamžitě vrhnout na uprchlíky, ale Lucifer je volá zpět. Nerozumějí jednání svého šéfa.

“Velitelé”, oslovuje je Lucifer ostrým tónem, který po zkušenostech nestrpí žádný odpor, “dostal jsem právě důležitou zprávu, která od základu mění budoucnost. Budu vás o ní informovat a chci slyšet vaše mínění. Po návratu do našich domovů, které musím přiznat nejsou v porovnání zdaleka tak hezké jako tady, svoláte shromáždění, jehož se zúčastní všichni vůdci. Tam vás seznámím se svým plánem, který již v hrubých rysech vidím před sebou. Když se splní, jak si představuji”, hovoří se zlomyslným úsměvem, “tak bude budoucnost naší říše zajištěna. Potom si tady necháme od našich znovu získaných poddaných, kteří už nikdy z našeho území neuniknou, na lepších pozemcích postavit domy a později paláce. Plán se musí zdařit, nechte mne nyní o samotě, abych si mohl promyslet jednotlivé kroky.”

Zpáteční cesta je pro všechny nepříjemná. Oči si nechtějí zvyknout na temnotu, která tam vládne. Cesta vede neúprosně do tmavé, nehostinné krajiny. Obyčejně je jim zima, ale když musí obejít právě vyvřelý proud lávy, mají na čele kapky potu. Vzduch je plný pálivého zápachu síry, který nutí ke kašli. Nálada klesá. Občas potkávají obyvatele, kteří byli podle výše své viny do těchto končin vyhoštěni. Vědí jaké utrpení tito vězňové snášejí, přináší jim to uspokojení a každý výkřik bolesti na ně působí jako balzám. Jsou stále plní nenávisti.

Podle plánu se v udaný čas schází několik stovek pochybných, roztrhaných individuí na dně hluboké strže. Objevuje se Lucifer všichni zmlkají a pozorně, poslušně poslouchají. Jeho slova znějí krátce a ostře.

“Moji podřízení a spolupracovníci, jsem a zůstanu vaším pánem a velitelem. Budete nadále poslouchat mne a nikoho jiného. Trest, který byl na nás uvalen je naprosto nespravedlivý. Zasloužili si ho jiní a ne my. Zjednáme spravedlnost. Musí se nám dařit lépe než těm, kteří zbaběle utekli a teď žijí ve světle, v krásných domech. Jste s tím srozuměni?” Zvedá se nepředstavitelná souhlasná vřava,

která proniká až do morku kostí a trvá dokud Lucifer pánovitým gestem nezjednává ticho.
“Obdržel jsem od toho, který nás vyhostil, poselství. Nechci vyslovit jeho jméno, protože ho nenávidím a tato nenávist se stala smyslem a obsahem mého a i vašeho života, není-liž pravda?” A opět zaznívá nepříjemný souhlasný vřískot. “Bylo mi oznámeno, že ti, kteří uprchli z naší moci, žijí v hezké zemi a připravují se na návrat do bývalé vlasti. Tomu chceme a můžeme zabránit!” Znovu zaznívá zlověstný souhlas, který se nese až ke stěnám strže a vrací se ozvěnou zpět.
“Ten tam nahoře chce ty, kteří přišli do takzvaného ráje před definitivním návratem ještě jednou vyzkoušet, zda jsou poslušní. Když budou poslušní a neporuší dané přikázání, je jejich trest odpykán a k návratu nestojí nic v cestě a my jim nemůžeme bránit. Když se však ukáže, že jsou neposlušní, ztratí svobodu a budou z ráje vyhnáni. Tím budou zase pod naší vládou, odkud už nikdy neuniknou. Co tomu říkáte?”
Po krátké přestávce začíná hlasitá diskuze, při které nikdo druhého neposlouchá. Je slyšet nadávky a ďábelský smích a vidět divoké gestikulace při lapání po vzduchu..... až Lucifer neplodnou diskusi rázně ukončuje a vysvětluje svůj plán: “Tentokrát nebudeme bojovat násilím, ale chytrostí a lstí. Ihned po ukončení naší debaty odjedu na hranice naší země a přihlásím se jako uprchlík k převozu přes velkou vodu. Ostatní se dozvíte až po mém vítězném návratu”.
Tím je památné shromáždění ukončeno. Hlasitá a hrubá diskuse zní ještě dlouho, tišší hovor se střídá s cynickým a barbarským smíchem, hrubé nadávky a divoké posuňky ukazují radost z návratu nenáviděných uprchlíků. Tisíckrát jim splatí jejich přečin. Z očí jim září potěšení a závist, dychtivost a nenávist i obdiv pro jejich vůdce, který je přivede ke konečnému úspěchu.

9. KAPITOLA

SNAKE, PODIVNÝ UPRCHLÍK

Lucifer odešel s několika svými bližšími důvěrníky, aby jim prozradil svůj plán a poté co chytili jednoho prchajícího je posílá zpět. Lucifer se rychle převléká do jeho šatů a hned vypadá jako každý jiný uprchlík ze země Tenebrae.
Vyskakuje, utíká a přibíhá kašlajíc a bez dechu ke břehu jezera. Naproti mu přibíhají muži a představují se jako dobrovolní pomocníci. Byli schováni za velkým kamenem na břehu, takže je Lucifer - kterého teď budeme jmenovat Snake - hned neviděl. Je od nich láskyplně přijat a položen na připravené lože, aby se mohl zotavit z prodělaných útrap při zdařeném útěku.
"Jak se jmenuješ?", chtějí ošetřovatelé vědět. "Říkají mi Snake. Před pádem jsem byl vůdcem v Michaelově zemi a proto jsem byl velmi tvrdě potrestán." "Pocházíš z Michaelovi země? Doposud jsme ještě nikdy žádnému uprchlíkovi odtud nepomáhali. Buď bratře srdečně vítán!"
Snake se rychle zotavuje a je překvapen dobrým vedením této pomocné uprchlické organizace. Hlasitě vypráví jak je rád, že se po dlouhé a namáhavé cestě dostal z Luciferových rukou. Se zájmem pozoruje ostatní jak společně stavějí vor. Vstává a pilně pomáhá, což u ostatních vzbuzuje obdiv. Vor je brzy hotov a odrážejí od břehu. Zpočátku probíhá plavba v klidu, ale později přichází bouře. Čtyři cestovatelé veslují plnou silou proti se stále zvětšujícím vlnám a vor se stává jako ořechová skořápka hříčkou bouřlivých vln. Vlny se přelévají přes palubu, takže všichni čtyři mají co dělat, aby se udrželi. V této nebezpečné, nouzové situaci přebírá Snake vedení. Přebírá kormidlo a s nezvyklou šikovností řídí silnou rukou křehký vor divokými vlnami. Bouře se brzy uklidnila, jakoby ho vítr a počasí poslouchaly a další cesta

probíhala nerušeně. S obdivem pozorují ostatní tři uprchlíci Snaka, jak klidně vesluje. Ukázal se jako neohrožený vůdce a oni jsou přesvědčeni, že by bez něho břeh nedosáhli. Jsou přešťastní a při přistání si klekají a líbají zemi. Potom teprve následují pozvání obyvatel ke vstupu do přijímací haly.
Snake pozorně sleduje velkou skupinu nových příchozích, kteří si vzájemně gratulují, že se jim podařilo uprchnout z nenáviděné Luciferovi země. Jsou všichni překvapeni zprávou právě příchozích, že při jejich přeplavbě vypukla životu nebezpečná bouře. To se doposud ještě nikdy nestalo. Myslí si, že to je určitě nový Satanův pokus jak odvést uprchlíky v poslední chvíli od cíle. Velmi rychle se rozneslo s jakou šikovností Snake vor řídil. Všichni ho pozorují s respektem.
Přivítání probíhá jako vždy. Když pak kníže Adam a Ismael procházejí řadami nově příchozích, zůstávají stát u Snaka, který se sám představil. Při podávání rukou cítí zvláštní čerstvou sílu, která z tohoto nově příchozího vychází. Okolo stojící je obstupují a nadšeně vyhlašují, že jenom díky Snakeovi jsou tady.
“Díky Snaku”, oslovuje ho Adam, “slyším o tobě tolik dobrého. Chtěl bych tě pro začátek u nás ubytovat. Počkej na mne po uvítání, půjdeme potom spolu ke mně domů. Paní Eva bude také určitě ráda, když zůstaneš nejprve u nás.”
Na Ismaela to udělalo veliký dojem a předsevzal si, že se pokusí navázat se Snakem bližší vztah a že ho pozve k sobě. Po uvítání se Snake s pomocí ostatních přestrojil a jde s nimi. Hovoříce přecházejí zahradu podobnou parku, která obklopuje Adamovu vilu. Je vidět, že jsou si vzájemně sympatičtí a když se Snake obdivuje nádherným květinám a udržovanému trávníku, je sémě přátelství zaseto.
Paní Eva se s rozkoší prochází v ovocném sadu. Jabloně jsou právě v plném květu. Je to nádherný pohled na svítící, bílé a jemně růžové, otevřené květy. Snake pospíchá k prvnímu stromu

a zdvihá ruku k větvi, která je osypaná květy jako kytice a jakoby s úsměvem se k němu něžně sklání. Zdá se, že si teprve teď všiml Evy, která k němu přichází.
"Paní kněžno," začíná mazlivým hlasem, "promiň, že jsem nejprve pozdravil tyto nádherné květy a teprve teď jsem si tě všiml. Je to velice dávno, co jsem podobné kvetoucí nádheře mohl říkat, že je moje. Byl jsem vždy zapálený sadař, který prožíval a obdivoval celý vývoj od pupence ke květu a k šťavnatému plodu."
"Adam mi o tobě vyprávěl," říká mu Eva, "velice nás těší, že u nás zůstaneš. Podobné zájmy přinášejí obyčejně stejné sklony a názory. Jsem ráda, že se mohu s tebou pobavit, protože našemu knížeti pro můj sklon k pěstování jabloní nezbývá mnoho času. Ukážu ti ještě jiné druhy".
Adam je s úsměvem následuje. Oba jsou velmi rychle zapředeni do odborného rozhovoru a on je rád, že uposlechl vnitřní hlas, vzít Snaka k sobě. Po chvíli přerušuje Eva obchůzku a zve oba na terasu k občerstvení.
"Vezměte si toto jablko, je z poslední sklizně a je ze stromu s jemně růžově zbarvenými květy." Všichni tři s požitkem ochutnávají lahodný plod. Snake nešetří slovy chvály pro vysoce postavenou hostitelku. Přiznává, že před vyhoštěním málokdy ochutnal jablko s podobnou chutí. Jen jednou, vzpomíná, vypěstoval ještě chutnější druh. Strom byl krásnější než ostatní a v chuti plodů nepřekonatelný. Ukázalo se to už na tvaru koruny a dokonce i listy měly jiný tvar. Nebyly vejčitého tvaru, ale končily vpředu jemnými zoubky ve tvaru korunky. I plody měly tvar podobný koruně. Zdálo se mu jakoby po pozření dosáhl vyššího poznání. Na otázku zda podobné stromy také rostou v této šťastné zemi, odpovídají oba záporně, ještě o tom nikdy neslyšeli.
Po zajímavém rozhovoru ukazuje Adam příchozímu místnosti pro hosty. "Tady můžeš nějaký čas bydlet a těšit se ze svého štěstí. Odpočiň si od prožitých útrap. Začíná pro tebe nový a důležitý

úsek života. Je to poslední stupeň před vstupem do staré vlasti. Bůh tě ochraňuj", říká Adam a nechává ho o samotě.
Žehnající věta: "Bůh tě ochraňuj" byla pro Snaka příliš. Sotva Adam odešel a on je sám v místnosti, měl co dělat, aby nezvracel. "Taková nemožná bigotnost od tohohle balíka!" nadává. "Při každé příležitosti se musí obracet slovy na toho tam nahoře, jehož Jméno nechci vůbec vyslovit. Jinak," rozebírá situaci, "mohu být s tím, čeho jsem dosáhl, spokojen. Celá cesta se vydařila. Nápad s tou bouří byl výborný. Nevěděl jsem, že mám takovou moc nad všemi živly. Na můj pokyn se bouře uklidnila a mohli jsme nerušeně veslovat dál. Ten trik vzbudil velkou pozornost, musím to lstivě a chytře využít, abych dosáhl svého cíle. Potom uvidí všichni, kteří
z mé říše utekli, jaký jsem opravdu, ha, ha, ha! Nemám ještě přesný plán, ale určitě dostanu dobrý nápad. Podaří se mi dosáhnout, aby tato povídavá a příchylná Eva ochutnala v Rajské zahradě jablko a v tom okamžiku jsem vítězem. Už se na to moc těším!"
Snake si lehá na pohovku. Hlavou mu víří myšlenky. Plánuje příští kroky, hned je zase zavrhuje a vymýšlí nový způsob. Přiznává sám sobě, že se mu v Ráji líbí více než v jeho vyhnanství v zemi Tenebrae. Přemýšlí o nespravedlnosti vyhoštění z Božího duchovního světa a znovu v něm plane nenávist, když si uvědomuje rozdíly v obdrženém trestu. "Použiji celou svoji sílu a chytrost, abych plánovanou zkoušku vyhrál," hovoří polohlasně pro sebe. "Vojsko a válka tehdy nestačily, tak teď musím jednat opatrně, rozvážně a vychytrale! Konečně, jsem přece otcem lži. Ta mi musí pomoci při mojí falešné hře, aby byl učiněn konec tomuto bezpráví. Už se ukazují první úspěchy, když jsem hovořil o květech toho stromu. Popsal jsem podle mých představ zvláštní druh jabloně se zvláštními listy a plody. Až si vynutím přístup do Rajské zahrady, zmámím smysly svých hostitelů, aby si mysleli, že mají opravdu před sebou strom se zázračnými jablky, po jejichž

požití dosáhnou vyšší moudrost a nové vědomosti. Musím si však dát pozor na Ismaela, nesmí v žádném případě vytušit kdo jsem. Možná, že je i Irmín v blízkosti? To bych musel být zvlášť opatrný, protože mi svou vrozenou kritičností v minulosti již pokazil mnohé plány.

10. KAPITOLA

NAŠEPTÁVÁNÍ

Snake se tak dobře a snadno se všemi sžil, že ho knížecí pár požádal, aby se usadil v jejich blízkosti. Adam mu přenechal velký díl svého parku a při stavbě jeho domu ho podpořil posláním pomocníků. A tak si Snake v krátkém čase postavil hezký dům. Když ho jednou Fontan navštívil byl překvapen jeho nápaditým a uměleckým uspořádáním. Kněžna Eva už také Snaka často navštívila, aby se s ním poradila, kam by měla jednotlivé rostliny zasadit, aby dobře rostly. Je bezesporu, že on má šťastnou ruku ve všem co podnikne.

U Adama se také velmi dobře zapsal pochlebováním a lísáním. Velmi často jsou spolu v důvěrném rozhovoru, kde probírají problémy a vyměňují si názory. Adam je překvapen hlubokými vědomostmi svého nově získaného přítele a nechává si od něho poradit. Jeho rady jsou vždy dobré, jeho odhady situace jsou vždy přesné a vše se splňuje, jak Snake předpověděl.

Adam chtěl nejprve jako svého zástupce ustanovit Ismaela, ale teď se rozhodl nabídnout toto místo Snakeovi, i když se on o tuto hodnost nijak zvláště nezajímá. Naopak je vůči všem a zvláště vůči Ismaelovi velmi zdvořilý a milý. O své minulosti mluví málo a nerad. Prožil a musel se vypořádat s tolika těžkostmi a nerad o tom mluví. Už se nezmiňuje o tom, že pochází z Michaelovi země, jak to tehdy vyprávěl spoluuprchlíkům. Žije v přítomnosti a minulost budiž zapomenuta, jsou jeho slova na toto téma. Obyvatelé si příjemně krátí čas vzájemnými návštěvami a udržují tak pohostinnost a přátelství. Chytrý Snake je vítaným hostem. Dnes ho očekávají u Ismaelů. Při této příležitosti by chtěl učinit rozhodující krok k dosažení svého cíle. Přátelským dotazem si ověřil, že dnes večer budou přítomni Valentin a Marta, zatímco

Irmín zůstává doma. Cítí se před ním stále nejistý a když je o něm někde řeč, je při všech svých podnicích dvojnásobně obezřetný. Nemá sice žádný důkaz o tom, že by mu Irmín nedůvěřoval, ale vystupuje jistěji a s jistotou vítězství, když tento nepříjemný zvědavec a slídil není přítomen.
Snaka také zneklidňuje Miriam, Irmínova žena. Když se však zamyslí tak nevěří, že by se přímluvy a orodování téhle pobožnůstkářky mohly rozšířit až sem do Ráje.
Bůh si přeje od Adama a Evy, co se týče poslušnosti, jasné, jednoznačné a neovlivněné rozhodnutí. Ale přesto je lepší, když se chytře, lstí a opatrností, vyhne všem nebezpečím neúspěchu.
Všech pět účastníků dnešního setkání je už pohromadě. Ismaelovi dávají najevo radost ze setkání se Snakem a nad příchodem Marty a Valentina. Hovoří se o všem možném. Ismael sděluje, že dnes přišli noví uprchlíci, pocházející ve většině z jeho bývalé země, a že některé dokonce osobně znal z Ambrosie. Několik pocházelo také z Gabrielovy země, kde se pod velením hraběte Rossiho zúčastnili revoluce. Poprvé přišli dva, kteří oznámili, že dříve bydlili v Lucienu. To byla senzace, protože doposud neuprchl žádný přímý poddaný neblahého Lucifera.
Všichni přijali zprávu s potěšením. Paní Ismaelová se radostně usmívá a vesele poznamenává: "Vidíte to je důkaz, že návrat do naší vlasti už není daleko. Těším se už na Ambrosii jak budu šťastnou kněžnou." Ismael je výrokem své ženy viditelně polekán. Snake, jako ostražitý pozorovatel, to čte z výrazu jeho obličeje. Ismael okamžitě ujišťuje, že on sám je se svou nynější situací spokojen a že netouží po získání starého titulu.
Snake je útěkem, který se podařil jeho přímým poddaným vnitřně znepokojen, ale nedává na sobě navenek nic znát. Vnitřně však zuří nad neschopností svých pomocníků, kteří nechají dokonce jeho vlastní poddané uprchnout. Je jenom jedna cesta, jde mu hlavou: musí svůj záměr co nejrychleji uskutečnit, jinak

je nebezpečí, že prohraje. Mezitím se hosté rozdělili do dvou skupinek. Snake navrhuje paní Ismaelové procházku zahradou. Ona je viditelně potěšena, že může hovořit o samotě s tímto zdvořilým a důvtipným mužem.
“Úctyhodná paní hostitelko”, hovoří Snake mazlivým hlasem, “chtěl bych dokonce říci úctyhodná kněžno, protože ti vlastně tato hodnost náleží, vždyť jsi byla pro tento úřad a postavení stvořena. Vidím, že se ti stýská po Ambrosii a po obyvatelích, kteří zůstali. Určitě jsou všichni smutni, že jsi se ještě nevrátila. Měli bychom návrat z naší strany urychlit. Možná, že Bůh právě na to čeká a je smutný z naší neschopnosti a lenosti. Zpočátku sice říkal, že nemáme jíst ze stromu poznání, to je totiž ta jabloň v Rajské zahradě. Dosáhnout tak velkého poznání dříve, by bylo jistě předčasné, nebyli jsme k tomu ještě zralí. Mimoto jsme potřebovali čas, aby se vrátily řady uprchlíků z Tenebrae. Teď jsem ale přesvědčen, že nadešel čas, kdy musíme udělat rozhodující krok.
Po zralé úvaze si myslím, že při příští návštěvě v Rajské zahradě by měli Adam a Eva z té jabloně ochutnat. Tím dosáhnou nových vědomostí a budou nám moci říci, co máme udělat, abychom pokud možno rychle postoupili vpřed. Myslím si, že takové přikázání má platnost jenom v určitém časovém úseku. Poté se člověk musí nové situaci přizpůsobit; to je můj názor.”
Paní Ismaelová byla zpočátku rozhovorem trochu polekána, ale pak s vnitřním přesvědčením přisvědčuje. “Také jsem o tom přemýšlela,” šeptá plná hrdosti, že i ona byla zasvěcena do těchto myšlenkových pochodů. “To mi ale Eva musí přinést orchideje, které tam kvetou. Poprosím ji o to, chybějí mi v zahradě. Už vím docela přesně kam je zasadím. Máš pravdu Snaky; hovoří trochu milostivě, podobně jako hovořívala, když byla kněžnou; musíme něco podniknout. Bůh miluje odvahu a rozhodnost. Nehledě na to, že jsem to dlužná svým krajanům, kteří se už jistě těší na náš návrat.”

Po těchto chytrých slovech je Snake z paní Ismaelové radostí bez sebe a dává jí děkovný polibek na nastavenou tvář. “Lepší bude mužům zatím nic neříkat. Celá akce by měla být zahájena ženami. Posledně to bylo právě obráceně. Muži následovali Lucifera a způsobili všem neštěstí. Tentokrát by měl být rozhodující krok podniknut ženou a ona by mohla získaným poznáním všechny zachránit. Radil bych vám, paní kněžno, prohovořit celý plán jen s paní Evou.”

Snake končí procházku s paní Ismaelovou, která byla pro něho velmi důležitá, hřejivým podáním ruky, když jí předtím pohlédl zcela zblízka do očí, až se zachvěla.

Potom se oba vracejí k ostatním. Paní Marta hovoří o dětech. Valentin se těší z přítomnosti svého otce Irmína. Paní Ismaelová vypadá unaveně; uzavřena do sebe se neúčastňuje rozhovoru. Brzy nato přátelské setkání končí. Hosté se loučí s vděčností, dobře naladěni.

11. KAPITOLA

IRMÍNOVA NÁMITKA

Od chvíle, kdy Snake ví o přítomnosti dvou uprchlíků z Lucienu, je neklidný. Navenek se ovládá. Hovoří si zuřivě pro sebe, když je sám doma. Nadává oběma zrádcům, ale i neschopným vůdcům, kteří nemohli ostudnému útěku zabránit. Ukáže těm slabochům a ničemům! Jeho hněv stoupá. Trhá si vlasy a poráží nábytek. Vymýšlí a zavrhuje plány. Za okamžik se uklidňuje a ovládá se. Je rozhodnuto, vidí jasně před očima další běh událostí. Rychle uklízí místnost, jde ven a trhá květiny, které v naprostém klidu rovná do velice krásné kytice. Aby Evu kytice, kterou ji přinese omámila, mluví ke každé květině a hladí ji ze všech stran.
Našel opět vnitřní rovnováhu a chce rychle jednat. Je to urychlená předehra k důležitému podniku, od kterého závisí jeho vlastní budoucnost a i budoucnost jeho říše.
Evu nachází samotnou před jejím palácem. Jak ho Eva uviděla, rychle mu běží vstříc a s úsměvem mu hrozí ukazováčkem. "Moje přítelkyně Ismaelová mi už všechno vyprávěla," říká tlumeným hlasem trochu rozzlobeně, "je to přesně také moje přání! Proč jsi o tom nemluvil nejprve se mnou? Nejsem snad tvoje kněžna, tvoje důvěrná přítelkyně? Toužím již dlouho ochutnat to pohádkové jablko. Teď, když říkáš, že tím se zvětší naše poznání, nemůže mi v tom nikdo zabránit."
"Milá Evo," odpovídá Snake s rozzářeným úsměvem, "neodvážil jsem se ti o tom zmínit, protože nechci ničeho dosáhnouti bez Adamova vědomí. Jsem šťasten, že tak rozumně reaguješ. Vy ženy jste moudřejší než my, muži. Ještě jsem ti však neřekl všechno. Podívej se sem, tady dovnitř! V této kytici, která je důkazem mé oddanosti a přátelství k tobě, chybí něco královského, totiž orchidej, která kvete jen v Rajské zahradě. Když jsem se nedávno sám procházel podél oplocení Rajské zahrady, viděl jsem zcela

jasně, že uvnitř kvetou nádherné orchideje. Jako ochutnání jablka přinese poznání a moudrost, tak ten, kdo první utrhne orchidej, bude obdařen krásou. To by byl čin hodný tebe. Jsi sice již teď velmi krásná, takže je těžké ti ještě krásu přidat, ale která žena nemiluje tuto vlastnost jako něco nejvyššího? A tak bys byla navždy nejkrásnější."

Paní Eva se přestala zlobit a je novinkami uchvácena. Usedají na lavičku s krásným pohledem na stromy v parku. Snake ještě jednou vypráví a zdůrazňuje poslouchající, jakoby očarované Evě o jablku poznání, a že podle jeho mínění je nejvyšší čas k ochutnání jablka a k utržení orchideje.

Vypráví, že Bůh přímo čeká na odvážný čin, který urychlí vývoj. Dosavadní přikázání mělo platnost určitý čas, ale teď, když se poměry změnily, ji samozřejmě ztrácí. Eva při každém slově souhlasně přikyvuje. Teď je jí všechno nad slunce jasné. Je velmi potěšena, že právě ona učiní první krok v dalším vývoji.

Ví už přesně jak. Půjde hned k Adamovi a vyzve ho k procházce Rajskou zahradou. Právě dnes se to hodí, protože nemají žádné vládní povinnosti. Loučí se rychle se Snakem. On by nejraději šel s ní, ale když ho nepozvala, jde domů a intenzivně se snaží Evu a Adama duchovně ovlivnit.

Přesto, že nebylo domluveno žádné setkání s Nebeským poslem, svolil Adam k procházce Rajskou zahradou. Kdykoliv vstoupí do tohoto malého nebe, dostává zvláštní náladu. Vzduch voní květy a z větví rozložitých stromů zní veselý ptačí zpěv. Přicházejí k místu, kde z rozdvojených větví stromů visí dolů překrásné orchideje, svítící všemi barvami. Eva se rychlým krokem přibližuje k první intensivně červeně zářící orchideji a chce jí utrhnout. Polekaný Adam jí v tom zabraňuje. "Jak si to představuješ? To přece nesmíme!" Odtahuje Evu pryč a rozzlobeně na ni pohlíží.

"Ale Adame, měj rozum. Přikázání platilo doposud, ale teď už neplatí," odpovídá Eva. "I Snake říká, že utržení orchideje a

ochutnání toho zvláštního jablka nám udělá dobře. Neřekl ti to, protože jsi tvrdohlavý," brání se a ospravedlňuje Eva. Tluče jí srdce, jdou dál, ale vysněnou květinu se jí nepodařilo utrhnout. Přicházejí k jabloni s červenými, korunkou zdobenými jablky, jež vyzařují majestátní klid.

"Myslí Snake opravdu, že bychom to měli zkusit? Přede mnou se o tom nikdy nezmínil", říká už zase klidný Adam. Mluví tiše, jakoby sám k sobě. U příštího jablka Eva opět vztahuje ruku, ale Adam ji znovu zadržuje. Tentokrát je jeho zásah mírnější. Je překvapen, že by s tím Snake souhlasil, ale má k němu plnou důvěru. Konečně dostává spásný nápad: "Evo, je možné, že bych chtěl dostat slíbené poznání a moudrost, abych mohl našemu lidu pomoci. Proč bychom chtěli urychlit svou cestu do nebeských výšin, když se nám tady v Ráji tak líbí? Počkejme raději, až nám Bůh dá k odchodu znamení."

"Podle Snaka je čas, kdy máme jednat, naplněn. Myslí si, že Bůh čeká na náš odvážný čin. Máme jako vůdcové povinnost se o náš lid co nejlépe postarat. Ty sám jsi na posledním shromáždění slíbil, že vývoj urychlíš, tak to udělej!" Připomíná mu Eva. Adam ale zůstává pevný, čas není pro něho ještě zralý. Je však připraven ke kompromisu. Svolá nové shromáždění. O tak důležité věci nechce rozhodovat sám. To shledává za rozumné i Eva a tak se domlouvají co učiní. Je zřejmé, že se Adam učiní tento rozhodující krok.

Ihned po návratu rozesílají posly na všechny strany, aby se rozhodujícího shromáždění zúčastnilo co nejvíce obyvatel.

Snake navštěvuje Adama v zahradě. Je znatelně rozčarován, že nevidí na Adamovi žádnou změnu. Ale po několika slovech cítí, že je Adam vnitřně přesvědčen. A tak moc nemluví a nepřemlouvá, semeno vzejde samo. Naopak ho chválí, že jedná moudře, když nejedná zbrkle. A vůbec, život tady je tak příjemný, proč spěchat. Postoj Snaka nutí Adama, aby ho přesvědčil, že musí jednat a to hned.

“Ty víš Snaku, že mám velký pocit zodpovědnosti. Nedávno jsem slíbil, že vývoj urychlím a tak to také provedu. Sám jsi říkal, že opravdu musíme tento krok učinit. Ne, prosím tě nechtěj mne přesvědčovat tvými argumenty o opaku!” Oba se ještě chvilku dohadují, Snake se na oko tváří, že má určité obavy. Říká na příklad: “měl bys možná opravdu ještě počkat”, ale poté zase souhlasí s provedením plánu. Snakeovo lstivé jednání přesvědčilo Adama, že celý plán pochází od něho samotného a že musí být co nejrychleji uskutečněn. Když se rozcházejí jsou oba velmi spokojeni. Adam má už teď radost, protože je přesvědčen, že jeho plán bude na shromáždění přijat. Snakeovi se také ulehčilo. Cítí trochu nejistotu, bude muset zůstat v pozadí, co kdyby se shromáždění zúčastnili i oba uprchlíci z Lucienu. Nesmějí ho v posledním okamžiku poznat, to by mohlo celý plán pokazit.
Ve stanoveném čase přicházejí ve skupinách obyvatelé do velkého sálu. Snake se nenápadně posadil tak, aby každého příchozího viděl. S ulehčením zjišťuje, že ti dva uprchlíci z jeho vojenského jádra nejsou přítomni. Ale Irmín je přítomen, viděl ho jak přišel společně s Martou. Valentin zůstal pravděpodobně doma. Byl by raději, kdyby býval Irmín, s kterým má špatné zkušenosti, zůstal doma, ale on sám nemůže všechny ostatní přemluvit. Je cítit, že všichni očekávají něco velkého. Rozneslo se, že Adam nalezl jistou cestu, jak se co nejrychleji vrátit do Nebeské vlasti. Všichni jsou vzrušeni a hovoří velmi nahlas, takže Adam musí déle čekat než nastane klid, aby mohl promluvit.
“Moji milí, chtěl bych vás požádat o souhlas k provedení svého plánu. Daří se nám všem dobře a jsme za to vděční. Před krátkým časem jsem tady na tomto místě slíbil, že se zasadím o to, aby naše další cesta byla urychlena. Stále přicházejí nové skupiny z tmavé Tenebrae a sazují se u nás. Zůstáváme však na stejném vývojovém stupni. Bůh určitě čeká, že něco podnikneme z vlastního popudu. Dřívější přikázání, že v Rajské zahradě nesmíme trhat orchideje a jíst jablka ze stromu poznání, bylo správné. Všechno nasvědčuje

tomu, že Bůh čeká na náš další krok. Když ochutnáme to jablko, dostane se nám moudrosti k dalšímu kroku správným směrem. Již jsem měl plán, ale vždy mi chybí ten poslední článek. Nemyslíte, že vás budu moudře vést přes zbývající překážky, když ochutnám jablko ze stromu poznání?" Všichni souhlasně přizvukují. Adam hovoří dál: "Netěšíte se na návrat do naší Nebeské vlasti?"
Znovu se ozývá souhlas, tentokrát hlasitěji než předtím. Adam pokládá přítomným třetí otázku: "S vaším souhlasem učiníme odvážně rozhodující krok. Je snad někdo mezi vámi, kdo je proti? Ať se přihlásí."
Všichni souhlasně tleskají a jsou nadšeni, ale někdo se hlásí zvednutím ruky. Je to Irmín. Čeká chvíli, než se sál uklidní.
"Velký kníže, milí spoluobyvatelé, jsem proti. Myslím si, že bychom měli počkat. Adam určitě dostane v pravý čas znamení co má činit dále, aniž by musel přestupovat Boží přikázání."
V hlasitém nesouhlasu přítomných není slyšet jeho další slova. Shlukují se okolo něho a mluví jeden přes druhého. Před tak velkou převahou Irmín kapituluje. Když se poté znovu hlásí ke slovu a dává svůj souhlas, tak ho všichni nadšeně chválí. Shromáždění je tak nadšené a plné radosti, že se nedá už utišit.
Irmín se ale přesto necítí po svém rozhodnutí dobře, ale nemůže být kazimír. Přesto se mu nedaří uklidnit své špatné svědomí.
Po shromáždění zůstávají Marta a Irmín ještě chvíli s Ismaelovými. Obě ženy se těší, že ještě před cestou do nebeské vlasti si zasadí orchideje. Marta a Irmín poté odcházejí domů s velice rozdílnými pocity.

12. KAPITOLA

"KDO NEDODRŽÍ BOŽÍ PŘIKÁZÁNÍ...."

Čas rychle uplynul a návštěva Rajské zahrady se může uskutečnit. Ještě je třeba vyřídit několik vládních povinností, uvítání a usídlení nových uprchlíků. Snake, který žije v neustálém strachu, že se jeho plány v poslední chvíli zhroutí, se uklidňuje. Nenechává svou radost na sobě znát. Ví, že nastala velmi příznivá doba k zničení tohoto nenáviděného Ráje. Ve skutečnosti se mu tady nelíbí. Všechny nenávidí! Všechny přivede do záhuby!

Rozhodující hodina se blíží. Knížecí pár se připravuje k významnému kroku. Mnozí obyvatelé chtějí Adama a Evu doprovodit až ke vchodu do Rajské zahrady. Chtějí být přitom, kdy začne platit nové poznání a moudrost a možná, když budou tak blízko, jako první z poznání čerpat.

Knížecí pár zve Snaka, aby je do zahrady doprovázel. Chtějí, aby jim svým znaleckým okem ukázal to pravé jablko poznání. Navenek se tváří nad pozváním rozpačitě, ale uvnitř jásá a pozvání navenek váhavě přijímá.

A tak se všichni tři vydávají na cestu k Rajské zahradě. Po cestě se k nim přidávají mnozí obyvatelé. Cesta trvá trochu déle, protože dělají dvě přestávky k odpočinku. Při každém zastavení se k nim přidávají další skupiny obyvatel. S poslední skupinou přichází také Irmín s celou svou osadou, s Martou a Valentinem, Fontanem a Elizabetou. Celá společnost je ve zvláštní náladě, v očekávání co přijde, s vnitřní radostí spojenou s obavami před neznámým. Irmín nemá dobré svědomí. Navenek dal sice svůj souhlas, ale uvnitř se necítí dobře, i když se mu celá situace nezdá tak důležitá. Je škoda, že se mu v posledním čase nepodařilo navázat duchovní spojení s Miriam. A tak nezná její názor. Nebo přece...? Jeho nitro mu stále říká, že tento krok nedoporučuje. Neměl její vnitřní cit vždy pravdu? Všichni okolo něho jsou plní naděje, nemůže jim přece

kazit radost. Ale vnitřní hlas je velmi citlivý orgán, nenechá se tak lehce oklamat. S těžkým srdcem tedy zůstává při svém slovu. Adam si při odpočinku potřásá se všemi rukou a teď se blíží také k Irmínovi. Irmínovi je to nepříjemně, ale neodvažuje se již zasahovat do započatého plánu. Snaží se tvářit přívětivě.
Ozývá se povel k pokračování v cestě. Všichni vstávají a volně se řadí za knížecí pár a Snaka. Ti tři již prošli široce otevřenou branou Rajské zahrady. Tiše a beze slov se zástup zastavuje.
Eva předbíhá své dva průvodce a rychle se blíží k prvním orchidejím. Nemusí se už rozmýšlet. Příslib, že když jako první utrhne orchidej, bude krásná na věčné časy, ovládá její myšlenky. Nevidí před sebou nic jiného, všechno ostatní pro ni ztratilo význam. Sahá po první nádherně zářící květině a ulamuje ji. Nestává se nic - drží květ v obou rukou a mazlí se s ním zářícíma očima. Potom ji jde ukázat svým průvodcům. Adamovi se viditelně ulehčilo, že se po tomto zakázaném činu nic nepřihodilo.
“Evo, jdi ukázat tu nádhernou květinu těm, co čekají venku”, šeptá jí Adam. “Řekni, jak jsi ji bez jakýkoliv zábran utrhla. Uklidní to ty, kteří se ještě potají strachují. Musím se přiznat, že i mně spadl kámen ze srdce, když se nic nepřihodilo.”
Eva utíká plná radosti ke vchodu a už zdálky mává čekajícím rudou orchidejí. Přijímají ji s nadšením. Paní Ismaelová svou přítelkyni objímá a gratuluje jí k odvážnému činu.
Eva se ale nezdržuje a zase se rychle přidává k Adamovi a Snakeovi. Že ustal jindy všude znějící ptačí zpěv, si ve spěchu nevšimla. Nachází oba zahloubané do rozhovoru před zakázanou jabloní.
“To jsou přesně takové plody, jak jsem si je po vašem vyprávění představoval,” poznamenává Snake s trvajícím obdivem a pokračuje dále jako by zaklínal: “Po požití tohoto jablka budete požehnáni poznáním a Boží moudrostí. Teď rozumím proč vám to bylo doposud zakázáno. Museli jste se nejprve v klidu připravit

a změnit. Teď jste ve svém vývoji dosáhli takového stupně, že je i vaše nitro zralé pro tento požitek. Byla by to přímo hloupost neučinit tento malý krůček. Získáte moudrost, abyste nás mohli v budoucnu lépe vést."

Eva odvážně natahuje ruku k prvnímu krásnému jablku. Malou chvilku váhá - je tísnivé ticho - bere jablko do ruky, otáčí jím a rudé jablko jí leží v dlani pravé ruky. Bez zdráhání dává jablko k ústům a zakusuje se do něho až vystříkla šťáva. Druhou stranu jablka potom nabízí Adamovi, aby také okusil. Adam již neváhá a ochutnává zakázaný plod. Snake je pozoruje se zvláštně skelnýma očima. Krátkou chvilku všechno zůstává jakoby němé a tísnivě tiché, takže se oba nestačí ze svého činu radovat. Náhle se zvedá vítr, který ohýbá vršky korun stromů. Nárazy věru jsou stále silnější a v kratších intervalech. Zvedá se orkánu podobná bouře. K zemi padají větve a celé stromy. Adam a Eva se musejí padajícím větvím vyhýbat, aby nebyli zasaženi. Naplněni strachem hledají cestu ven, vítr jim trhá šaty z těla, takže brzy stojí nazí, svlečeni živly rozhněvané Boží přírody. Snake stojí opodál s ďábelskou grimasou ve tváři. Z očí mu srší nenávist a opovržení a škodolibě se směje."

Adam s Evou jsou jako zmrazení. Potom zbrkle prchají ze zpustošené zahrady. Hledají ostatní, hledají ochranu.

Prchají jakoby o život přes padlé stromy a hromady větví, štváni pronikavým smíchem Snaka. Zatímco se stávají stále ošklivějšími, roste postava jejich pronásledovatele do gigantických rozměrů, až se jim zjevuje jako překypující souhrn nenávisti a zloby. Kdo je tento tak magicky změněný Snake? Náhle v něm Adam poznává Lucifera, pána podsvětí. Říká své odhalení Evě a oba jsou otřeseni. "Jak jsme mohli být tak hloupí, běda, běda!" Oba padají na zem, ale Lucifer je divoce tluče a žene je dál.

Obě znetvořené, napůl bezvládné bytosti spěchají se stále přibývající temnotou k východu, kde je čeká divoce vřískající a

nadávající zástup. Ze všech stran jsou slyšet výkřiky bolesti. V temnotě se objevují světlé body. Jsou to hořící pochodně v rukou Michaelových andělů, kteří se stavějí před vchod do zahrady. Všichni vědí, že za svou neposlušnost stojí před velkým Božím soudem.
Orkán se uklidňuje. Zaznívá burácení hromu a ozývá se bázeň vzbuzující Boží hlas: "Vy neposlušní, vy odpadlíci! Nejste schopni mne poslechnout ani v maličkostech. Lituji, že jsem vás stvořil. Pryč s vámi do země temnoty, která byla stvořena pro Lucifera a jeho stoupence. Od nynějška tam budou vaše obydlí. Teď nás odděluje tak hluboká propast, že ji nikdo z vás nedokáže překonat. Chtěl jsem vás dovést zpět do ztracené vlasti, kterou jste již jednou svou neposlušností ztratili. Všechno jste si zavinili a prohráli sami, pryč s vámi!"
Po těchto hrůzu působících slovech, vynesených s neoblomnou přísností se opět zvedla prudká, orkánu podobná bouře. Země se otřásá, otvírá se a výkřiky bolesti obyvatelů znějí stále tišeji. Po skupinách je pohlcuje země.

3. DÍL

NAZPĚT DO OTCOVSKÉHO DOMU

1. KAPITOLA

MIRIAMINO VIDĚNÍ

Zpráva o novém selhání se setkala v Nebeských domovech s velkým zděšením. Všichni byli přesvědčeni, že tentokrát vyhnanci s lehkostí složí zkoušku poslušnosti. Obyvatelé mnoha měst začali už připravovat přijetí navrátilců. V Ambrosii zkoušeli veselé písně a kolové tance. Aréna už byla nádherně vyzdobena. Tu přišly zprávy o novém selhání. Nikdo nechtěl věřit a Otakar odhodlaně zkoušel se svým sborem dál. Ale objevil se posel z vládního paláce, dal znamení dirigentovi, aby přerušil zkoušku, že má důležitou zprávu. Je to zdrcující poselství.

"Milí přátelé", oznamuje potom všem smutně, "naši otcové a sourozenci nesložili zkoušku, kterou jim Nebeský Otec uložil. Byli znovu neposlušní a byli proto vyhnáni do temné říše, kde si odpykává trest Lucifer se svými stoupenci a teď bude vládnout i jim. Běda jim! Je to nepochopitelné. Jdu do města, abych se dozvěděl podrobnosti."

Do této chvíle vesele zpívajících se zmocňuje zděšení. Jak mohli být zase nevěrní? Nikdo tomu nerozumí. Otakar zašel s poslem ve městě ihned do vládní budovy. Je vidět, že se zpráva již rozšířila. Vládne bezradnost, diskutující potvrzují šokující zprávu. Otakar je ihned přijat. Jeho přítel z mládí ho vítá s vážným a zároveň soustrastným výrazem ve tváři. Ví jak se Otakar těšil na návrat svých milých. "Milý příteli", hovoří k němu, "tvůj zármutek je pochopitelný. Ta zpráva nás ranila všechny. Jak je možný tak náhlý neočekávaný zvrat! Jak bude tvá matka Miriam zklamána! Michaelův bojový anděl, který byl při tom, nám vyprávěl jak to doopravdy bylo."

Otakar se dozvídá podrobnosti o neštěstí. Když mu vyprávěli jak obyvatelé Ráje žili šťastně, že jenom museli být poslušní příkazu

a neochutnat jablka ze zakázaného stromu, nemohl pochopit, jak je možné, že nedokázali dodržet tak jednoduché Boží přikázání. Při vyprávění, jak došlo k pokušení ze strany přestrojeného Lucifera, se neudržel a začal nahlas obviňovat toho falešného, sprostého, ničemného, bývalého Božího nositele světla. "Tak nízko jsi klesl! Nemohl jsi ve své pýše dopustit, aby se kající z tvé říše vypracovali ke světlu. Jsi věčný strůjce nepokoje. Tehdy jsi připravil a uskutečnil občanskou válku, prohrál jsi a byl jsi za to potrestán, ale moc málo, takže jsi použil čertovskou lest a satanské zlo, když ti tehdy zbraně vypověděly.

Teprve teď to vidím jasně. Přesto, že jsi tak zkažený, byl jsi použit v plánu záchrany našeho Nebeského Otce. Náš Nebeský Otec se chtěl malou zkouškou přesvědčit, zdali si vyhnanci po všech pokušeních přejí jenom jedno, to nejnaléhavější: státi se znovu Božími dětmi. A pak jsi přišel ty s tvojí chladnou zlobou a vypočítavou lstí a svedl jsi lehkověrné lží a podvodem k nechtěné neposlušnosti vůči Bohu. Plán se ti zdařil, dosáhl jsi, že nikdo z tvé říše neutekl. Běda těm, kteří se dostali do tvé moci!"

Na citlivého Otakara padl zármutek a oprávněný hněv a začal hořce plakat. Okolostojící si také všichni otírají oči. Otakar se loučí s přáteli. Musí k matce, aby jí sdělil bolestnou zprávu. Obyvatelé údolí se ještě o smutné události nedozvěděli, protože v klidu a pokoji vykonávají svá zaměstnání.

Miriam není v zahradě ani ve skleníku. Ve velké obývací místnosti právě Gabriele vypráví o zdrcujícím vidění. "Viděla jsem velký zástup jak stojí před nádhernou zahradou. Jasně jsem rozeznala Irmína. Zpočátku byli všichni v radostném očekávání. Potom se scéna náhle změnila. Zvedl se prudký vítr a strhal jim šaty z těla a byli nazí. Jejich těla se proměnila v ošklivé znetvořené postavy. Bylo náhle pochmurno a šedivo. Andělé bojovníci s hořícími pochodněmi se postavili před vchod do zahrady. Slyšela jsem bědující výkřiky a mohutný hlas přehlušující orkán, který slovy

“Pryč ode mne!” nešťastníky svrhl do temnoty. Současně se otevřela země a zástupy pohltila.”
Miriam si vstoupivšího Otakara nevšimla. Plná starosti a žalu se opřela o Gabrielu, která se ji snažila uklidnit. “Třeba je to nepravdivý sen.” Tu přistupuje Otakar a potvrzuje vidění. Bere matku do náručí a hladí ji láskyplně po tváři. Mluví pln synovské lásky, “Tvůj duchovní zrak viděl všechno tak, jak se to ve skutečnosti událo. Dostali jsme právě zprávu, že všichni ti, které jsme tak nedočkavě očekávali byli znovu vykázáni. Máš úžasnou milost k přijímání duchovních obrazů. Nedovedu si představit, že náš otec Irmín mohl znovu takhle klopýtnout. Nemůžeme mu modlitbou nebo zasláním našich myšlenek pomoci?”
Miriam je klidnější než její obě sklíčené děti. Gabriela nepřetržitě pláče. Po delším mlčení si Miriam spíše pro sebe než k ostatním šeptá: “Irmíne, chybíš mi, tak jsem se na tvůj návrat těšila. Byli jsme Bohem jeden pro druhého stvořeni, proto nás nemůže ani tak veliká propast, která teď mezi námi leží, navždy rozdělit. Náš dobrotivý a milosrdný Otec vás nezapudil navždy. Ukáže vám určitě cestu, jak se můžete znovu vypracovat vzhůru. Bude to trvat dlouho. Boží spravedlnost tak musí jednat. Jako největší dar jste dostali svobodnou vůli. Její pomocí jste vystavěli proti Bohu přehrady a tím samým způsobem můžete teď důsledně, vystavěné přehrady zase začít bourat. Trest musíte přijmout; s trpělivostí, s vytrvalostí a oddaností určitě bude zase možné se k nám vrátit. Budeme vám všemi našimi silami pomáhat. Modlíme se za vás.”
Nemluvíce, zůstávají všichni tři ještě dlouho spolu. Miriam se zármutkem myslí na očekávané příbuzné a stále více jí dojímá a rmoutí pomyšlení na osud všech ostatních. Bude o tom přemýšlet. Nejraději by šla a prosila za ně za všechny u Boha Otce a Krále Krista. Vezme na sebe jakoukoli oběť, aby umožnila vyhnaným znovu návrat.

2. KAPITOLA

V BEZEDNÉ PROPASTI TENEBRAE

Selhání Adama a Evy mělo pro všechny obyvatele Ráje stejně hrozný důsledek. Zemětřesení nepůsobilo jenom v okolí Rajské zahrady, kde se propadli průvodci knížecího páru, ale rozšířilo se na všechny obývané oblasti - nikdo novému vyhoštění neušel. Náhle jsou neočekávaně zase všichni zpátky v Tenebrae.
Marně se Irmín snaží upamatovat na jednotlivé úseky pádu. Když se teď podívá okolo sebe, nachází se v pusté, kamenité a šeré krajině. Kolem něho sedí nebo stojí postavy, které stejně jako on zděšeně hledí okolo sebe. Ptá se nejbližšího: "Bratře, kde jsme? Všechno mi připadá tak divné." Dostává nevlídnou odpověď: "Sedli jsme opět Luciferovi na lep. Neměli jsme trpělivost, chtěli jsme cestu domů urychlit. Je to trest za opětovanou neposlušnost vůči Bohu a patří nám všem. Mohli jsme být na národním shromáždění proti. Jenom jeden měl odvahu postavit se proti, ale nechal se brzy přesvědčit hněvivým nesouhlasem nás zaslepených. Zasloužíme si proto trest. Co se s námi teď stane?!"
Irmín je zděšen. Náhle vidí všechno úplně jasně. Určitě dostal duchovní posilu od své Miriam a přesto selhal. Měl slabou víru v Boží vůli. Vidí svůj zlý čin zřetelně. Vědomí jeho zbabělé slabosti a jeho žalostná neposlušnost vůči Bohu, Irmína zkličují. Se zděšením shledává, že si sám vystavěl hráz. Jestlipak bude možné ještě někdy tuto hráz překlenout? Nebo má Bůh již svých neposlušných dětí dost? Tato duševní bolest je ten nejtěžší trest. Je si tím vším sám vinen. Cítí se opuštěn a nevidí žádné východisko. S potížemi vstává, aby se trochu podíval po okolí. Třeba nalezne Valentina nebo Arnulfa, možná Elizabeth nebo ostatní přátele. Všichni nesou na sobě tento trest. Ani jediný nezůstal věrný. Ke studu a smutku se ještě přidává strach, že cesta zpátky je provždy

uzavřena. Má to ještě vůbec nějaký smysl se snažit, nebo bude lepší se podat zoufalství, které přejde do jakéhosi stavu šílenství a to mu umožní na všechno zapomenout? Irmín si neví rady. Je zima a on je nahý. Utrpení, ve kterém se nacházejí, trvá již nekonečně dlouho.

Beznadějně dřímající jsou náhle probuzeni výkřiky, které se přibližují ze zamlžené temnoty. Divoká skupina před sebou žene zástup zubožených chudáků, které tehdy hned po pádu z Ráje uvítala se sadistickou radostí v temné propasti. Je na nich vidět jak duševně trpí a jsou ještě Luciferovými žoldáky tělesně trestáni. Každý je mohl tlouci a kamenovat jako divokou, nehájenou zvěř. Když byli Satanovi pohůnci této kruté hry sytí, bylo jim dovoleno bývalé uprchlíky odvést do světlejší krajiny, kde budou na nucených pracích stavět domy a paláce pro Luciferovy přisluhovače. Když zástup míjel Irmína, spatřil mezi chudáky Valentina a Arnulfa, jak se zaťatými zuby pochodují. Hned za nimi v řadě těžce kráčí Fontan. Irmínovo volání neslyší, ani neotočí hlavu. Krutý hlídač se snaží přihlížející odehnat. Když Irmín vidí vzadu klopýtající Elizabeth a Martu, nemůže ho nikdo udržet. Přidává se k průvodu, aby se podílel na osudu svých příbuzných a přátel ať se děje cokoli. Přes obdržené rány a kopance zůstává Irmín vztyčen a nenechává se odehnat. Hlídač ho nakonec překvapeně nechává, s nepochopením se směje jeho hlouposti, dobrovolně se přidat. Irmín mezitím dává Elizabeth a Martě znamení, aby dělaly, že ho neznají. Po této krátké episodě pokračuje průvod v pochodu. Rány, které Irmín dostává jsou bolestivé, ale rád je snáší, když za to nachází své milé. Uklidňuje se ve svém nitru, děkuje Bohu za setkání a vrací se mu zase odvaha.

Cesta je dlouhá a pro trpící se zdá nekonečná. Nikdo nemluví. Je slyšet jen nadávky hlídek, které nechávají nemilosrdně svištět důtky na nahých ohnutých zádech pochodujících. Konečně se zastavují. Hlídači se opodál shlukují, aby se společně domluvili.

Vězňové jsou konečně sami a mohou mluvit. Útěk je vyloučený. To je všem jasné, ale být bez dozoru je velké ulehčení. Irmín využívá příležitosti, aby navázal kontakt s Elizabeth a Martou. S radostí se objímají. Po dlouhém čase je naplňuje pocit štěstí. Společně pospíchají dopředu k Valentinovi, Arnulfovi a Fontanovi. Kolemstojící závistivě pozorují těchto šest šťastných, kteří se shledali.

Ozývají se nadávky a okolostojících se zmocňuje nepokoj. Hlídači to pozorují a tři z nejbrutálnějších přibíhají a nemilosrdně tlučou do stojících. "Tady nikdo nemá žádné zvláštní právo se shromažďovat", křičí ten nejkrutější z nich. "Už jste nám jednou utekli. Nedovolíme, abyste se zase domlouvali o útěku. Za trest musí trpět všichni. Od této chvíle nepromluví nikdo ani slovo, dokud to nedovolíme, rozuměli jste?" Poté se vracejí k ostatním hlídačům. Všichni ze strachu poslušně mlčí. Irmín je smutný, že jeho spolutrpící, kteří již s ním byli v Ráji mohou teď být tak zlí. Hlídači se mezi sebou nemohou domluvit. Jsou rozhořčeni, že od Lucifera slíbená světlá krajina není pořád v dohledu. Zřejmě to způsobují tito prokletí vězňové, rozmýšlejí nahlas. Celý vývoj se jejich útěkem zastavil. Všichni tedy musí zůstat v takové neutěšené krajině. Tito ničemové za to budou trpět, utekli a myslí si, že vědí všechno lépe. Po dlouhé diskusi se rozhodují tady zůstat a donutit vězně, aby zde vystavěli domy pro Luciferovi věrné. Vězňové budou bydlet jako otroci v dírách v zemi.

Začíná období, kdy jako nevolníci staví domy pro své kruté pány. Je to dlouhý, krutý čas. Těžká práce a bezvýchodná situace se nepříznivě projevuje na povahách trpících. V jejich srdcích se zakořeňuje nevrlost, závist, vzdor a nenávist. Irmín se s ostatními pokouší vzdorovat této beznaději, ale mnohdy i je opouští naděje.

3. KAPITOLA

KRISTUS ŽEHNÁ MIRIAM

Říká se, že čas rány hojí, ale přesto jsou mnozí v Nebeské sféře stále ještě smutní. Nově stvořené duchovní bytosti pomalu osidlují opuštěné osady. Nevědí nic o prvním odpadnutí ani o druhém selhání svých duchovních bratrů a sester. Žijí ve štěstí a v pokoji a jenom rozděleným zůstává v srdci otevřená rána a touha po shledání.

Král Kristus pravidelně navštěvuje jednotlivé země. Obyvatelé ho vždy radostně vítají a těší se z jeho návštěvy. Právě je na návštěvě v Ambrosii. Stadion je do posledního místa naplněn. Národ a Král jsou všichni v jednom duchu, celý prostor je naplněn tímto harmonickým vlněním. Přítomní zpívají aleluja, doprovázeni tichou hudbou. Všechny prostupuje Svatý Duch a zanechává u všech šťastný pocit bezpečí.

Miriam je také přítomna a veselí se s ostatními, ale uvnitř má zármutek nad ztrátou Irmína. Rozhoduje se, že po oslavě osobně poprosí Krista za Irmína a ostatní, kteří chybili. Už se nemůže dočkat konce uvítání. Poté pospíchá ke Kristu. Okolostojící hodnostáři jí v přístupu nebrání, protože je známa svou srdečností a dobrotou.

“Můj Pane a dobrotivý Králi,” hovoří zpočátku trochu ostýchavě, “vyslechni mne prosím. Ty jediný máš sílu a možnost přivést naše vyhnané spoluobčany zpět. Netrestej je navěky, jsou to Tvoje děti. Buď dobrotivý, odpusť jim. Popros Nebeského Otce, on Tě jistě vyslyší. Ať dostanou příležitost, aby se ještě jednou osvědčili a rozhodli pro Boha. Prosím za Irmína ale i za všechny ostatní. Vezmu všechno na sebe, jsem připravena ke každé oběti, jen když se budou moci vrátit. Vyslyš mně, prosím a promluv s naším Nebeským Otcem!”

Kristus je viditelně dojat. Láskyplně pokládá ruku na hlavu před ním klečící Miriam a žehná jí. "Moje dcero, rozumím tvé duševní bolesti," hovoří dobrotivým hlasem. "I mne se hluboce dotýká osud vyhnaných. Ale nedodrželi Boží přikázání z vlastní svobodné vůle. Žádný Boží tvor nezůstane nepotrestán, když se pozvedne proti Bohu, On je největší, nejmoudřejší a nejspravedlivější. Tito nešťastníci si sami vystavěli hráz proti Božím paprskům lásky. Dokud se nebudou snažit tuto hráz sami zbourat, nemohou zpět. Překonat tuto propast, je teď pro ně mnohem těžší. Jejich stav mne také silně tíží a cítím smutek a bolest, když na všechny myslím. Bylo jich tolik, kteří byli vyhnáni ze svých nebeských domovů. Chtěl bych být dobrým pastýřem a ztracené ovce vyhledat a přivést je zpět domů na společnou pastvinu. Děkuji ti Miriam za vyslovenou prosbu. Budu hovořit se svým Nebeským Otcem a věřím, že bude souhlasit. Nikdo neví tak dobře jako já, jaký je dobrotivý a milosrdný. On ve skutečnosti není jenom trestající, ale i dobrý a milý Otec. Děkuji ti, že se chceš obětovat, ale tvoji oběť nepřijmeme. Promluvím si o tvé prosbě s tvou jmenovkyní Marii, která žije nedaleko mne v nejvyšší Nebeské sféře. Ona je mému Otci velmi blízko a je velkou prosebnicí. O vyhoštěných jsem s ní již několikrát hovořil. Teď, ale milá dcero, odejdi v pokoji a neztrácej naději."

Miriam odchází rozzářená k Otakarovi a Gabriele, kteří ji doprovázeli. Po setkání s dobrotivým Králem Kristem, cítí v srdci útěchu. Věří, že se její přání, aby se vyhnanci vrátili, vyplní. Vrací se domů s velkým ulehčením. Po setkání s Kristem její starosti zmizely. Ve svém nitru cítí, že jednou, možná v daleké budoucnosti, pomoc přijde. Odchází do svého pokoje, aby se v myšlenkách pokusila soustředit na Irmína. A hle, po dlouhém čase se jí to zase daří. Ve svém nitru cítí a ví, že mu tímto způsobem může stát po boku. Oči se jí plní slzami vděčnosti, štěstí a naděje, za tuto milost. O setkání Miriam s Kristem se brzy hovořilo v

celém kraji. Je krásné vědomí, že všichni mají zájem a těší se společně. Stejný duch je všechny spojuje ve štěstí a pokoji, myšlení a cítění.

4. KAPITOLA

KRISTUS A MARIA JSOU PŘIPRAVENI K OBĚTI

Miriamina prosba vyvolala u Krista ty nejvřelejší pocity. Je hrdý na své bytosti, které stvořil společně se svým Nebeským Otcem. I v něm roste touha pomoci nešťastným, její přání nemůže zůstat nesplněno.

Po návštěvě v Ambrosii se Kristus vrací zpět do své vlastní světlé sféry. Chce si vše rozmyslet a rozhodnout se, jakým způsobem organisovat pomoc. Neobává se reakce Nebeského Otce. Naopak je přesvědčen, že v Otcově srdci je již podobný plán. Miriam miluje Irmína s takovou láskou, že je ochotna se pro něho bez podmínek obětovat, aby mu pomohla. Velkolepá myšlenka sebeobětování, musí být vzata jako základ při pomoci všem odpadlým. K oběti by byla více způsobilá Miriamina jmenovkyně a patronka Maria, která přebývá v jeho blízkosti. Ona je vysoká duchovní osobnost a převyšuje již od počátku stvoření v lásce ke všem Božím tvorům všechny ostatní. Je ztělesněná láska. Byla touto božskou vlastností obdarována a ve svém bytí ji neustále zdokonaluje. V hlubokém žalu a pokoře prožívala tehdy pád Luciferových poddaných a přívrženců. Srdce jí krvácí nad nevěrou svedených a bude neúnavně naléhat na milosrdenství Otce, aby kajícným hříšníkům umožnil zase návrat do Nebeského domova.

Kristus odchází k Marii. Obývá velice hezký dům nedaleko. Maria je zaměstnána přemýšlením o formulaci nové prosby za nešťastníky. Když vidí přicházet Krista, svého Krále, jde mu zářící štěstím naproti. “Můj Pane, moje všechno”, oslovuje Krista svým přirozeným půvabem, “jaká je to pro mne pocta, že ty, Kristus, syn Nejvyššího přicházíš do mého domu? Znáš mne do všech podrobností a čteš i moje myšlenky. Podívej, právě si rozmýšlím, jak znovu poprosit Nebeského Otce, aby mohli být

vyhoštěnci vykoupeni. Že jsi ke mně přišel je pro mne dobrým znamením, mohu mou prosbu přednésti nejprve Tobě. Máš k Otci přístup jako žádný jiný. Popros ho, aby ke své spravedlivosti byl také milosrdný. Nabízím se ráda jako oběť, když tím budu moci zlepšit osud Jeho svedených dětí. Buď u mne vítán. Všechno je Tvé, Ty jsi můj Pán."
Milé přijetí rozehřálo Kristovo srdce. Pomalu se spolu procházejí nádhernou zahradou, prosycenou sladkou vůní neobyčejně krásných, oslnivými barvami kvetoucích květin. V korunách stromů švitoří ptáci a celá příroda jakoby oslavovala nádhernou podívanou, když Kristus, Prvorozený Nejmocnějšího se prochází s milostiplnou Pannou Marií.
Kristus oznamuje pozorně naslouchající Marii své rozhodnutí, nabídnout se Nebeskému Otci jako smírná oběť za neposlušnost odpadlíků a vykoupit tak pro ně návrat do staré vlasti. Jeho plán není ještě úplně promyšlen, ale cítí, že Nebeský Otec jeho návrh s radostí a zadostiučiněním přijme.
"Marie, moje milé dítě, jak jsem šťasten, že se chceš na vykoupení podíleť", hovoří Kristus, "Náš Otec už má určitě plán a přijme naši oběť. Budeš mezi anděly vyvolena, abys svým činem rozdrtila hlavu toho starého hada. Všechna budoucí pokolení tě budou za tvůj čin oslavovat a staneš se Královnou Nebes."
Marie pokorně naslouchá plná radosti Kristova prorocká slova. Tiše přemýšlí se skloněnou hlavou. Duchovní spojení mezi Kristem a Marii je tak silné, že spolu pokračují ještě dlouho v rozhovoru, aniž pronesli jediné slovo.
Kristus poté odchází do Svého svatého příbytku a v okamžiku navazuje spojení se Svým Otcem. Zahaluje ho zář Boha Otce, světlo, které může snést a vnímat jen On, Kristus. Bůh hovoří ke svému Synu: "Nacházím v Tobě zalíbení. Jsi ve Mě a já v Tobě. Chci zapomenout na Svůj hněv a dát odpadlým ještě jednou příležitost k návratu. Nechť se stane toto: Vedle duchovního světa

z duchovní podstaty stvořím nový z hrubé materie. Duchovnímu světu bude v mnohém velmi podobný, ale díky zhuštěnému vlnění bude úplně jinak působit. Co my zde máme v duchovní formě je tam napodobeno v hrubé materiální podobě. I tam bude platit princip stálého vývoje. Vzniknou světy, které budou našemu velmi podobné. Ve volném prostoru se vytvoří planety, které budou kroužit na matematicky vypočtených drahách. Z nich se oddělí sluneční systémy s vlastními planetami a měsíci. Na některých vybraných planetách se pozvolna vytvoří podmínky jednoduchému životu. Tento život se dále vyvine podle vlastních zákonů a vzniknou rostliny, květiny a stromy. Časem se tam vyvine podobná rozmanitost života, jakou máme my v čisté duchovní formě. Do každé bytosti vložím Boží jiskru, která se bude neustále dále rozvíjet. Boží jiskra bude také v kamenech a krystalech, bude přivádět rostliny k růstu a rozmnožování, dávat zvířatům pohyb a instinkt. V dlouhých časových obdobích se vyvine mnoho různých druhů rostlin a zvířat. K podobnému vývoji dojde paralelně i u potrestaných v Tenebrae. Bytosti, které se z vlastní síly a vůle dostanou na vyšší vývojový stupeň, mohou přecházet do vyšších sfér, ale zůstanou stále pod Luciferovou vládou. Teprve při dosažení určité úrovně, vtělím jejich duše do těla z hrubé materie. Vznikem člověka nastupuje nesmrtelná duše další cestu.

Lidé budou nejvyššími tvory na zemi. Budou mít rozum a svobodnou vůli a mohou se dále rozvíjet. Zůstávají však stále pod vládou Lucifera. Po určité době však musí své tělo opustit. Hmotné tělo se rozpadne, ale duše žije dále a narodí se do takové vývojové sféry, kterou si životem na zemi zaslouží. Avšak propast mezi Tenebrae a Nebeskou sférou je tak hluboká, že ji nikdo nedokáže vlastní silou překonat. Lucifer žije ve falešné jistotě, protože neví, že` Ty Můj Synu vstoupíš do Mého plánu. Lidé budou na Tvůj příchod připraveni. Budou toužit po příchodu vykupitele, který

smyje starou vinu a umožní jim návrat do Nebeských obydlí. V tuto chvíli může být přijata Tvoje a Mariina oběť. Pošlu Tě na zemi jako člověka, se všemi lidskými vlastnostmi a to, že jsi Boží Syn, si pozvolna uvědomíš teprve později. Protože se nemůžeš narodit žádné ženě, která zhřešila, narodí se nejdříve Maria, která bude později Tvojí Matkou.
Uvědom si, Můj Synu, že život na zemi bude pro Tebe a Marii velmi těžký. Lucifer zpočátku nebude moci rozeznat všechny souvislosti, ale jakmile je odhalí, bude proti Tobě bojovat celou svou silou a inteligencí. Nezastaví se před ničím a Ty budeš muset dokonce zemřít v utrpení. Jsi opravdu připraven toto všechno podstoupit, abys vykoupil hříšné lidstvo? Rozmysli si to znovu, můj milovaný Synu.
Lucifer Tě bude pokoušet, abys mne opustil a Ty se budeš muset svobodně z vlastní vůle rozhodnout. Nezapomeň, že jako člověk si nebudeš moci dlouhý čas vzpomenout na Svůj Boží původ. K tomu se budeš muset dopracovat. Jen pozvolna dozraje Tvoje vědomí a ukážou se Ti všechny souvislosti. Nemůžeš také neustále počítat s mou pomocí. Přijdou chvíle, kdy se budeš cítit mnou opuštěn. Pocit opuštěnosti a vědomí, že jsi dán na pospas Luciferově moci, budou pro Tebe strašné. Ale jen tímto dvojnásobným trápením, duševním a tělesným, můžeš odčinit dluh celého lidstva a přinést mu vykoupení.
Po Tvé oběti budeš moci sestoupit do Luciferovy říše smrti. Jako vítězi Ti budou stát po boku Nebeské legie andělů. Z Tvé vůle budeš moci dát poraženému Luciferovi rozkaz, že od této chvíle musí nechat odejít všechny duše, které se chtějí vrátit do své staré vlasti. A on musí poslechnout. Tak bude vypadat v hrubých rysech vykoupení. Odpověz, chceš na sebe vzít pro tento vysoký cíl tak těžké utrpení?"
Kristus pokleká a rozmýšlí si nabídku. Je tady nebeským Králem a žije v trvalém štěstí, nic mu nechybí, zatěžuje ho však těžký osud odpadlých. Znovu si uvědomuje, že společně se Svým Otcem dal

všem těmto bytostem život a že je stvořil pro trvalé šťastné bytí. Lucifer se stal ze své vlastní svobodné vůle závistivým a strhl s sebou velký díl důvěřivých. On Kristus, ale slyší ve svém nitru volání svých hříšných dětí. Teď, když Jeho Nebeský Otec ve své milosti ukázal cestu k vysvobození, chce jí odvážně jít. Rozhoduje se bez rozpaků. Chce být dobrým pastýřem, který půjde hledat ztracené ovce. Štěstí všech bude teprve tehdy dokonalé, až zase všichni budou pohromadě.

Kristus sklání hlavu a hovoří rozhodným hlasem: "Ano, Otče, podstoupím tu oběť." Poté se rozezvučí mohutný hlas Nebeského Otce: "Synu můj, obdivuji Tě a děkuji Ti."

Slova Nebeského Otce se v tu chvíli materialisují. Slovy vytváří energii a z ní se stává materie. Probíhají dlouhá časová období. Pro Boha je tisíc let jako jeden den.

5. KAPITOLA

SLUŽBA ANDĚLŮ

I přes potupné životní podmínky a nesnesitelnou pracovní zátěž se Luciferovi a jeho stoupencům nedaří popudit všechny bývalé obyvatele Ráje k neuhasitelné nenávisti k Bohu. Zkouší to všemi myslitelnými způsoby a přesto jsou skupiny, u kterých zůstávají jeho lstivé útoky bez úspěchu. Zřetelně cítí, že není v Tenebrae v žádném případě neomezeným vládcem.
Modlící se trestanci jsou obklopeni ochranným valem, který je pro ďábelské síly nepřekonatelný. Irmín s ostatními úpěnlivě prosí o pomoc Miriam, která jim může v omezené míře pomáhat, ale není pro Lucifera zdaleka tak nebezpečná, jako vysoce postavená Maria, která se pravděpodobně spojila s Kristem, aby mu odvedla duše z pekla.
Nedávno se silně polekal, když dostal od Nebeského Otce poselství, že stvořil materiální svět. Že stvořil člověka, v němž se dále vyvíjí Boha hledající duše z Tenebrae, se ho nijak nedotklo. Vždyť člověk po relativně krátkém čase zase umírá. Po smrti se musí duše z těla zase vrátit zpět do jeho říše, možná do trochu příjemnějšího prostředí, což záleží na kvalitě života prožitého na zemi. I když duše dosáhne vysokou úroveň, opustit jeho říši nemůže, protože propast je příliš široká a hluboká. Ani jediná duše nemůže nastoupit cestu zpět do Nebe. Tím si je jist.
Ale přesto jej poselství zatěžuje. Předpokládá, že za stvořením člověka vězí jiné důvody, které nezná. Jsou za tím vším nějaké rafinované pletichy? Když, tak se musí bránit již v počátcích! Celý způsob, jak obdržel poselství, byl podezřelý. Že bude Kristus jeho protivníkem, to věděl již od počátku. Ale Marie? Že se svoji celou mocí zasazuje za ztracené, to se ho hluboce dotklo. Vzpomíná si ještě velmi dobře na tuto vysokou osobnost a úctu k ní si do

dneška nedokázal vymluvit.
Hned po přijetí její oběti Bohem, se Marie skutečně začala zasazovat za zlepšení životních podmínek pro vyhoštěné. Ve velké míře, díky jejím prosbám, byly v některých stupních zlepšeny životní podmínky. Aby se ale tato Boží milost stala reálnou, je třeba se smířit s tím, že přináší potrestaným mnoho trápení a námahy odolat a nepodat se nejen přímým útokům Luciferových společníků, ale i jejich duchovnímu našeptávání. Vytrvalí jsou však odměněni.
Marie shromáždila velikou skupinu dobrovolníků, kterým bylo povoleno opustit jejich Nebeská obydlí, aby pomáhali vyhoštěným. Tato mírumilovná skupina se rekrutuje výlučně z andělů z nejvyšší Nebeské sféry, kteří zůstávají pro Lucifera neviditelní. Tito utěšující andělé plní neobyčejně krásnou úlohu. Není jim sice dovoleno převést Tenebrajské zpět do Nebeských obydlí, protože propast vzniklá dvojnásobným pádem je příliš hluboká, ale ulehčení a zmírnění, ke kterému dochází jejich působením, přináší nebeské pocity.
Pod slovem "vývojové stupně" rozumíme různé sféry ve kterých se vyvíjejí ti, kterým se podařilo opustit oblast Luciferova přímého vlivu. Jsou zde přijati a pokračují ve vývoji. V žádné z těchto sfér není příjemný a lehký život, ale přesto jsou všichni rádi a šťastni, že unikli mučení a nedůstojnému otroctví.
Irmínovi a jeho příbuzným a přátelům se už také podařilo překonat tuto rozhodující překážku. Nekonečný čas byli vystaveni brutalitám a pokusům o zlomení jejich vůle. Když to nepřinášelo žádný úspěch, byl způsob nátlaku změněn. Lucifer se dostavil osobně a vychloubačně přislíbil zlepšit vězeňské podmínky, což se skutečně událo. Nabídl poté, nejprve blahosklonně, později zaklínajícím hlasem, Irmínovi vysoké vedoucí místo v jeho Říši, když on, jeho příbuzní a přátelé před ním pokleknou a budou ho zbožňovat a velebit.

Jako z jedněch úst obdržel však jednoznačné odmítnutí. V neovladatelné zlobě nařídil svým pohůnkům, aby týráním zlomili jejich odpor. Ve chvíli, kdy se celá smečka připravovala na ně vrhnout, klesli Irmín a ostatní na kolena a modlili se k Bohu a úpěnlivě prosili i Miriam o ochranu a pomoc. V tom okamžiku je obklopil světlý mrak a byli vyneseni do vyšší sféry, kde jim byly ochotnými bratry a sestrami ovázány rány a dána útěcha. Nemohli nejdříve situaci pochopit, mysleli si, že sní. Brzy ale pochopili, že unikli nejhlubšímu bahnu pekla.
Po delším odpočinku je jejich zachránci poslali do větší budovy, kde se jich sešlo okolo sta a kde jim bylo vysvětleno jaké možnosti mají k dalšímu postupu. Jaké příjemné překvapení jim připravil jeden z pomocníků, když jim vyprávěl, kolik jemu rovných smělo opustit Nebeské domovy, aby jim jejich osud učinili snesitelnějším. Vzácná andělská kněžna Marie svými nepřetržitými modlitbami dosáhla u Nebeského Otce toho, že smějí do tmy přinést trochu světla. Již při prvním vyhlášení se jich přihlásilo velmi mnoho a byli v malých skupinách posláni do Tenebrae. "A tam", hovoří dále, "jsme na různých místech shromáždili ty vyhoštěné z Ráje, kteří měli vůli a vytrvalost zase se k Bohu modlit, bez ohledu na potíže. Takovýmto bytostem smíme pomáhat. Rozeznáme je podle poněkud světlejší záře jejich bytosti. U těch, kteří jsou zatvrzelí a naplněni nenávistí jsme bezmocní. Jsme bolestně překvapeni kolik je zde zlých a nekajících. Bude ještě dlouho trvat, než do nich Bohem vložená jiskřička prorazí ztvrdlou skořápku a pod ní tlusté vrstvy. Máte štěstí, že jste následovali váš vnitřní hlas, který vás nejdříve velmi tiše, později stále přísněji volal: obraťte se, lituj tvých chyb a modli se k Bohu, neboť on je všemocný a je všude. Naše pomoc je ale omezena. Cesta zpátky zůstává tvrdá, těžká a zdlouhavá. Musíte se sami vynasnažit a vítězství bude vaše."
Jsme rozděleni do jednotlivých tříd. Po vyučování se často scházíme ve velkém sále školy ke společné modlitbě. Jsme

připravováni pro příští vývojové stupně. Vedle výuky velmi tvrdě pracujeme. V lomech lámeme skálu a rozbíjíme jednotlivé skalní bloky na menší, z nichž jiní stavějí.
Jak je snadné těžce pracovat, když je duše naplněna nadějí a radostí. Ve velmi krátkém čase již pracujeme v srdečném, pospolitém duchu. Jeden pomáhá druhému a všechno těžké se stává lehčím. Když dostáváme znamení k započetí vyučování, odkládáme velmi rychle krumpáče a lopaty a spěcháme do školy, nikdo nechce přijít pozdě. Všichni máme potřebu se učit, velmi mnoho z minulosti jsme zapomněli. Dvojnásobný pád do područí Lucifera poškodil naší paměť. Díky výuce tohoto šlechetného anděla se nám vybavují souvislosti. "Tento klíček poznání se bude ve vás stále dále rozvíjet", vysvětluje nám anděl, "zatímco vaši v temnotě žijící sourozenci tichý hlas svého nitra nemohou slyšet a podobné myšlenky zavrhnou jako výplod své fantasie. Vaše povolání zpět je dar a milost Páně, který zná od základu vaši duši a nic mu nezůstává skryto. Budiž mocnému Bohu dík a chvála!

6. KAPITOLA

STUPEŇ PO STUPNI VZHŮRU

Přechod do vyššího stupně je vždy oslaven v naději a rozjímavým způsobem. Mnohdy nechybí ani moudré dodání odvahy k další cestě. V každém úseku se těžce pracuje a ne všichni dosáhnou současně další stupeň. Úkoly jsou velmi rozdílné. Jednou jsme byli nasazeni v dolech, kde jsme dobývali rudy a minerály. Pomocníci nám ukázali naleziště měděné rudy a naučili nás získat čistou měď. Současně jsme tam také nalezli modrý azurit a zelený malachit. Podařilo se nám získat čistou měď. Bronz jsme získali smícháním devíti dílů mědi s jedním dílem cínu. Vyučování je pro nás důležitější.

Právě jsme s Arnulfem ukončili denní pracovní úkol ve štole. Společně s Martou, Elizabetou a ostatními jdeme do školní budovy, kde se v tomto stupni již zabýváme uměleckými předměty. Jsou tu vystaveny vázy z bronzu, v kterých nás okouzlují hezké květiny. Pravděpodobně nás dnes očekává nová, důležitá látka. Téma je opět země, o které již bylo několikrát hovořeno. Je to planeta v slunečním systému, kde podnebí umožňuje rostlinný a živočišný život v hrubé materiální formě.

"Bůh stvořil člověka", vysvětluje. "Státi se člověkem, je velmi důležitý stupeň vašeho vývoje. Každý z vás musí být člověkem, to je Boží rozhodnutí. Okamžik, kdy jako duše přestoupíte při pohlavním spojení lidského páru do materiálního života, ponecháváme vašemu svobodnému rozhodnutí. Rozhodnete-li se, potom podle zásluh, vývojového stupně a vaší vůle zvolíme komu se narodíte. Na zemi se můžete osvědčit. Budete vystaveni nadále Luciferovu vlivu, už ale ne tělesně. Může vás pokoušet a trápit duchovní cestou. Ale současně se o vás budou starat Boží andělé. Když zůstanete v hrubě materiálním životě Bohu věrni,

budete chtít dobro a budete sami dobří, přeskočíte mnohé stupně na vývojové cestě.
V planetovém systému země je mírou čas. V lidském časovém pojetí existuje tato možnost dalšího vývoje, kterou teď vy nastupujete, již několik desítek tisíciletí.
Lidé se rozmnožují pohlavním spojením a rodí se synové nebo dcery. Tělesné vlastnosti dědí po rodičích a nesmrtelná duše přichází z našich sfér. Tímto spojením se mohou vyvíjet duchovní vlastnosti dále. Nový člověk je sjednocením nesmrtelné duše s hrubým materiálním tělem.
Vy jste dostoupili ke stupni, kdy se můžete stát lidmi. Jistě jste si všimli, jak se vám daří lépe, když jste se dostali z přímého Luciferova dosahu. Pořád však žijete ve skličující, dusné atmosféře, která není srovnatelná s Nebeskou, ze které vám přicházíme na pomoc. Pro vás je tady již o mnoho příjemněji, ale pro nás Nebeské duchovní bytosti je to tu zatuchlé a odporné. Až moc dobře si uvědomujeme, že jsme zde daleko vzdáleni od Boha a že je tu pánem Lucifer.
Jenom některé z vás necháme přejít do vyššího stupně, ti ostatní tady ještě zůstanou. Provádíme zde výuku paralelně k lidskému vývoji na zemi.
Vytváříme tu duchovní formy domů, budov, nástrojů, uměleckých děl, které slouží pozemšťanům k motivaci. Všechno, co bylo časem vynalezeno lidským duchem má tady již předtím duchovní formu. A všechno, co my tady vyvíjíme má již u šťastných obyvatel Nebeských sfér dokonalou formu.
Bude vám objasněno mnohé z moudrého zákona dalšího vývoje, který všemocný a milosrdný Otec uskutečňuje Svými Božími myšlenkami. Už jsem vás několikrát upozorňoval, že my všichni jsme stvořeni z Jeho tvořivých myšlenek. On vymyslel a vyslovil naše bytí a tím do nás vložil Boží jiskru, která se v nás dále vyvíjí. Býti člověkem je pro Boha tak důležité, že se Boží Prvorozený

Syn, náš Král Kristus rozhodl stát člověkem a vykoupit tak pro všechny návrat do starých domovů. Jak tento čin přesně proběhne, sám ještě nevím, ale budu v pravý čas o všem zpraven.
Ti z vás, kteří chtějí smělý čin, státi se člověkem uskutečnit, se mohou přihlásit;
“Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě, víš o mně ať stojím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat.” (ze žalmu 139)
Po těchto láskyplných slovech opouští přátelský osvícenec svou třídu. Zpívajíce chorál se loučíme a putujeme dál. Všichni mávají....

7. KAPITOLA

I TADY SE LUCIFER VMĚŠUJE

Po krátkém putování přicházíme na hřeben, odkud shlížíme na tmavozelený les pod námi. Mezi vysokými stromy stojí hustý porost, který znemožňuje vstup do lesa. Trochu vystrašen jdu se skupinou podél hustého porostu a rozhlížím se nalevo i napravo. Nepronásleduje nás někdo? Kvůli nenávistí naplněnému Božímu nepříteli jsme už prožili tolik zlého. Chce nám určitě znemožnit cestu vzhůru. Do jednotlivých vývojových sfér nesmí vstoupit; tam mu není povolen přístup. Ale tady v zemi nikoho bude určitě bojovat. A skutečně, už je zkouška tady. Z lesa vyskakují odporní draci a chňapají po nás s dokořán otevřenými tlamami.
"Hleďte jen dopředu, do strany se nedívejte!" varuji důrazně. "Jsme všichni pod Boží ochranou, nemůže se nám přihodit nic zlého. Modlete se se mnou:
"Přikryje tě svými perutěmi,
pod jeho křídly máš útočiště;
jeho věrnost je ti štítem a ochranou."
(ze žalmu 91)
Modlíme se nahlas k Bohu a úpěnlivě prosíme o pomoc. Draci neustupují. S velkým sebezapřením se pokoušíme neustále opakované útoky přehlížet. Když už ztrácíme všichni odvahu, vzpomínám si na velkou prosebnici Marii. Hlasitě ji volám jménem všech: "Marie, Marie, Nebeská Královno, modli se za nás hříšné nyní a navěky. Drž nad námi Svou ochranou ruku a nedopusť, aby nás zdolal zlý nepřítel!"
Vrací se nám v okamžení odvaha a přichází útěcha, když překvapeně vidíme, jak neznámá síla tlačí k zemi vpřed se vymršťující dračí hlavy. Neustále se pokoušejí znovu nadzvednout, ale jejich hlavy jsou drženy u země. Nebezpečný přepad se rychle

ztrácí jako strašidelné vidění.
Dopřáváme si krátký odpočinek, všímám si, že před námi v dáli hoří pochodeň. V ruce jí drží mocný bojovný anděl. Podobného nosiče pochodně jsem už jednou potkal. Bylo to tehdy v tom hrozném okamžiku, kdy jsme museli opustit Ráj. Pustí nás tento přísný hlídač vůbec dál?
Napětí netrvá dlouho. Když přicházíme blíž, přichází nám dokonce doposud přísně vyhlížející anděl dokonce s přátelským úsměvem naproti a vítá nás srdečně v kraji nového vývojového stupně. "Pojďte dál milí sourozenci! Vzdělávací zařízení, které vidíte, vám zde připravil Nebeský Otec. Byli jste stateční a věrní. Teď si můžete odpočinout. Až doposud jste všechny zkoušky splnili dobře."
Je nám příjemně u srdce, oddychli jsme si a máme velkou radost. Rozdíl oproti minulému vývojovému stupni je velmi zřejmý. Je tu přátelštěji a světleji! A jaká tu vládne pilná činnost. Těch, kteří již před námi dosáhli na cestě zpět tuto důležitou sféru, je tu už hodně . Dělá mi to radost a dává mi to novou sílu.
Velmi hezky odění bratři nás odvádějí k obydlím. Obydlí vypadají také velmi hezky. Ukazují nám ubytovny, ve kterých si máme nejprve odpočinout. Odpočinek a klid jsou velmi důležité, protože teprve po tzv. ozdravujícím spánku budeme zralí pro tuto vývojovou sféru. A skutečně, již po vstupu cítíme silnou potřebu si odpočinout. Sotva jsem se natáhl na pohovku, usínám.
Jak dlouho trval tento stav, nevím. V každém případě se ale cítím svěží a posilněn a zdá se mi, že jsem se dokonce tělesně i duševně změnil. Jen velmi těžko se mohu rozpomenout na moje pocity z minulých sfér. Žádná škoda! Žiji pro přítomnost a cítím se výborně.
I moje postava se změnila k lepšímu a leží tu pro mne hezké oblečení. Venku vidím moje milé, zrovna tak změněné jako já; všichni jsou šťastni a září silou a zdravím. Arnulf pro mne přichází a s veselou myslí odcházíme do školní budovy.

Vedoucí anděl nás vítá příjemně znějícím hlasem: “Dosáhli jste velmi důležitou zastávku na své cestě k domovu”, zdůrazňuje. “Vyučování je zaměřeno k tomu, abyste byli připraveni na vtělení. Tento čin je ovšem dobrovolný. Když se chcete vrátit zpět do svých Nebeských příbytků, musíte následovat Boží vývojový plán. Každý z vyhoštěných musí projít předepsanou cestou. Smíte jít touto cestou, kterou pro vás vymyslela Boží Láska, aby vám tím umožnila konečný návrat. Musí to být a život na zemi může být velmi těžký. Budou vás očekávat mnohé těžkosti a možná, že zlu podlehnete a tím propadnete ve zkoušce a nepostoupíte.
Rozmyslet si musíte také následující: i když ve vašem lidském životě rozdmycháte ve vás žijící Boží světlo a budete po celý váš život milovat Boha, nebudete moci ve chvíli, kdy odložíte pozemské tělo, po tzv. smrti, ještě nastoupit konečnou cestu, protože dosud nebyl naším Králem Kristem vykonán k tomu potřebný akt vykoupení. Přesto je to ale výborná možnost připravit Jeho příchod. Ti, kteří se teď rozhodnou k vtělení, už se k nám nazpět nevrátí. Když prožijí život podle Božích zákonů, budou žít po opuštění materiálního těla na krásném místě a čekat až Kristus zvítězí nad Peklem a tím jim otevře další cestu.
Sám také ještě nevím, jak bude Kristův čin Spásy proveden, vím jen, že je již jeho příchod připravován. Zpočátku bylo vtělení možné jen pro ty, kteří se chtějí vrátit a kteří byli od nás přiměřeně připraveni. Brzy se však vmísil Lucifer. Podařilo se mu svést člověka k bratrovraždě. Následkem byly nenávist, roztržky, závist a války. Mezi lidmi se utvořily strany. Boží světélko se u mnohých zatemnilo a bylo zakryto tuhou, takřka neprostupnou skořápkou. Celkové myšlení tak ovlivněných lidí se stalo zlým.
Není proto dnes žádná maličkost se jako člověk osvědčit. Naštěstí stojí lidem po boku velmi mnoho andělů, aby jim pomáhali. Jsou pro pozemšťany z hrubé materie neviditelní. Tito strážní duchové a strážní andělé o svěřené bojují. Pomocí jejich ovlivňující síly se

pokouší dělat našeptávání ke zlu neúčinné. Člověk se stává bytostí dvou světů. Vyplácí se být vytrvalý a věrný. Nemějte strach, chtěl jsem vás jen o všem informovat.
Zůstanete teď delší čas tady. Budete muset u nás pracovat, můžete si však zaměstnání sami zvolit, podle svých sklonů. K vyučování se vždy sejdeme."
Cestou k domovu rozebíráme všechny naše možnosti. Arnulf se chce pokusit již teď, zatímco my ostatní se rozhodujeme s vtělením ještě delší čas počkat. Nerozmlouvám mu to, já však po svém dvojnásobném selhání, raději ještě počkám. V každém případě tak dlouho, dokud Král Kristus nedokoná Svůj čin vykoupení.

8. KAPITOLA

ARNULF SE ODVAŽUJE

Na příjemné se rychle zvyká. Je překvapující, jak nás přítomnost plně zaměstnává. Prožíváme plně současné problémy. Minulost se pomalu vytrácí z naší mysli a tvoří jakousi sedlinu, kterou máme v podvědomí. Zvykli jsme si tady v nové vývojové sféře a cítíme se tu jako doma. Těšíme se z proměn, které smíme prožívat v opakovaných periodách. Jako zaměstnání jsme si zvolili obhospodařování půdy. My muži se věnujeme polnímu hospodaření a ženy pěstování květin. Bydlíme v malé osadě na nízkém vršku, který je právě tak vysoký, že z něho přehlédneme obhospodařovaná pole.

Vkládáme do připravené půdy semena a z nich vyklíčí a vyroste určitý druh rostliny. Rostlina roste, rozvíjí se, kvete, je opylená a po delší době sklízíme plody a nová semena. Podobný životní koloběh živočicha v různých formách jsme odhalili také u housenky.

Společně s Arnulfem jsme uviděli poprvé to zajímavé zvířátko s mnoha nožičkami, které pomalu leze po listu a které se teď stáčí na mé ruce. Přinesl jsem si ji domů a postavil jí malou klec, abych ji mohl pozorovat. Překvapilo mne, když se po několika dnech proměnila v nehybnou kuklu. Několik dnů ležela úplně nehybně, nežrala a nevyměšovala nic, vypadala jako mrtvá. Pojednou však náhle pukla a zevnitř vylezl pestrobarevný motýl. Po několika pokusech vzlétnout se mu to podařilo a odletěl.

Dlouho jsem přemýšlel nad symbolikou těchto proměn. Jednou vývoj od semene k plodu, podruhé různá stadia vývoje od kukly k motýlu. Není to symbolický obraz mého vlastního života? Ve škole nám vykládají, jak jsme kdysi žili v Nebeských příbytcích a z neposlušnosti jsme byli odtamtud vyhoštěni. Ve stanovených

stupních se připravujeme na zemské ztělesnění, abychom se po tzv. smrti probudili v proměněné formě. Jak to všechno náš Bůh a Mistr úžasně zařídil! Určil pozoruhodné a přesné zákony. Můžeme se ve všech životních situacích na svého velkého a milujícího Otce spolehnout a cítit se u něho v bezpečí.

Přesto, že tu žijeme v milé společnosti velké rodiny a těšíme se z práce, školy a z bratrského soužití, nutí to Arnulfa, aby ve svém vývoji pokračoval na pozemském stupni. Hlásí se proto u vedoucího školy, že se chce pokusit o svůj další vývoj jako člověk na zemi.

Ví z výuky, že bude jako nesmrtelná duše vtělen do připraveného těla. Nový člověk je Božím obrazem a je obdařen svobodnou vůlí. Bude se na své životní cestě rozhodovat pro nebo proti Bohu a tím ovlivní svůj vlastní další vývoj. Bůh považuje lidské bytí za tak důležité, že chce na zemi poslat svého vlastního syna Krista, jako člověka.

Těším se potají z Arnulfova rozhodnutí, ale jak jsem už říkal, neodvažuji se ještě k Arnulfovi připojit.

Vedoucí školy souhlasil s Arnulfovým rozhodnutím a přidělil ho do zvláštního kursu, který současně navštěvuje přibližně čtyřicet ostatních mužů a žen. Školení probíhá celý den, takže Arnulf už s námi na polích nepracuje. Vidíme ho jenom večer, kde nám, se zájmem poslouchajícím, vypráví o své zvláštní výuce.

Dnes ho uslyšíme naposledy vyprávět o jeho zkušenostech. Pozvali jsme k rozloučení několik přátel. "Opouštím vás nerad", hovoří jakoby pro sebe, "cítil jsem se ve vaší společnosti celý čas tak dobře, ale přesto chci jít s veselou myslí dál. Nevím nic přesného o svém novém životě člověka. Neví to nikdo, ani naši učitelé, určitě by nám to řekli. Zítra vstoupím do domova přeměny a odejdu z tohoto života.

Kde se později probudím, to nevím. Vím jen, že započnu nový život jako člověk.

Milý otče, vy všichni moji milí, všichni se jednou zase sejdeme, nevím však kdy a nevím kde. Možná, že budeme ještě všichni na cestě, možná, že budu doma před vámi. V tom případě budu všechny, s kterými se znovu shledám, od vás pozdravovat a budeme vás toužebně očekávat." Po těchto slovech sedíme ještě chvíli všichni pospolu.
Arnulf přichází v určený čas do domova přeměny. Z jeho kursu odejde dnes polovina. Ostatní budou ještě dále cvičit. Vybraní odcházejí do pěti různých místností a každý si lehá na připravenou pohovku. Když si Arnulf uvolněně, bez jakéhokoliv vzrušení, jak se to učil, lehl, přichází k němu jeho učitel, bere ho za ruku a měří mu tep. Druhou rukou mu krouživými pohyby masíruje čelo. V krátkém okamžiku cítí v celém těle uvolnění a padá na něho příjemná únava.
V polospánku slyší učitelova uklidňující slova: "Arnulfe, jsi uvolněný a klidný. Slyšíš jen má slova, nic jiného. Představ si, že se tvoje celá bytost zmenšuje v malou kuličku, která se nachází na tvém čele v malém otvoru, kde ti přejíždím ukazováčkem. Snaž se v duchu protlačit tímto otvorem a brzy poznáš, že se ti to s lehkostí podaří a vystoupíš z ležícího těla. Podívej se nyní dolů na své tělo jak tu nehybně a uvolněně leží. Nelekej se jeho bledosti, byla to tvoje tělesná schránka pro naši vývojovou sféru. Teď už ji nebudeš potřebovat, rozpadne se, je k nepotřebě. Podívej se na tenkou bíle se lesknoucí pásku, která tě pořád ještě s tvým tělem spojuje. Teď se ještě můžeš rozmyslet a vrátit se. Můžeš se zase přitáhnout zpět a tělo zase oživne. K splnění tvého přání však musíme zvláštním nástrojem pásku přerušit a nastoupíš s konečnou platností další cestu a už se nebudeš moci vrátit. Chceš to? Abych to viděl musel bys teď hned zpátky." Samozřejmě, že Arnulf už nazpět do neživé, chladné schránky nechce. Cítí přeříznutí pásky jako příjemné uvolnění a ztrácí vědomí.

9. KAPITOLA

EGYPTSKÝ LÉKAŘ RUMA

Matka Kipa již cítí blížící se porod. Celá rodina se těší na nového syna. Již před osmi měsíci lékař Kipě potvrdil začínající těhotenství a na základě zkoušky moči, předpověděl narození syna. Na lékařovu výzvu dala Kipa do hadrového sáčku ječmen a pšenici a každý den je kropila vlastní močí. Protože nejdříve započala klíčit pšenice, měl by se narodit syn. Kdyby nejprve vzklíčil ječmen, narodilo by se děvče. Při velmi pomalém klíčení, by nedošlo k růstu plodu. Tak vysvětloval lékař svou zkoušku.
Zavolali porodní bábu, matka si sedla na porodní židli udělanou z nepálených cihel. Po pozření bylinného léku porodila Kipa po krátké chvíli silného syna. Oddělili mu pupeční šňůru, omyli a položili na postýlku. Rodiče mu dali jméno Ruma (nebeským jménem Arnulf). Bylo to za vlády velkého faraóna Amenofise.
Ruma vyrůstal v těsném domě z nepálených cihel v chudých poměrech. Přesto prožíval se svým přítelem Pojem hezké ničím nezatížené mládí. Poje přinesla při povodních voda. Ležel v smůlou potřené loďce z rohože, která se zachytila u břehu v rákosí. Jejich bezdětná sousedka chlapce nalezla a vzala si ho za svého. V chrámu byl obřezán a zanesen do porodní matriky.
Chlapecká léta prožili oba chlapci, Ruma a Poj společně. Procházeli se často po břehu Nilu, prohlíželi si projíždějící lodě a obdivovali se těžké práci otroků, při které byli černoši a cizí bílí muži, ranami bičem, nuceni k veslování. Často se vzdálili od Théb tak daleko, že spatřili tři vrcholy, které jako věční hlídači stály nad městem. Nebo se procházeli podél dlouhých polí na obou březích a vdechovali vonící vzduch. Pozorovali často volská spřežení, jak táhnou pluh a hovořili se zemědělci, kteří se skloněnými hlavami procházeli brázdami a seli obilí do měkkého nilského bahna.

Přátelství s Pojem bylo Rumovo štěstí.
Jednoho dne přinesli před dům, ve kterém bydlel Rumův přítel nosítka a vystoupila vznešená, mastmi a oleji nalíčená a vonící dáma. Poděkovala zdvořile matce Poje, že se chlapce ujala, když ho ona musela ve svém neštěstí pustit po vodě. Poměry se ale mezitím od základu změnily a ona by si Poje chtěla vzít k sobě a poslat ho do chrámové školy. Poj se po těchto slovech tak zalekl, že se chytil pevně své macechy, aby nebyl odveden. Volal na Ruma a byl srozuměn s odchodem jen pod tou podmínkou, že půjde také Ruma a bude navštěvovat školu s ním. A tak dostal Ruma, syn chudých rodičů možnost dosáhnout vyššího vzdělání. V tomto čase vyučovali Ammonovi kněží všechna vyšší povolání. Díky svému otci se Ruma už jako malý chlapec naučil psát na břidlicovou tabulku a na papyrusové role. Znalost čtení a psaní mu přišla k dobru a na otázku čím chce být řekl s velkou rozhodností: "Chci se stát lékařem". Proto následovalo jeho další vzdělání nejprve v domě života a poté v domě smrti. Předtím ale musel Ruma udělat na theologické fakultě zkoušku pro nejnižší kněžskou hodnost.
Choval se velmi obezřetně a zdrženlivě, mluvil málo, protože si již před vstupem do chrámové školy předsevzal, že se bude chovat podle dvou doporučení svého otce, který nesouhlasil se zbožňováním Ammona. Dodával mu odvahu: "Můj synu, buď chytrý, nenechávej se oslepit a kazit si duši, navenek, ale buď mírný, s mladistvou prudkostí nedokážeš nic změnit. Říkat co si myslíš je často hloupost, mlčet je lepší, proto se rozhoduj důvtipně. Teprve tehdy, když člověk dosáhne čeho si předsevzal, může být jaký je, aniž sám sobě škodil."
Jeho jednoduchý, ale moudrý otec mu dal na cestu do života moudré rady. Již po krátkém čase Ruma viděl, že za zbožňováním se skrývá mnoho klamu, mnoho zištnosti, mnoho nepravdy a zaslepenosti. Předsevzal si, že bude zastávat všechno pravdivé a

čisté, ale teď by byl ze školy vyloučen, kdyby se roznesly jeho reformní názory. Bylo pro něho velkým rozčarováním, když zcela jednoznačně zjistil, že tzv. zjevení boha Ammona je drzá lež a že se dá přirovnat k podvodné hře. Během výuky ho stálo mnoho síly, aby si zůstal věrný, protože nechtěl v žádném případě lhát a činit druhým příkoří. S chytrostí a vytrvalostí však dosáhl titulu nejnižšího kněze. Jeho kamarádi dosáhli cíle svým pokrytectvím dříve. A tak mohlo konečně začít jeho vzdělání v domě života ve velkém Ammonově chrámu.

Královští lékaři a specialisté dohlíželi na vyučování. Ruma se učil různé léky a léčivé rostliny. Učili se také, kdy mohou být rostliny trhány, jak musí být usušeny a jak se z nich dělají výtažky. Na nemocných se učili ohmatem, pozorováním těla a jeho vyměšování, určovat nemoci a místo zasažené tělesné části. To všechno bylo úžasně zajímavé. Ruma sledoval výuku s největší pozorností.

Jednou přišel královský lékař a otvírač lebečních kostí Nebamon a ukázal jim své umění. Jednomu z otroků byla při úrazu prolomena lebka a od té doby nemohl mluvit a byl pomatený. To bylo poprvé, kdy Ruma zažil velký chirurgický zákrok.

Po očištění rány, lékař odstranil pomocí vrtáku a pilky, kleštěmi část lebky velikosti slepičího vejce. Na mozku, ležícím pod odstraněnou kostí, byla sražená krev, kterou lékař s velkou opatrností odstranil, společně s úlomky kostí. Potom královský otvírač lebečních kostí uzavřel otvor přesně vypracovanou destičkou ze stříbra, kterou předtím v ohni očistil. Destičku upevnil na okraji a přes ní sešil kůži. Po operaci mohl muž zase mluvit. Ruma byl při mnoha podobných i jiných operacích. Na příklad byl často při otevření hnisavého nádoru, který způsobil zkažený zub a po čase směl sám provádět lehčí zákroky u nemajetných pacientů.

Ruma byl celý studijní čas velmi šťasten. Po uplynutí studia a

zkoušek obdržel povolení pracovat jako lékař. Šťastný Ruma si koupil na předměstí dům a otevřel si vlastní praxi. Mnoho let ošetřoval s velkým úspěchem nespočetné pacienty.
Jako lékař poznal těžkosti života a nemoci všech vrstev obyvatel. Ovazoval rány otroků a rovnal zlomeniny pánů. Dával injekce z akátu k zabránění těhotenství dámám z vysoké společnosti i děvčatům z nevěstinců. Prožil smrt v nejrůznějších formách. Nic ho nedokázalo polekat a přivést z rovnováhy. Když nalezl čas k rozhovoru se svými pacienty býval otřesen jejich duchovní prázdnotou. On také nemohl věřit pověstem o bozích, které mu nedávaly v jeho hledání pravdy a opravdovosti žádnou morální podporu. Když byl Ruma během studia v domě smrti, pozoroval při práci omývače a balzamovače mrtvol. Tady často dlouho přemýšlel o smyslu života a o dalším životě po smrti. Nevěřil, že má balzamování nějaký smysl. Zemřít musí bohatí i chudí, vysoko postavení i služebníci. Nikdo si s sebou nemůže nic vzít, i když bohatým zemřelým a faraónům dali do hrobu jejich ženy a služebníky, jídlo a šatstvo.
Pobyt u omývačů mrtvých v domě smrti byl pro něho velmi stísněný, viděl nicotnost všeho zemského a zkaženost mnoha lidí. Viděl jak i tam se kradlo a hanobilo.
Mrtvoly chudých vhazovali do silného louhu a sedmdesát dnů jimi pomocí háků pohybovali, až se rozpustily. Zatímco zesnulí vyšších vrstev byli za peníze upravováni s velkou uměleckou zručností. Krátkými kleštěmi opatrně rozlámali nosem, tenké kosti pod čelem a dlouhým nástrojem vybrali po částech mozek a prostor zaplnili léčivými roztoky. Břicho rozřízli ostrým egyptským kamenným nožem a na místo vnitřností ho vyplnili rákosím namočeným v pryskyřici. Poté zase břicho sešili. Vyjmuté orgány naplnili myrhou smíchanou se sodou a v ozdobených urnách je dávali k mrtvým do hrobů. Ruma viděl smrt v mnoha podobách a nikdy se žádný mrtvý nevrátil nazpět. V Rumově nitru však byla

neuhasitelná touha po něčem vyšším, duchovním.
Slyšel od svých pacientů a dokonce i u dvora sám prožil, jak mladý farao Echnaton uctívá nového Boha. Tento Bůh je větší než všichni, které doposud uctívali. Je, aniž bychom to věděli, v nitru každého člověka a může, když lidé na něho uvěří, osvobodit všechny národy od strachu a temnoty. Ruma slyšel, že král Echnaton chce svrhnout starého boha Ammona a vyzvat své poddané, aby uctívali nového Boha Atona. Jestlipak se mu to podaří?
Ruma pozvolna ztrácí vnitřní klid. Jestliže je nové učení správné, tak se všichni musíme v nitru změnit. V duchu si říkal: "Nebudu své otroky nutit k poslušnosti důtkami, nechci provozovat svoji praxi pro úctu, slávu a bohatství, ale proto, že chci nemocným a vůbec všem mým bližním sloužit, protože je v nich ve všech díl velkého Boha."
Tato představa ale změní celý jeho další život. Vnitřní hlas mu našeptává: "Rumo, jsi známý lékař, nedělej hlouposti. Co chceš měnit, vždyť se ti daří tak dobře? Vedeš krásný, příjemný život, jsi známý u vznešených, můžeš si dopřát každý požitek, počínaje svádivými ženami a přítelkyněmi, slavnostmi a pitkami s přáteli, můžeš vlastnit poklady a být majetný. Nehleď na chudáky a zubožené, do nich ti nic není! Co bys chtěl na starém pořádku s bohy měnit? Jsou ti bozi snad špatní? Dovolují všechno. Co je k užitku, je v pořádku. Neptej se příliš tvého nitra, žij teď a buď šťastný!"
Podobné vnitřní boje byly u Rumy v poslední době na denním pořádku. Není to hloupost, všechno hezké a příjemné odhodit a horlivě následovat idealistický přelud? I nový faraón na tom ztroskotá. Že farao má ve všech vrstvách mnoho nepřátel, kteří jen čekají na příležitost, aby ho zničili ví Ruma od svých pacientů. Mnozí hodnostáři o něm prohlašují, že se zbláznil, že jeho nový pořádek přinese neštěstí. Bude svržen a když bude Ruma držet s

ním bude potom ztracen.
Podobné myšlenky procházejí Rumovi hlavou. Cítí se ve svém nitru strháván sem a tam. Jak najít východisko? Tu si vzpomíná, že by mu mohl pomoci uzdravující spánek. Tato myšlenka ho neopouští. Chce jí uskutečnit.
Ruma odchází do chrámu, k příteli, který je tam Atonovým knězem a hovoří s ním otevřeně o svých vnitřních bojích a tajnostech. On mu s porozuměním naslouchá a je také toho mínění, že by mu uzdravující spánek pomohl získat nazpět vnitřní klid. Dává mu kalich vzácného vína s trochou blínu. Předtím se Ruma modlí k Bohu Atonovi, novému nejvyššímu pánu, který je jediný hodný modlitby, jehož jsme všichni dětmi: "Pane a Bože, ukaž mi, pro mne, správnou cestu. Tobě se zasvěcuji, Tobě patřím, pro Tebe žiji a zemřu." Poté usíná. Zatímco jeho tělo bezvládně leží, prožívá Ruma v duchu setkání se svým Bohem. On ho zahaluje něžnou láskou do své nekonečné milosti. Ruma odpočívá v Jeho srdci a cítí se blaženě a v bezpečí jako nikdy předtím.
"Milý Rumo", slyší Jeho slova, "buď bez starosti, jsem u tebe. Vydrž ještě krátký čas, potom můžeš odložit tvůj zestárlý pozemský šat a odpočinout si nějaký čas od útrap tvého putování. Byl jsi přední bojovník před příchodem Mého Syna. Čas ale není ještě zralý, lidé ještě nedokážou vidět světlo, které se jim objevuje v temnotě. Ty jsi však všem nástrahám zla odolal a budeš za to odměněn. Teď ale posilněn vstaň. Tvoje putování už nebude dlouho trvat."
Brzy poté se Ruma probouzí a cítí se zdráv a osvěžen. Vypráví knězi co se mu ve snu přihodilo a on mu sen znalecky vykládá: "Rumo, jsi na správné cestě, když se jí budeš držet a zůstaneš jí věrný, bude tvoje nitro v souladu. Budeš už jen krátký čas v tvém hmotném těle, brzy bude tvé putování u konce a budeš si moci v příjemné mimozemské sféře odpočinout a připravovat se na další cestu k našemu Božímu Otci."

Ruma poděkoval Atonovu knězi, ve víře tak silnému, za výklad snu, pro něho tak příznivý a srdečně se s ním rozloučil. Doma se pilně věnuje své práci a nachází v ní plné uspokojení. Jeho vnitřní neklid vystřídala tichá radost. Nemůže se ubránit, aby o své radosti nevyprávěl svým pacientům. U většiny však se zdá, že jsou hluší. Mnozí o něm říkají, že se zbláznil jako jejich faraón Echnaton. Přestože ještě nenadešel čas všeobecného povstání proti faraónovi, lidé jsou k němu ve stále větší míře nepřátelští a odmítaví. Ruma však zůstává klidný a trpělivě vše snáší. Jeho jisté a klidné vystupování přivádí jeho nepřátele k stále větší útočnosti. Začínají mu ničit majetek a když na jejich útoky odpovídá láskyplně jsou vzteky bez sebe. Ruma cítí, že přichází jeho čas. Dobře mířená rána dýkou jeho nepřátel mu zasahuje srdce. Bodavá bolest trvá jen krátký okamžik a padá k zemi.

Probouzí se a ke svému úžasu vidí svou zemřelou matku Kipu, která ho objímá a vřele vítá. V obětí poté lehkými kroky spolu kráčejí k blízkému, hezkému domu, který mu byl přidělen k obývání.
Předák obce ho přijímá se zřejmou přízní: “Buď u nás vítán, statečný synu. Velmi dobře jsi se na zemi držel. Teď si můžeš odpočinout od všech útrap. Jako Arnulf nemůžeš zatím k tvým milým nazpět. Jsi o jeden stupeň před nimi. My všichni tady máme za sebou podobnou minulost jako ty. Po odpočinku musíš svůj pozemský život zhodnotit a budeš zařazen do sféry odpovídající tvému stupni, k dalšímu vývoji. A tak budeš krok za krokem postupovat na cestě do Ráje, až se dostaneš do sféry těsně pod Nebem. Teprve poté až náš Pán a Král Kristus přinese obět vykoupení, bude obyvatelům povolen návrat do Nebeských sfér. Potom bude velká propast překonána a budeš se moci vrátit k svým příbuzným a duchovním sourozencům do nebeské vlasti.”

10. KAPITOLA

ČASOVÉ ROZHRANÍ

Irmín a ostatní pokračují na cestě dále. Také zde je den vyplněn prací. Práce má více umělecký charakter a tak se všichni s chutí snaží vyzkoušet své talenty. Otec Irmín pěstuje ve skleníku a na zahradě květiny a rostliny. Mladí muži sochaří, formují hlínu a vyřezávají ze dřeva. Ženy se věnují pletení, kreslení a malování. Všichni se zaměstnávají jemnou prací a tvoří šťastnou společnost. Večer mají školu.

Přední učitel této sféry jim sdělil potěšující zprávu, že nadešel čas pro Kristův čin vykoupení. "Kdo", řekl, "se nyní rozhodne státi člověkem a nastoupit zemskou životní dráhu, má jedinečnou možnost být součastníkem našeho Pána a Krále. Musí si ale také uvědomit, že bude vystaven na zemi útoku démonů, kteří budou všemi způsoby zkoušet přivést člověka dobré vůle na scestí a budou o každou duši bojovat."

Člověk je obdařen svobodnou vůlí, ale ve svém nitru slyší zřetelně upomínající hlas svědomí, které mu neustále připomíná jeho boží původ. Řídí-li se tímto hlasem, který k němu hovoří mnohdy i v zdánlivě nedůležitých situacích, nemusí se ničeho obávat. Je stále pod Boží ochranou:

"On svým andělům vydal o tobě příkaz,
aby tě chránili na všech tvých cestách.
Na rukou tě budou nosit,
aby sis o kámen nohu neporanil,
po lvu a po zmiji šlapat budeš,
pošlapeš lvíče i draka.
Dám mu vyváznout, neboť je mi oddán,
budu jeho hradem, on zná moje jméno.
Až mě bude volat, odpovím mu,

v soužení s ním budu,
ubráním ho, obdařím ho slávou,
dlouhých let dopřeji mu do sytosti,
ukážu mu moji spásu.
(ze žalmu 91)

Valentin a Marta z naší rodiny se spontánně přihlašují.
Já ještě čekám, vždyť jsem už dvakrát Luciferovi naletěl. Neodvažuji se ještě udělat tento krok, ještě počkám.
Žádost Valentina a Marty bude vyplněna. S radostí a zároveň smutní se s námi loučí, aby se osvědčili jako lidé na zemi.

Nad starým Davidovým městem Betlémem leží chladná noc. Dva mladí pastýři Áchym (nebeským jménem Valentin) a Petuel hlídají ovce z okolních vesnic. Přes den sbírají pilně dřevo a večer si sedají k ohni, aby se ohřáli. Áchym pokládá zamyšleně do žhavých oharků uschlou větev fíkovníku. Otevírá trochu svůj kožešinový kabát, aby si vyprostil ruce, které vystrkuje nad nově vzplanuvší oheň.
“Včera byl opravdu ve městečku velký provoz. Přišlo mnoho těch, kteří se jako Davidovi potomci dostavili na římský rozkaz zapsat do svého domovského města. Jak se asi teď daří truhláři Josefovi a jeho ženě Marii? Přišli včera odpoledne tak unaveni. Nemohli najít ubytování v hostinci ani v karavanní noclehárně. Jsou pravděpodobně chudí a nemohli hamižnému hostinskému zaplatit tak vysokou sumu. Co se to vlastně se mnou stalo,” ptá se Áchym sám sebe, “že jsem překonal svůj ostych a šel k těm oběma a nabídl se jim, že je zavedu do blízké jeskyně za městem? Obzvlášť paní Maria si zjevně ulevila a přijala mojí nabídku s velkou vděčností. Mně samotnému bylo potom z radosti tak teplo u srdce; necítil jsem se ještě nikdy v mém životě tak šťasten. Může toho být příčinou moje bezprostřední malá služba? .... Ale co se to děje?” Áchym budí vzrušeně ospalého přítele Petuela.

Oba upřeně pohlížejí na světlem ozářenou mužskou postavu před nimi, která k nim začíná hovořit.

"Nebojte se, hle, zvěstuji vám velkou radost,
která bude pro všechen lid.
Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán,
v městě Davidově.
Toto vám bude znamením:
Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí."

A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha:
“Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi;
Bůh v nich má zalíbení.” (Lukáš 2, 9-14)

Zjevení v tichosti mizí tak rychle jako se objevilo. “Petueli, zůstaň u stáda. Jdu vzbudit rodiče. Musí jít se mnou do jeskyně, kam jsem včera zavedl ty oba unavené lidi, krásnou paní Marii a truhláře Josefa.” A už utíká k chýši rodičů a budí je hlasitým klepáním. Daří se mu je přemluvit, aby s ním šli.

“Spěchali tam a nalezli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí. Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti. Všichni, kdo to uslyšeli, užasli nad tím, co jim pastýři vyprávěli. Ale Maria to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom. Pastýři se pak navrátili oslavujíce a chválíce Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.”
(Lukáš 2, 16-20)

Mezitím se z Áchyma stal dospělý muž. Často si vzpomněl v uplynulých třiceti letech na zářivé andělovo zjevení a jeho zvěst. Pořád ještě vidí před sebou zářící oči narozeného dítěte. Je

skálopevně přesvědčen, že se tehdy narodil Mesiáš, izraelským lidem tak toužebně očekávaný. Áchym o tom hovoří při každé vhodné příležitosti. Protože je však jen prostý nevzdělaný pastýř, nikdo mu nevěří. Někteří z domýšlivé horní vrstvy mu vysvětlovali, že je málo vzdělaný, aby tomu mohl všemu porozumět. Je naivní snílek a k tomu ještě trochu zmatený.
Božím řízením se mu dostalo možnosti navštěvovat školu, kde se naučil číst a psát. Četl potom často ve svitcích a prorockých spisech a dopracoval se k úctyhodným vědomostem. Měl radost jako dítě, když ve výpovědích proroka Micheáše četl:
"A ty, Betléme efratský,
ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody,
z tebe mi vzejde ten,
jež bude vládcem v Izraeli,
jehož původ je od pradávna,
ode dnů věčných." (Michaeáš 5, 1)

"Doufám, že mi bude dopřáno se jednou setkat s Božím Synem, kterému dali jméno Ježíš," přemýšlí Áchym, když je sám a hlídá své stádo. Brzy po porodu, se tehdy přišli dítěti poklonit, jedné studené noci, tři moudří ze vzdálených zemí. Krátce poté se přihodilo něco nepředstavitelného, krutý král Herodes dal povraždit všechny chlapce mladší dvou let. Naštěstí bylo nebezpečí Josefovi ukázáno ve snu a on stačil včas se svou ženou a s dítětem uprchnout.
Áchym tehdy hlídal ovce a mohl prchající krátký kousek doprovodit. Nikomu neprozradil, že na okraji Judské pouště se dali směrem na jih.
Nedávno slyšel, že u Jordánu křtí jistý Jan a že je znám jako velmi přísný prorok. Áchym šel k tomuto svatému muži, který měl na sobě kabát z velbloudí kůže a živil se medem divokých včel a kobylkami. Jan říkal zástupům:

“Za mnou přichází někdo silnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sklonil a rozvázal řemínek jeho obuvi. Já jsem vás křtil vodou, on vás bude křtít Duchem svatým.”
(Marek 1, 7-8)

A tak Áchym věděl, že Jan není vykupitel a vrátil se nazpět ke svému stádu. Cítil však ve svém nitru, že mezitím dospělý Ježíš brzy vystoupí na veřejnost.
Brzy nato se Áchym dovídá od vesnického obchodníka Beeryho, kde nakupuje sůl a koření, že Galilejí prochází velký prorok a káže. Jmenuje se Ježíš a pochází z Nazaretu. Jeho slova jsou plná síly. Ještě nikdy nikdo nic podobného v Izraeli neslyšel. Společně se svými dvanácti učedníky a velkou skupinou stoupenců navštěvuje místa u Genezaretského jezera. Měl učinit v Kafarnaum, v Kaně a v celé Galileji úžasné zázraky: Uzdravil nemocné, takže přestali mít horečku, uzdravil malomocné a ochrnutí mohli zase chodit. Představenému Synagogy Jairusovi dokonce vzbudil k životu zemřelou dcerušku. Teď ho očekávají v Betánii, kde je jeho přítel Lazar těžce nemocen.
Hovorný obchodník Beery je velmi zaražen, když ho pastevec z Betléma náhle bouřlivě objal a políbil na obě tváře. “To je on, to je Pán!” volá Áchym hlasitě a tančí radostí. “Betlémští mají zřejmě pravdu, když říkají, že jejich pastýř není úplně při smyslech”, jde obchodníkovi hlavou. “Proto nakupuje v Hebronu a ne v starém Davidově městě.”
“Beery, milý příteli”, volá Áchym, “pojď, půjdeme ho hledat! On je určitě Mesiáš. Viděl jsem ho jako malé dítě, hned po porodu a věděl jsem jistě, že se s ním zase uvidím. To je on, Aleluja, to je on!”
Áchymova překypující radost byla nakažlivá. Beery volá svou ženu Sáru a vysvětluje jí, že musí na nějaký čas převzít obchod. On jde s Áchymem, pastýřem z Betléma, naproti velkému proroku

Ježíši. A tak oba plní vnitřní radosti putují nejprve do Betléma, kde Áchym hledá pastýře, který mu slibuje, že mu dá pozor na jeho stádo, jako by bylo jeho vlastní.
Z Betléma jdou oba směrem do Jerusaléma. Občas potkávají Izraelity jdoucí nebo jedoucí na oslech opačným směrem. S jednou tříčlennou hlasitě diskutující skupinou se po krátkém pozdravení dávají do řeči. Když se dovídají, že chtějí k Ježíši, tomuto novému proroku a divotvůrci, volá nejvznešenější a nejstarší z nich: "Co to slyším! Také chcete nadbíhat tomu prostému truhlářskému synu? Jakoby nestačilo, že o něm hovoří celý Jerusalem, teď k němu přicházejí ještě lidé z Betléma a jižního Hebronu. To je typické, naivní a prostí za ním jdou, ale u nás vzdělaných nenajde žádné stoupence. My víme, že to všechno je klam a podvod. Ušetřete si námahu a vraťte se domů. V Jeruzalémě ho stejně nenajdete. Vyhnali jsme ho, toho domýšlivce a rouhače, z našeho města a když se tam znovu objeví, bude zatčen a naším soudem odsouzen. To vám zaručuji!"
"Byly právě svátky posvěcení jeruzalémského chrámu; bylo to po zimě. Ježíš se procházel v chrámě, v sloupoví Šalamounově. Židé ho obklopili a řekli mu: "Jak dlouho nás chceš držet v nejistotě? Jsi-li Mesiáš, řekni nám to otevřeně!" Ježíš jim odpověděl: "Řekl jsem vám to a nevěříte. Skutky, které činím ve jménu Otce, ty o mně vydávají svědectví. Ale vy nevěříte, protože nejste z mých ovcí. Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život; nezahynou na věky a nikdo je z mé ruky nevyrve. Můj Otec, který mi je dal je větší nade všechny a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky. Já a Otec jsme jedno.
Židé se opět chopili kamenů, aby ho ukamenovali. Ježíš jim řekl: "Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od Otce. Pro který z nich mě chcete kamenovat?" Židé mu odpověděli: "Nechceme tě kamenovat pro dobrý skutek, ale pro rouhání; jsi člověk a tvrdíš, že jsi Bůh." Ježíš jim řekl: "Ve vašem zákoně je přece psáno: jste bohové. Jestliže Bůh ty, jichž se týká toto slovo, nazval bohy -

a Písmo musí platit- jak můžete obviňovat mne, kterého Otec posvětil a poslal do světa, že se rouhám, protože jsem řekl: Jsem Boží Syn? Nečiním-li skutky mého Otce, nevěřte mi! Jestliže je však činím a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste jednou provždy pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci“. Opět se ho chtěli zmocnit, on jim však unikl.”(Jan 10, 22-39)

“Pojď, Áchyme jdeme dál”, šeptá mu Hebroňan do ucha, “nemá cenu diskutovat s těmito vznešenými domýšlivci. Jsou zaslepeni a nechtějí nic vidět ani poslouchat. Baží jenom po vlivu a moci. Nechtějí o ničem novém nic slyšet, zvláště když to nepřichází od někoho z jejich stavu. Vím co uděláme, odbočíme doprava do Betánie. Bydlí tam tři sourozenci, Marie, Marta a Lazar, s těmi je Ježíš spřátelen. Možná, že budou vědět, kde ho najdeme.”

Odbočili doprava a pokračovali s veselou myslí dále, prašnou cestou směrem do Betánie a nepromluvili už ani slovo s neústupnými a svéhlavými z Jeruzaléma.

Při vyslovení jména Marie, přepadá Áchyma zvláštní pocit. Připadá mu známé, dokonce důvěrné? Jeho nitro naplňuje radost, jakoby ho očekávalo velké štěstí. Dozví se, kde najde Ježíše, svého Pána a potká Martu. Obě očekávané události ho už teď uvádějí do nepředstavitelné a nevysvětlitelné radosti. Doprovázejícímu Beerovi o tom nemůže nic říkat, neporozuměl by mu. Ví jenom sám, že je obdařen věšteckým viděním, které ho již často předem upozornilo na radost nebo utrpení, jež ho očekává. Neumí si sám své Boží nadání vysvětlit, ví jen, že se s podobnou vlastností mezi ovčáky a pastýři už sešel.

Když přišli do vesnice, vidí u jednoho hezkého domu stát shluk lidí. Zdá se, že se přihodilo něco smutného, protože někteří pláčí. Beery jde k nejblíže stojícímu a ptá se: “Příteli, jsme tu cizí, hledáme dům třech sourozenců, Marie, Marty a Lazara. Kde bydlí? Proč tu stojí ti lidé?”

Oslovený Izraelita s podivením odpovídá: “Vy to nevíte? Marie a

Marta bydlí v tomhle domě, ale Lazar tu už není. Náhle zemřel. Leží už čtyři dny v hrobě, vytesaném ve skále. Jsme přátelé rodiny a držíme se sestrami smutek. Očekáváme dnes Ježíše, přijde se svými učedníky. Byl Lazarův přítel a chce mu vzdát poslední poctu."

"Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je již čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, necelou hodinu cesty, a mnozí z Židů přišli k Martě a Marii, aby je potěšili v zármutku nad jejich bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla mu naproti. Marie zůstala doma. Marta řekla Ježíšovi: "Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel. Ale i tak vím, že požádáš-li Boha o cokoliv, Bůh ti to splní. Ježíš jí řekl: "Tvůj bratr vstane." Řekla mu Marta: "Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den." Ježíš jí řekl: "Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky. Věříš tomu?" Řekla mu: "Ano Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět. S těmito slovy odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: "Je tu Mistr a volá tě." Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kde se s ním Marta setkala. Když viděli Židé, kteří byli s Marií v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; domnívali se, že jde k hrobům, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie přišla tam, kde byl Ježíš, a spatřila ho, padla mu k nohám a řekla: "Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel." Když Ježíš viděl, jak pláče a jak pláčou i Židé, kteří přišli s ní, v Duchu se rozhorlil a vzrušen řekl: "Kam jste ho položili?" Řekli mu: "Pane pojď se podívat!" Ježíšovi vstoupily do očí slzy. Židé říkali: "Hle jak jej miloval!" Někteří z nich však řekli: "Když otevřel oči slepému, nemohl způsobit, aby tento člověk neumřel?"

Ježíš, znovu rozhorlen, přichází k hrobu. Byla to jeskyně a na ní

ležel kámen. Ježíš řekl: "Zvedněte ten kámen!" Sestra zemřelého Marta mu řekla: "Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den." Ježíš jí odpověděl: "Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?" Zvedli tedy ten kámen. Ježíš pohlédl vzhůru a řekl: "Otče, děkuji ti, žes mě vyslyšel. Věděl jsem sice, že mě vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že jsi mě poslal." Když to řekl, zvolal mocným hlasem: "Lazare, pojď ven!" Zemřelý vyšel, měl plátnem svázány ruce i nohy a tvář zahalenou šátkem. Ježíš jim řekl: "Rozvažte ho a nechte odejít!" (Jan 11, 17-44)

Áchym a Beery prožili zázrak z bezprostřední blízkosti. Z Ježíše vyšla tak silná vlna síly, že Áchym cítil po celých zádech chvění. Že je Ježíš očekávaný Mesiáš je mu nad slunce jasné, nemůže pochopit, že o tom může někdo pochybovat. Jak vděčí Bohu, že mu dal jednoduchou, dětsky důvěřivou mysl. Nechtěl by v žádném případě být chladně rozmýšlejícím člověkem, který musí mít nejprve všechno vědecky podloženo a rozebráno, aby ve svém nitru uslyšel boží hlas.

Ale ještě něco jiného uchvacuje jeho srdce a rozechvívá jeho nitro. V okamžiku kdy uviděl Martu, jakoby byl k ní neviditelnou silou přitahován, to se mu ještě nikdy v životě nestalo. Zdá se, že i ona se cítí přitahována k němu. Áchym se protlačil davem až k ní, dotýká se jejích šatů a ruky a říká jí váznoucím hlasem: "Mohl bych tě Marto doprovodit domů? Chtěl bych, abys mi řekla více o našem Pánu, chtěl bych se stát také Ježíšovým následníkem." Marta mu tiskne vřele ruku a kývá hlavou na znamení souhlasu. A tak se stalo, že Áchym a Beery jsou pozváni do domu sourozenců. Áchym je přešťastný, že může být se svým Pánem pohromadě a blažený, že mu Marta vysvětluje Ježíšovo učení.

Po několika dnech ví všechno, co se o Ježíšově veřejném vystoupení vypráví. "Je to náš Pán, opravdu, je to náš Pán!" jásá jeho nitro. "Nalezl jsem spásu Izraele a celého světa!"

Setkání s Martou se vyvinulo v hluboké přátelství, oba se rozhodli následovat Pána společně a také společně žít.

11. KAPITOLA

JAKO ŘVOUCÍ LEV.....

Lucifer nekladl činnosti Ježíše z Nazaretu dostatečný odpor. Byl tak svými, u lidských pokolení dosaženými úspěchy omámen a pyšný, že přestal být pozorný. Plody mu samy padaly do klína. Lidé se hádají, žijí v nenávisti a nepřátelství, vedou války a loupežné přepady a většina z nich ve svém nitru poslouchá našeptávání a svádění jeho pomocníků. Když se znovu zamýšlí nad minulostí, má stále ještě pyšný pocit moci a chválí svou chytrost. Naději lidstva na zlepšení ovlivnil, zabránil mu a v mnoha případech obrátil ve svůj prospěch.
Teď mu ale začíná být ten Ježíš nebezpečný. Musí se ho všemi způsoby pokusit zbavit. Ovlivní vládnoucí představitele, aby ho potupným způsobem dali zabít. Když mu tehdy jeho špioni hlásili o divném zjevení andělů a o jejich poselství pastýřům z Betléma, nevěnoval celé události velkou pozornost. Jenom pro jistotu ovlivnil Herodese, který mu byl poslušný, aby nechal pobít v Betlémě všechny chlapce do dvou let věku. Z neznámých důvodů Ježíš unikl. Později na všechno zapomněl. Bylo mu divné, že mocný Boží Syn, Král Kristus, by měl přijít na zemi v chudé rodině, která nemohla najít ani nocleh.
Teprve, když se dověděl, že Ježíšovou matkou na zemi je Maria pocházející z nejvyššího Nebe, která jemu a jeho stoupencům mnohé překazila, tak začal chápat, že se situace pro něho mění. Pravděpodobně se jedná o vypracovaný plán Nebeského Otce, jehož pozadí mu zatím není jasné. Už po tom, co Jan Křtitel Ježíše v Jordánu pokřtil, měl být opatrnější. Jeho špehové mu hlásili:
“Když se všechen lid dával křtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe a Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: “Ty jsi můj milovaný Syn,

tebe jsem si vyvolil." (Lukáš 3, 21-22; žalm 2,7; Isajáš 42,1)
Po křtu začal Ježíš vystupovat veřejně. Byl pomazán Duchem Svatým a vybaven Boží silou. "Měl jsem vystoupit celým svým démonickým vlivem, proti té soustředěné Boží přítomnosti a síle", zamýšlí se Lucifer sebekriticky. "Bylo chybou přivést Ježíše jenom několikrát v pokušení. Stejně se to nezdařilo. Ať je to jak chce, Ježíš musí být usmrcen, aby nepůsobil nepříjemnosti."
Svou chybu ale před svými poddanými nepřiznává. Ještě není všechno ztraceno, většina vzdělaných a mocných je na jeho straně. Teď zaútočí a to přinese úspěch. "A jakmile člověka Krista jeho bližní odstraní, bude mi zase patřit vláda a budu a zůstanu knížetem světa!", jásá Lucifer v předtuše vítězství.
Ve chvatu svolává své náčelníky ke schůzi, která ihned začíná.
"Poddaní!", oslovuje je Lucifer svým pánovitým způsobem, "nejsem vaším pracovním nasazením vůbec spokojen. Když se výsledky nezlepší, shodím vás nazpět do nejhlubší temnoty. Nebudete moci dále zůstat na krásné zemi, kde se vám tak dobře daří a kde se můžete podle svých přání vyžívat ve svých vášních. Dal jsem vám lidi do opatrování jako divokou zvěř. Přeji si od vás plné pracovní nasazení, aby lidé ve mně viděli svého boha a aby na mně museli být závislí. Je mi jedno, jak při tom budete postupovat - jestli v nich vzbudíte touhu po moci a majetku, nebo uctívání všelijakých bůžků, nebo sexuální prostopášnost, jejíž síla je pro nás tak důležitá, nebo touhu válčit, nenávidět a být k sobě nepřátelští. Můžete působit chytrostí a lstí. Hledím jen na výsledky a byl jsem dlouhý čas s vámi spokojen.
Hermacho, byl jsi doposud věrný podřízený, tvoje lest, lidem v jejich domýšlivosti namluvit, že ďábel a démoni neexistují, je výborná a měla u mnohých fantastický úspěch. Teď ale jsi neomluvitelně zklamal. Shledávám neodpustitelným, že Ježíš z Nazaretu ještě žije. Ihned po jeho narození jsem dal příkaz dáti tehdejšímu vládci Herodovi myšlenku, aby nechal usmrtit

chlapce z Betléma a okolí. Splnili jste příkaz jen nepořádně. Nikdo nezkontroloval, zda všechno klaplo.
Teď tu máme to nadělení. Protože jste tehdy můj rozkaz přesně nesplnili, žije Ježíš dodnes a dělá nám v našem záměru vážné potíže. To se musí změnit! Povedu útok sám!"
Velitelé a podvelitelé jsou projevem zaskočeni a potichu se domlouvají, mají před svým šéfem respekt, zvláště, když je rozčilen.
Řadami diskutujících prochází posel. Šeptá zprávu Luciferovi do ucha a on hned hněvivě klepe kladívkem velitelsky do stolu. Nastává hrobové ticho.
"Právě dostávám neuvěřitelnou zprávu!" volá hněvivě, "právě tento Ježíš vjel na oslu jako Král míru a pokoje do Jeruzaléma. Lidé mu mávají palmovými ratolestmi a volají Hosanna! Tomu všemu jste nedokázali zabránit! Někteří z vás mě slibovali, že duchovenstvo a vládci města se dohodli, že Ježíše zabijí, když se ještě jednou ve městě objeví. Nic z toho není pravda. Co to je za ostudu! Máte obelhávat lidi a ne mě. Potrestám vás. Teď jděte ihned na zemi! Je čas jednat!
Vy s Hermachem v čele jděte k Jidášovi Iškariotskému, který vás již nějaký čas v duchu poslouchá. Ať provede svoji zradu a vydá svého Pána do rukou vládců. A vy s Beliálem se rozdělte. Jedni jděte k veleknězi Kaifášovi a vložte mu do srdce nezkrotnou nenávist, aby požadoval pro Ježíše trest smrti. Ostatní učiníte totéž u Heroda a Ananiáše, toho druhého velekněze. Já osobně ovlivním Piláta, aby jako nejvyšší vládce v Jeruzalémě, potvrdil pro Ježíše potupnou smrt ukřižováním. Vy ostatní vjedete jako smršť do lidí a ovlivníte je všemi prostředky, aby se obrátili a požadovali pro Ježíše smrt. Právě ti, kteří mu mávají palmovými ratolestmi a volají Hosanna, musí volat "ukřižovat!" To je všechno! Schůze je ukončena. Očekávám vykonání rozkazů a hlášení o úspěchu našeho plánu!"

12. KAPITOLA

VELKÉ VÍTĚZSTVÍ

Na Golgotě na Kalvárii stojí pod křížem jen několik hluboce otřesených věrných. Stejný dav, který před několika dny připravil přicházejícímu Pánu triumfální přivítání, požadoval dnes při soudním přelíčení u Piláta jeho smrt. Ježíš stál dnes ráno při výslechu před shromážděným lidem na velkých kamenných deskách vnitřního paláce bledý, pokrytý podlitinami, jako jediná živá rána.

"Pilát vešel opět do svého paláce, zavolal Ježíše a řekl mu: "Ty jsi král židovský?" Ježíš odpověděl: "Říkáš to sám od sebe, nebo ti to o mě řekli jiní?" Pilát odpověděl: "Jsem snad žid? Tvůj národ a velekněží mi tě vydali. Čím ses provinil?" Ježíš řekl: "Moje království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; mé království však není odtud." Pilát mu řekl: "Jsi tedy přece král?" Ježíš odpověděl: "Ty sám říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý kdo je z pravdy, slyší můj hlas." Pilát mu řekl: "Co je pravda?" Po těch slovech vyšel opět k Židům a řekl jim: "Já na něm žádnou vinu nenalézám. Je zvykem, že vám o velikonocích propouštím na svobodu jednoho vězně. Chcete-li, propustím vám toho židovského krále." Nato se dali do křiku: "Toho ne, ale Barnabáše!" Ten Barnabáš byl vzbouřenec." (Jan 18, 33-40)

"Tehdy dal Pilát Ježíše zbičovat. Vojáci upletli z trní korunu, vložili mu ji na hlavu a přes ramena mu přehodili purpurový plášť. Pak před něho předstupovali a říkali: "Buď pozdraven, králi židovský!" Přitom ho bili do obličeje. Pilát znovu vyšel a řekl Židům: "Hleďte, vedu vám ho ven, abyste věděli, že na něm nenalézám žádnou vinu." Ježíš vyšel ven s trnovou korunou na

hlavě a v purpurovém plášti. Pilát jim řekl: "Hle člověk!" Když ho velekněží a jejich služebníci uviděli, dali se do křiku: "Ukřižovat, ukřižovat!" Pilát jim řekl: "Vy sami si ho ukřižujete! Já na něm vinu nenalézám." Židé mu odpověděli: "My máme zákon, a podle toho zákona musí zemřít, protože se vydával za syna Božího." Když to Pilát uslyšel, ještě více se ulekl. Vešel znovu do paláce a řekl Ježíšovi: "Odkud jsi?" Ale Ježíš mu nedal žádnou odpověď. Pilát mu řekl: "Nemluvíš se mnou? Nevíš, že mám moc tě propustit, a mám moc tě ukřižovat?" Ježíš odpověděl: "Neměl bys žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry. Proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší vinu."
Od té chvíle Pilát usiloval o Ježíšovo propuštění. Ale Židé křičeli: "Jestliže ho propustíš, nejsi přítel císařův. Každý, kdo se vydává za krále, je proti císaři."Když to Pilát uslyšel, dal vyvésti Ježíše ven a zasedl k soudu na místě zvaném "Na dláždění", hebrejsky Gabbatha. Byl den přípravy před svátky velikonočními, kolem poledne. Pilát Židům řekl: "Hle váš král!" Oni se dali do křiku: "Pryč s ním, pryč s ním, ukřižuj ho! Pilát jim řekl: "Vašeho krále mám ukřižovat?" Velekněží odpověděli: "Nemáme krále, jen císaře." Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován, a oni se Ježíše chopili. Nesl svůj kříž a vyšel z města na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali a s ním jiné dva, z každé strany jednoho a Ježíše uprostřed." (Jan 19, 1-18)
Všichni stojící pod křížem pláčí a vzdychají. Áchym a Marta stojí trochu stranou, protože místo pod křížem přenechali Marii, Ježíšově matce a Janovi, jednomu z jeho učedníků. I po víc než třiceti letech poznává Áchym okamžitě tu vzácnou, milostivou ženu, kterou ten večer vedl do jeskyně u Betléma. Zachvacuje ho dojetí a bolest nad nepředstavitelným utrpením Božího dítěte a jeho Matky.
"Ježíš řekl: "Otče, odpusť jim, vždyť nevědí co činí."
"O jeho šaty se rozdělili losem." (žalm 22,19)

Lid stál a díval se. Členové rady se mu vysmívali a říkali: “Jiné zachránil, ať zachrání sám sebe, je-li Mesiáš, Bohem vyvolený.” Posmívali se mu i vojáci; chodili k němu, podávali mu ocet (žalm 69,22) a říkali: “Když jsi židovský král, zachraň sám sebe.” Nad ním byl nápis: “Ježíš Nazaretský král židovský”
Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: “To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!” Tu ho ten druhý okřikl: “Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám odsouzen k stejnému trestu. A my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.” A řekl: “Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.” Ježíš mu odpověděl: “Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.”
Bylo už kolem poledne; tu nastala tma po celé zemi až do tří hodin, protože se zatmělo slunce. Chrámová opona se roztrhla vpůli. A Ježíš zvolal mocným hlasem: “Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha!” (žalm 31,6) Po těch slovech skonal. Když setník viděl co se stalo, velebil Boha a řekl: “Tento člověk byl vskutku spravedlivý.” A ti, kdo se v celých zástupech sešli na tu podívanou, když viděli, co se stalo, odcházeli bijíce se do prsou.” (Lukáš 23, 34-48)

Učedník Jan podepírá láskyplně Marii, matku našeho Pána. Krátce předtím dostal od Ježíše z kříže pokyn, aby si Marii vzal k sobě. Áchym a Marta se drží za ruce a hledí se zaslzenýma očima vzhůru na kříž na zemřelého Ježíše, kterému ve smrti poklesla hlava.
“Členem židovské rady byl muž jménem Josef, člověk dobrý a spravedlivý, který nesouhlasil s jejich rozhodnutím a činem. Pocházel z židovského města Arimatie a patřil k těm, kdo očekávali království Boží. Ten přišel k Pilátovi a požádal ho o Ježíšovo tělo; sňal je s kříže, zavinul do plátna a položil do hrobu, vytesaného ve skále, kde ještě nikdo nebyl pochován. Byl pátek a začínala sobota.

Ženy, které přišly s Ježíšem z Galileje, šly za ním; viděly hrob i to, jak bylo tělo pochováno. Potom se vrátily, aby připravily vonné masti a oleje. Ale v sobotu zachovaly podle přikázání sváteční klid." (Lukáš 23, 50-56)

Hned po pozemské smrti se stav pro Ježíše Krista změnil. Jeho pozemské hmotné tělo zůstává viset na kříži, ale se svým duchovním tělem vystupuje bez těžkostí vzhůru. Nebesa se otevřela a všude jsou velké zástupy andělů. Jásavě zpívají a neutuchající veselí vítá šťastně se usmívajícího Krista.

"Aleluja, Aleluja!" zaznívá v širokém okruhu, "Našemu Pánu a Králi budiž pochvala, sláva a dík. Čest Božímu Synu, který se jako nevinný beránek obětoval, aby spasil odpadlé sourozence!" Uprostřed mohutného nadšení se ozývá šumění a Kristus je zahalen do světlého mraku. Náhle jsou slyšet slova Nebeského Otce, hovořící ke Svému prvorozenému Synu: "Můj Synu, splnil jsi výborně úkol, který jsi si sám předsevzal. Převezmi opět svoje království; jsou ti podřízeni všichni andělé a celé stvoření. Nebeské zástupy jsou připraveny s Tebou sestoupit do hloubek Tenebrae, kde po tvém vítězství, Luciferovi oznámíš své požadavky. Od této chvíle musí všechny, kteří se jako lidé osvědčí a kteří přes všechna pokušení zůstanou věrni dobru, nechat z okruhu svého vlivu odejít. Dovolím všem, kteří se chtějí vrátit, návrat do nebeských obydlí. Tvým činem jsi je vykoupil a dřívější odpadnutí je usmířeno."

Legie andělů bojovníků jsou připraveny. Ze všech knížectví spěchají dobrovolníci, aby Krista doprovodili do země Tenebrae. Kdyby se všichni zúčastnili, bylo by jich příliš mnoho. Oddíly z města Ambrosie vede Otakar, který je už dlouho připraven, aby své matce Miriam, přivedl Irmína a své sourozence nazpět.

Ve mžiku jsou všichni Kristovi bojovníci v Tenebrae. Je tu dusno a andělé si, i když mají pochodně, musí nejprve na ponurost této sféry zvyknout, aby zřetelněji rozeznávali své okolí. Krajina je

pustá. Na kopci stojí několik ubohých stavení z kamenů a hlíny. Tam se odebírají andělé bojovníci vedení Otakarem. Uvnitř nacházejí vyděšené obyvatele v roztrhaných šatech. Zdá se, jakoby očekávali nové trýznění.
Teprve po chvíli, když překonali první leknutí odpovídají. Oznamují, že krátce před tím projel kolem Lucifer se svou družinou a zastrašoval je a vyhrožoval přísným trestem, když vyjdou ze svých chýší a budou s kýmkoli mluvit. Otakarova dobrotivost pomáhá překonat strach utlačovaným obyvatelům, kteří mu sdělují, že se Lucifer stáhnul do propasti obehnané skalami. Otakar to oznamuje knížeti Michaelovi, ale dovídá se, že Kristus už to ví a že už je se svou skupinou na cestě k propasti.
Pohyb nebeského vojska je impozantní. Obrovskou rychlostí překonává daleké roviny a vysoké hory, chladné ledovce střídající se s párou naplněnými, vroucími sopečnými krajinami. Pochodně září jednou do hlubokých propastí, podruhé do širokého okolí málo porostlé krajiny. Čas od času je vidět ustarané obyvatele, kteří nebeské vojsko pozorují zdaleka stydlivými zraky. Andělé milostivě pozorují své bývalé sourozence! Tak velký byl trest Nebeského Otce za zradu. Těší je velice, že smějí těmto nejubožejším přinést radostnou zprávu. Nezastavují se však, vojsko pokračuje dál a dosahuje úkrytu, kam se Lucifer uchýlil. V tmavém vchodu stojí vlevo a vpravo hlídači, kteří oslněni zářivým leskem andělů, propadají hrůze, ustupují a uvolňují cestu. Bez odporu vniká předvoj andělů dovnitř. Zůstávají v úzkém průchodu stát po obou stranách a Kristus s knížetem Michaelem bez překážek procházejí. Za nimi postupují andělé bojovníci s vážným výrazem ve tvářích.
Po chvíli se stezka začíná rozšiřovat. Zúžený vchod do propasti je překonán. Na pokraji pustého skalnatého dna divoké propasti, stojí Lucifer obklopen svými pomocníky.
“Cože! Ty, Kristus přicházíš do mé říše, abys mne trýznil? Zvítězil

jsi, vím to. Tvojí smrtí na kříži jsi zvítězil nad peklem. Teď to vím. Použil jsem všechnu moc, abych tě pokud možno rychle dostal z tvého lidského těla z hrubé materie. Oh, jak jsem mohl být tak hloupý! Zvítězil jsi. Jaké jsou Tvoje podmínky? Přiznávám svou porážku."

Kristus se majestátně blíží k balvanu před kterým stojí Lucifer. Následují ho se zvýšenou pozorností, Michael, Otakar a další vůdci. Ve chvíli je plocha zaplněna Božími anděly bojovníky, kteří ve své neúprosnosti nahánějí hrůzu.

"Lucifere, odvrhni svou nenávist a popros pokorně našeho Otce o odpuštění. Potom se budeš také jednou moci vrátit do nebeské Říše. Budeš-li nadále zatvrzelý a zvolíš si nenávist místo lásky, nebude dovolen návrat ani tobě, ani všem ostatním, kteří zůstanou pyšní a neústupní. Teď poslouchej moje podmínky: Přestáváš být neomezeným pánem všech tehdy vyhnaných duchovních bytostí. Ty, kteří se z vlastního přesvědčení obrátí k dobru, musíš nechat odejít do vyšších sfér, kde budou anděly seznámeni s pravými zákony lásky, odpouštění a životem Božích dětí. Smíš nadále lidi pokoušet, ale ty kteří se přesto přihlásí k Bohu a mají dobrou vůli vést život v dobru, které rozeznali, musíš po jejich pozemské smrti z tvé říše propustit.

Poté, co jsem sám poznal a prožil lidský život, chci, aby se do nebeských domovů vrátili jenom ti, kteří se během lidského života osvědčili a pokusili splnit úlohu, která jim byla dána. Jsem pravda, cesta a život. Časem se rozšíří moje učení a mnoho lidí o něm uslyší. Mojí obětí se otevírá možnost věčného uzdravení i pro všechny ty, kteří moje učení neznají, ale vystříhají se zlého a budou činiti jen dobré. I pro ty ostatní bude později možnost k vzestupu. Budou po jejich pozemské smrti za svou nelásku sice potrestáni, ale dostanou možnost se dlouhým, těžkostmi naplněném putování otevřít k dobrému a tak se připravit k návratu k Nebeskému Otci."

Lucifer očekával něco o hodně horšího, je s rozhovorem spokojen. Zůstává mu vláda nad zemí Tenebrae, zůstává knížetem pozemského světa a může dále držet lidi ve svém područí. Proto dává okamžitě svůj souhlas a smlouva je uzavřena.
Kristus se obrací se svými zástupy k odchodu. Pod vedením knížete Michaela propouští větší díl nebeské armády. Andělé bojovníci jsou rádi, že mohou opustit tuto pochmurnou krajinu. Kristus s malou skupinou prochází jednotlivými sférami postupu, kde se duchovní bytosti připravují k bytí jako lidé. Hovoří s jednotlivými vedoucími.
Otakar se dovídá, že jeho otec Irmín ještě konečného stadia lidského bytí nedosáhl, ale Arnulf je v posledním stupni, těsně před návratem. Jenom jeho bude moci vzíti sebou. Valentin a Marta, kteří právě jako Áchym a Marta, žijí na zemi a Elizabeta se musí ještě osvědčit. V Ráji dělá Kristus delší přestávku, žijí zde zesnulí, kteří se během svého života na zemi osvědčili a obrátili k dobrému a čekají na přechod do nebeské vlasti. Tady se Otakar schází se svým bratrem Arnulfem. Naplněn radostí ho představuje svému Pánu.
Arnulf Kristu děkuje za své vykoupení. Po ukončení života na zemi, musel i on putovat několika vývojovými stupni. Andělé mu ukázali na chyby, kterých se ve svém životě na zemi dopustil a on je smírnou obětí, prací a rozjímáním odčinil. Nebylo to všechno vůbec těžké, protože věděl, že jakmile své zlé činy odčiní a Kristus otevře cestu nazpět, bude se moci vrátit. Je už delší čas v Ráji a těší se z jeho krásy.
Kristus zde potkává i odsouzeného lupiče, kterému na kříži slíbil Ráj.
Radostná zpráva o tom, že je cesta domů, do Nebeských domovů, volná se rozšířila velkou rychlostí a okamžitě se hlásí tisíce k brzkému návratu. Kristus zůstává v Ráji ještě krátký čas. Odtud se častěji zjevuje Svým stoupencům a přátelům na zemi. Slíbil

Svým učedníkům, krátce před svým zatčením, že je nenechá samotné, že jim pošle utěšitele, Ducha Svatého, který je bude dále zasvěcovat do Božích tajemství. Čtyřicet dní po Svém ukřižování se naposledy jako Syn člověka schází se Svými učedníky a poté se ztrácí jejich očím a vystupuje s tělem a duší ke Svému Nebeskému Otci.

Podle zemského měření času, uplynulo mnoho let. Áchym a Marta založili v Betanii vlastní rodinu. Prožívali v důvěře v Pána počátky křesťanství. Rádi si připomínali nezapomenutelný okamžik, kdy byli pokřtěni Duchem Svatým. Apoštol Petr na ně vložil ruce a v tom okamžiku cítili, jak jimi prochází mohutná síla. Byli naplněni odvahou a moudrostí, aby mohli podat svědectví o Ježíši a Jeho učení. Nebylo to vždy lehké, protože Ježíšovi stoupenci byli na mnoha místech pronásledováni.
Oba očekávali v důvěrném společenství konec svého zemského putování. Trávili mnoho hodin v modlitbách, stali se vyrovnanými a žili moudře ve vztahu k hmotným potřebách. To ovšem neznamenalo, že se nedokázali radovat z mnoha věcí denního života, ale dokázali všemu dát správné pořadí. Příležitostně zvali přátele ke společné večeři a pochutnali si na dobrém jídle a pití, ale poté zůstávali rádi pohromadě a hovořili o Ježíšových slovech. Duchovní potrava je naplňovala štěstím a dodávala jim vnitřní klid.
Neobávali se ani nebezpečí nákazy, když později vypukla epidemie a někteří sousedé na ni zemřeli. Brzy následoval přechod do jiného světa. Krátce po sobě oba zemřeli na rychle se rozšiřující nákazu. Během nemoci trpěli jen velmi krátce. Dostavila se silná tělesná slabost a brzy je zahalilo milostivé bezvědomí, z kterého se už nevzbudili.
Nejprve opustil pozemský svět Áchym. Přátelští pomocníci ho převzali a provedli ho mlhovou stěnou. Během průchodu,

bylo zima a tma, brzy však začalo být světleji a při východu z oblaku stál v zářícím světle. Před jeho ohromenýma očima se rozprostírala nádherná krajina. Pomocníci ho upozorňují, že má mít ještě chvíli strpení. V krátkých intervalech se vynořují vlevo a vpravo od něho z mlhové stěny postavy, které se jako on v teplém světle narovnávají a protahují.
Netrvá dlouho a z mlhové stěny vystupuje i Marta. Áchym překvapeně pozoruje její přeměnu. Po několika tělesných pohybech se celá změnila. Nebyly na ní vidět už žádné stopy nemoci, která způsobovala vyčnívání lícních kostí a vtlačovala oči hluboko do očních důlků. I pomalé pohyby starého člověka zmizely. Krátce řečeno, přibíhá k němu mladá a zdravě vypadající Marta. Teprve teď také Áchym cítí změny na vlastním těle. Jeho stařecké ruce, zhubenělé nohy a celé tělo má zase silné, jako v nejlepších letech. Oba znovuzrození se bouřlivě objímají.
Pomocníci stojící stranou se usmívají a vedou je do domu odpočinku, kde si lehají na připravená lůžka. Ještě před usnutím jim oznamují, že se po probuzení musí před andělem soudcem zodpovídati z pozemského života. Podle výsledku budou posláni do patřičné sféry k dalšímu pokračování v cestě. Ještě se neví, zdali spolu nějaký čas zůstanou jako manželé, nebo nastoupí další cestu odděleně jako Valentin a Marta, protože v nebeské sféře patřily k různým velkým rodinám, jak se pomocníci informovali. To byla poslední slova, která osvobození pozemšťané ještě zaslechli, než se ponořili do osvěžujícího spánku.

13. KAPITOLA

IRMÍN

Irmín se nachází již delší čas ve své nynější sféře bez svých příbuzných. Všichni se postupně rozloučili a prošli sférou lidského bytí na zemi. Nikdo z nich nepropadl, všichni postoupili. Jak se ke své radosti dozvěděl, všichni se osvědčili a zůstali věrni dobru. Ti, kteří odešli jako poslední, museli na zemi projít těžkým obdobím. Jejich zemské putování začalo v době, kdy lidské myšlení zatemnilo pronásledování čarodějnic a pověrčivost. Fontan se ve svém křesťanském přesvědčení poněkud odchýlil od tehdejšího, všeobecně uznávaného výkladu. Za to byl jako kacíř potrestán, mučen, odsouzen a upálen. Zůstal ale přes všechno utrpení Pánu věrný.
Elizabeta měla už od dětství zvláštní schopnosti. Viděla do budoucnosti a důvěřivě to oznamovala svým bližním, aby je připravila na budoucnost. Měla i schopnost uzdravovat. Když se dotkla bolavých míst pacientů, okamžitě se bolest zmírnila. Její vlastnosti byly však považovány za čarování. Jeden hrubec odvedl násilím Elizabetu z jejího domu k soudci a ten odsoudil její dobré činy jako činy ve spojení z ďáblem. Tak oslepeni byli tehdejší lidé, kteří si říkali křesťané. Po krátkém přelíčení byla Elizabeta odsouzena k smrti upálením. Její pozemská životní dráha skončila násilně, podobně jako Fontanova. Život se jim stal peklem a touto smírnou obětí odčinili dřívější přečiny.
Po úmrtí byly jejich duše odtrženy do vyšší mimozemské sféry, odkud po krátkém pobytu přešly zpět do nebeské vlasti.
Když se Irmín o jejich těžkém osudu dozvěděl, přemýšlel o svém vlastním dosavadním životě a při vzpomínce na svoje dvojí zapření Pána se zastyděl. Prosí, aby směl během svého pozemského pobytu stejně těžkým osudem odčinit co způsobil, aby se touto smírnou obětí mohl osvědčit. Poté odchází do domu

proměny a usíná, aby se probudil jako člověk.

Mahnertovi se radují z narození svého třetího syna Armína. (Irmín podniká své pozemské putování jako Armín) Prožívá ničím nezatížené mládí. Štěstí však netrvá dlouho. Teď právě dokončuje poslední semestry svého vzdělání. Pracuje velmi intenzivně a cílevědomě na přípravách na konečné zkoušky svého učitelského povolání.
Tento zdánlivě šťastný běh života je rázně přerušen. Irmín se účastní táborového školení pro vedoucí mládeže. Jako obyčejně se účastní orientačního běhu, ve kterém obyčejně patříval mezi nejlepší. Na nepříliš obtížném úseku začal pociťovat náhle bolesti nohou. Kolena se mu začala podlamovat, začal kulhat a jenom se sebezapřením dosáhl cíle, kde se zhroutil. Mezi diváky a organisátory vypuklo zděšení. Sportovní lékař zjišťuje nepravidelnost nervových reflexů v nohou. Vozem první pomoci je odvezen na neurologickou kliniku k prohlídce. Profesor po pečlivých prohlídkách zjišťuje nevyléčitelnou nemoc míchy. Diagnóza polekala vyšetřovatele a nejvíce pacienta. Profesor dosud zdravého mladého muže opatrně, po částech informoval.
Rodiče byli více znepokojeni než Armín, ale i on prožíval krizi. "Proč právě já?" ptal se lékaře. Bouřil se ve svém nitru kvůli nesmyslnosti onemocnění, které mu pravděpodobně zničí životní budoucnost. Ani duchovní, který ho krátce po onemocnění navštívil, ho nemohl utěšit. Poslouchal zúčastněně slovům nemocného a z jeho očí mu vyzařoval opravdový soucit, ale nenacházel vhodná slova a většinu času mlčel.
Armín si vzpomněl na tenoučkou knížečku: "Překvapil jsi mne v noci", kterou před lety přečetl jedním dechem. Udělalo na něho dojem s jakou vnitřní sílou očekávali, k smrti odsouzení vězňové, vlastní popravu. Většina z nich se poddala nezměnitelnému osudu s obdivuhodným klidem a očekávala s trpělivostí ba dokonce

jakoby s pocitem štěstí vlastní popravu.
Co jim pomohlo k takovému chování? Byl to jejich vnitřní poměr ke všemu Božímu. Vzpomněli si na hodiny náboženství ve svých mladých letech, psali na zmuchlané papírky verše ze žalmů a evangelia. Zřejmě nalezli častým opakováním krátkých modlitbiček vnitřní pokoj a bezpečí. Přemýšlí, zda by také on, Armín, neměl stejným způsobem získat vnitřní rovnováhu ve svém utrpení.
Začal si v myšlenkách a vzpomínkách dělat pořádek. Naštěstí mohl ještě jasně myslet, rozum mu zatím zůstal zdravý, i když ho tělesná síla stále více opouštěla a ochrnutí se pomalu rozšiřovalo. Od včera nemůže nohama už vůbec pohnout. V rukou zatím ještě udrží knihu a může i obracet stránky. Mluvení ho unavuje, občas nemůže polknout a cítí silné bušení srdce a ztrácí dech. Jednou se objevil profesor celý rozveselený a oznámil mu, že dostal z ciziny nový účinný lék, který mu určitě pomůže. A skutečně po několika injekcích může už zase trochu pohybovat palcem u nohy. Rodiče jsou úspěchem potěšeni a věří, že se uzdraví. Armín ale cítí, že se to nesplní. Prosil z počátku Boha o uzdravení a ještě pořád podporuje terapii představami o uzdravení. Ale uvnitř cítí, jakoby dostával něžný pokyn, že brzy zemře. Všechno se pro něho změnilo. Jeho vlastní duchovní terapie, při které se obrací k Božímu světu, přináší ovoce. Nalézá stále více vnitřní klid a pokoj, zatímco jeho příbuzní a přátelé se kvůli jeho zdánlivě nespravedlivému osudu hádají a pláčou nad ním.
Při jedné návštěvě nemocničního kněze je to Armín, který vlastně povzbuzuje duchovního. Pan farář ho chtěl utěšovat a hovořil o naději; o tom nejdůležitějším, ale o životě po pozemské smrti neztratil ani slovo, protože je to asi pro něho samotného nesnadno řešitelný problém. Je zajímavé, jak se situace mění. Armín, který je nad hrobem, hovoří v klidu a rozvaze o proměnách životních forem, zatím, co pan farář hledá osvícená slova.

Dostavuje se zhoršení. Ochrnují mu ruce až k prstům. Dostává umělou výživu. Je v bezbolestném stavu. Je jenom velmi unaven. Armín se modlí k našemu Pánu a Králi Kristu jednoduchými slovy, která mu pomáhají v rozjímání. Opakovaná modlitba ho uvádí do příjemného klidu. Cítí se skutečně šťastný, když přemýšlí a šeptá: "Pane Ježíši Kriste, smiluj se, Pane Ježíši Kriste, chválím a velebím Tě, Pane Ježíši Kriste, děkuji Ti, Pane Ježíši Kriste, dej mi víru a důvěru, Pane Ježíši Kriste, dej mi pokoru a poslušnost." Několik týdnů se jeho stav nemění. Lékaři bojují o jeho život a napojili ho na přístroje. On sám s tím nesouhlasí a prosí Boha, aby ti učení pánové přišli k rozumu a nechali ho umřít. Byla by to od nich ta nejlepší pomoc. Jeho stav se neustále zhoršuje. Je týdny v bezvědomí. Život pozvolna mizí z vetchého těla. Elektrokardiograf s přístrojem na měření mozkových vln zmlkly. Úředně zemřel.

14. KAPITOLA

RADOST KRÁSNÝCH BOŽÍCH SVĚTÉLEK

Konečně se dvěma pomocníkům z nebeských sfér, podařilo vysvobodit Irmínovo duchovní tělo z tělesné schránky. Nezdařené pokusy Irmína unavily. Spí, nevšímá si ani průchodu mlhovou stěnou. Dosahuje porodnici v blízkosti země v omámeném stavu. Všichni se už připravili k budícímu obřadu, když se objevila vyslankyně z podstatně vyšší sféry s příkazem, aby jí spícího Irmína ještě před probuzením odevzdali. Poté bere na pohovce ležícího Irmína do náruče a ztrácí se s ním z mezistanice. Po cestě se Irmínovi vrací pozvolna vědomí. Pohnul se a začíná plnými doušky dýchat. Vrací se mu síla a pomalu se začíná rozpomínat na souvislosti. Vidí vnitřním zrakem svůj právě prožitý život, jakoby v zrychleném filmu. Je mu, jakoby seděl v kině a viděl své vlastní zážitky studentských let. Nebyl vždy ohleduplný a tolerantní ke svým rodičům, sourozencům a přátelům. Kázání studentského duchovního o letnicích mu otevřelo oči a způsobilo změnu v jeho vnitřním životě. Kázal tehdy o ohni Ducha svatého a slova způsobila bouři v jeho nitru a pocítil přítomnost Boží síly. Cítil se od té doby nejšťastnějším člověkem na zemi.

Obětoval se celý Kristu a slíbil mu, že celý svůj život zaměří na cestu k němu. Jeho život však byl ukončen, musel se od svých milých odloučit. Cítil se však v každé životní situaci v bezpečí a tak byl i za tento rychlý životní obrat svému Nebeskému Otci vděčný.

Konečně jsou u cíle. Jeho průvodkyně ho vede do nádherného sálu s řadami sedících a usazuje ho do středu úplně vpředu. Na pódiu sedí vysoký Boží anděl se svým doprovodem. Za ním stojí muži a ženy, kteří mu přátelsky mávají na pozdrav. Jedna z žen je mu obzvláště povědomá, ale nemůže se upamatovat

kdo to může být. Irmínovi všechno připomíná soudní přelíčení. Vypadá to, že bude jednáno o něm. Předseda a všichni přítomní povstávají k modlitbě. Potom hovoří anděl soudce mírným, ale pevným hlasem k Irmínovi. Ukazuje podrobně úsek za úsekem jeho celou životní cestu. Pozorováním obrazů se v něm pomalu probouzí jeho dřívější existence jako Irmín a znovu si jako nově povstalý Irmín stydlivě vzpomíná na své dávné selhání. Promítá se před ním jeho celá předzemská minulost: jak ho chtěla jeho Miriam odradit od návštěvy Lucienu, jeho nadšení pro Lucifera a jeho pokrok, bolestivý obrat knížete Ismaela, ostudné vyhoštění od knížete Gabriela, jeho tvrdohlavé neposlouchání vlastního svědomí a nakonec bláznivé povstání při "první revoltě" a zasloužený trest Boha Otce.

Irmínovi se roztlouklo srdce. Padá na kolena a plný studu prosí Krále Krista za odpuštění. Za předsedou visí na zdi obrovský Kristův obraz, odkud Pán s mírností a pochopením žehná litujícímu hříšníkovi. Hořké výtky anděla soudce pokračují: jak se Irmín díky duchovní pomoci své Miriam dostává z pekelné hlubiny do Ráje, kde opět nenachází odvahu k věrnému plnění Božích zákonů a znovu společně s ostatními podléhá Luciferovým svodům. Irmínův obličej je rudý studem a zakrývá si na ochranu rukama oči. Ze stěny však na něho hledí usmívající se Pán plný dobroty a odpuštění.

Nemilosrdně následují všechny stupně Tenebrajské země, kde se konečně vzmužil a přes tvrdé rány se přidal ke svým dětem, aby mohl být s nimi. Od té chvíle se mění jeho slabost v odvážnou vytrvalost dosáhnout cíle. Dlouhou dobu má obavy nastoupit pozemskou životní dráhu; obává se sám sebe. Teprve, když všechny jeho děti a přátelé se jako lidé na zemi osvědčili, odvažuje se také učinit tento krok a jako Armín putuje po zemském jevišti. Milostivý Pán mu tím umožňuje duchovní znovuzrození. S tímto milostivým darem se věrně a s láskou obrací k Pánu a smírně přijímá těžkou nemoc a brzy přicházející smrt.

Má teď radost, že jeho život byl ukončen ještě v mladickém věku, že se sem mohl dostat tak rychle. Náhle ví, kdo je ta paní za ním v řadě. Může to být jenom jeho Miriam. Irmín je šťasten. Ještě během přelíčení se obrací dozadu a kývá Miriam s překypující radostí.
Anděl soudce končí přelíčení, zvedá se a přichází s úsměvem k Irmínovi: "Bratře, už nemusíš do žádného očistce, můžeš jít nazpět do Nebeské vlasti. Blahopřeji ti k příchodu. Pohleď, tvá Miriam a příbuzní už čekají." Irmín jásavě přistupuje k Miriam a už si leží v náručí. Odloučení bylo tak dlouhé. Opakovaně se vzájemně prohlížejí a znovu se objímají, až konečně se k nim prodírají mladí, zářice radostí, aby otce Irmína také pozdravili.

DOSLOV

Milý čtenáři,

děkuji Ti za trpělivost a vytrvalost při čtení knihy. Nebylo pro Tebe určitě lehké se prokousat počátky, ale teď jsi určitě rozeznal, že se my lidé nacházíme v třetím díle knihy, "na cestě nazpět do Otcova domu." Potěšilo by mne, kdyby v budoucnosti k duchovnímu růstu bylo nabídnuto vedle jistě cenných učení východních kultur, také křesťanské učení.
Přeji knize velký okruh čtenářů a úspěch. Bylo a zůstává mou snahou, vyplnit "vnitřní prázdnotu" mnohých lidí "duchovními stavebními kameny." Vyplnila se u Tebe moje naděje, nebo zůstává utopii?

U. E. Hasler

OBSAH

PŘEDMLUVA 5
1. DÍL 7
PRVNÍ REVOLUCE 7
ŠŤASTNÝ DOMOV 8
SVÁTEČNÍ DEN 11
PLÍŽÍ SE K NÁM NEZNÁMÉ 14
MĚSTO LUCIEN 20
KAPKY PŮSOBÍ 29
CO ŘÍKÁ KNÍŽE ISMAEL 34
NA CESTÁCH JAKO VYSLANEC 42
POSLEDNÍ PŘÍPRAVY 58
SPOČÍTÁNI-ZVÁŽENI-ZAVRŽENI 66
PŘIPRAVENI K ZÁSAHU 69
ROZHODUJÍCÍ OKAMŽIK 72
NEPADLA ANI RÁNA 75
2. DÍL 76
TVRDÝ TREST 76
HLUBOKÁ NOC 77
ZDAŘILÝ ÚTĚK 81
MIRIAM NA NÁS NEZAPOMNĚLA 85
UTĚŠUJÍCÍ ZPRÁVA 88
RÁJ - PŘEDSTUPEŇ K NÁVRATU DO VLASTI 92
KONEČNĚ POHROMADĚ 95
ŠŤASTNÝ RÁJ 99
LUCIFEROVA LEST 105
SNAKE, PODIVNÝ UPRCHLÍK 109
NAŠEPTÁVÁNÍ 114
IRMÍNOVA NÁMITKA 118
“KDO NEDODRŽÍ BOŽÍ PŘIKÁZÁNÍ....” 123
3. DÍL 127
NAZPĚT DO OTCOVSKÉHO DOMU 127
MIRIAMINO VIDĚNÍ 128

V BEZEDNÉ PROPASTI TENEBRAE 131
KRISTUS ŽEHNÁ MIRIAM 134
KRISTUS A MARIA JSOU PŘIPRAVENI K OBĚTI 137
SLUŽBA ANDĚLŮ 142
STUPEŇ PO STUPNI VZHŮRU 146
I TADY SE LUCIFER VMĚŠUJE 149
ARNULF SE ODVAŽUJE 153
EGYPTSKÝ LÉKAŘ RUMA 156
ČASOVÉ ROZHRANÍ 163
JAKO ŘVOUCÍ LEV 173
VELKÉ VÍTĚZSTVÍ 176
IRMÍN 185
RADOST KRÁSNÝCH BOŽÍCH SVĚTÉLEK 189
DOSLOV 191